

STAR CRAFT®

#3

СКОРОСТТА НА ТЪМНИНАТА

ТРЕЙСИ ХИКМАН

ТРЕЙСИ ХИКМАН СКОРОСТТА НА ТЪМНИНАТА

Превод: Симеон Цанев

chitanka.info

В далечното бъдеще, на 60000 светлинни години от Земята, нестабилната Конфедерация на хората е въввлечена в битка срещу загадъчните Протоси и безмилостния рояк на Зергите. Всеки от видовете се бори, за да осигури собственото си оцеляване сред звездите в една война, която ще отвори нова велика глава в историята на човечеството... или ще предвещае неговия насилствен и кървав край.

Съкровеният мечти на младия Ардо Мелников са съвсем прости — да създаде семейство и да се отдаде на мирен живот сред плодородните поля на колониалния свят Баунтифул. Ала свирепата орда на зергите има съвсем различни планове. Хищният им рояк превзема планетата, избивайки всички, изпречили се на пътя им. Един от малцината оцелели, изгубил своите близки и любимата си, Ардо не вижда друг начин да отмъсти за погубеното си бъдеще, освен да постъпи в редиците на пехотата, предопределена да брани световите на хората от бруталната реалност на една галактика, разкъсвана от война. Но за да изпълни своята мисия, младежът първо трябва се пребори с призраците от миналото и да се изправи лице в лице с ужасяващи разкрития, от които може би зависи цялото му бъдеще.

Скоростта на тъмнината — книга трета от епичната поредица за космически битки, развиваща се във вселената на една от най-популярните компютърни игри за всички времена.

ЗА АВТОРА

Трейси Хикман е един от най-продаваните автори в класацията на „Ню Йорк Таймс“. Най-известен е с поредицата книги „Dragonlance“ (преведени у нас като „Хроники на Драконовото копие“), които пише в съавторство с Маргарет Вайс.

Роден е през 1955 година в Солт Лейк Сити. Две години е бил мисионер в Индонезия. Сега живее и пише със своята жена, Лаура, в южна Юта.

Повече подробности можете да научите на официалната му страница: www.trhickman.com

На чудесните мъже и жени от „Карл Винсън“ (CVN–70)^[1]. Нека Бог да е с вас, докато прекосявате моретата, и ви даде тихи води по пътя към дома.

Vis per mare.^[2]

— Не гледайте назад! Тичайте, копелета, тичайте!

И Ардо тичаше, а гаусовата му пушка се тресеше неконтролируемо, изсипвайки унищожение върху всичко по пътя му. Нямаше смисъл да се прицелва — където и да стреляше, неизменно улучваше нещо.

Вляво от себе си мярна Кътър. Огромният файърбат се носеше напред неумолим като съдбата и изсипваше плазмен дъжд върху зергите насреща.

Пламъците се усукаха около Ардо, докато преминаваше през линията им. Придвижването ставаше все по-трудно — не само заради терена, но и от огромното количество зергски вътрешности, покриващи земята.

Внезапно истеричен писък проби тъпанчетата му:

— Идат! Точно зад гърба ми са! О, богове... — По комуникационния канал се разнесоха изстрели, последвани от предсмъртен вопъл.

— Не спирайте! — извика Брийн по канала, дишайки тежко. В гласа ѝ се усещаше нотка, каквато войникът не бе долавял досега. Въздух ли не ѝ достигаше или просто я беше страх? — Продължавайте да тичате, не поглеждайте назад!

Инстинктивно, Ардо се обърна и погледна.

[1] U.S.S. Carl Vinson (CVN–70) — Американски самолетоносач клас Нимиц — Б.р. ↑

[2] Vis per mare (лат.) — Сила през морето — девизът, изписан на герба на самолетоносача „Карл Винсън“ — Б.р. ↑

ГЛАВА 1

КРАХ

Златен...

Това бе думата за ден като този — толкова рядък и съвършен, сгряващ душата с блясъка на щастието. Ден, в който цари покой.

Някои дни бяха сиви, надвиснали над земята с оловните си облаци, раздирани от ослепителни светкавици и грохот на гръмотевици. Други бяха искрящо сини, хвърлящи студени отблясъци върху заледените куполи и хангари на колонията. Някои бяха дори червени — тогава вечерното небе беше оцветено от прахоляка, разнасян от пролетните ветрове, преди да е покълнала първата трева.

А понякога дните продължаваха и през нощта и тогава небето се покриваше с кадифено, кобалтовосиньо одеяло.

Той обичаше тези есенни нощи, когато можеше да остави света зад гърба си и да се визира нагоре към безкрайната тъмнина. Представяше си, че Господ е оставил малки дупчици в нощния купол, за да може светлината Му да прониква вътре и да огрява света отдолу. Като дете се беше опитвал да надзърне през тях, надявайки се да види поне за секунда някаква частица от Създателя. И досега не бе престанал да я търси, макар че беше навършил деветнайсет и вече се смяташе за твърде зрял за подобни неща.

Всеки ден имаше различен цвят за него. Всеки носеше някакъв спомен и имаше място в сърцето му, но нищо не можеше да се сравни със златния ден. Това бе цветът на полетата с жито, покрили като морски вълни ниските хълмове, които се простираха около чифлика на баща му. Топлината на слънцето, галеща лицето му, беше златна. Златен бе и блясъкът, който усещаше в душата си.

Златен беше и цветът на нейната коса, а също и мелодията на гласа й...

— Отново си се размечтал, Ардо — прошепна тя игриво. —
Върни се при мен!

— Тук съм, Мелани — отговори той и се усмихна, отваряйки очи.

— Не си — нацупи се Мелани, прибегвайки до едно от най-страшните оръжия в своя арсенал. — Отново се бе отнесъл нанякъде и ме беше зарязал.

Ардо се извърна към нея и подпря глава с лакът, за да я вижда по-добре.

Мелани бе само една година по-млада от него. Семейството ѝ беше пристигнало, когато той бе на девет — поредната група в нескончаемия поток религиозни бежанци, изсипващи се от небето, за да се присъединят към светците в град Хеламан. По онова време при тях се бяха стекли изгнаници от всички краища на Конфедерацията — мъже и жени, прокудени сред космическата пустош против тяхната воля.

Всъщност гоненията не бяха новост за мъчениците. През цялата дълга история на човечеството вярващите често са били прокуждани от домовете им; сега историята просто се беше повторила, но в галактически мащаб. След като Лигата на обединените сили^[1] бе обявила всички религиозни организации за незаконни, цели семейства от правоверни бяха разпръснати по очакващите мрачната си съдба кораби от проекта АТЛАС^[2]. А после беше дошъл катастрофалният провал на мисията...

Когато комуникацията между световите се беше възстановила, Патриарсите бяха избрали за свой нов дом един затънт свят и го бяха нарекли Баунтифул^[3]. Не след дълго оцелелите бяха започнали да търсят своите близки, а орбиталните совалки бяха започнали да кацат една след друга в старпорт^[4] Зархемла.

Ардо си припомни онзи далечен ден, когато Артър и Кити Брадлоу и тяхната дъщеря, зяпаща всичко наоколо с ококорени очи, бяха слезли от кораба, заедно с още пет семейства. Цялото население на Хеламан беше наизлязло, за да посрещне новодошлите и да им помогне да се настанят.

Тогава Мелани му се бе сторила твърде кльоцава, непохватна и срамежлива, за да си струва да ѝ обръща внимание. За първи път я беше забелязал истински, когато четиринайсетата ѝ година бе донесла някои твърде значителни промени. Само за няколко месеца кльоцавото момиче беше разцъфнало като пеперуда, излизаща от какавидата си.

А сега душата и сърцето му бяха потънали в големите ѝ светлосини очи. Косата ѝ, дълга и блестяща, се вееше леко, галена от нежния бриз, подухващ откъм житните поля. Чертите ѝ бяха природно красиви (Патриарсите в града не гледаха с добро око, на какъвто и да е грим) и Ардо благославяше късмета си, че се бе оказал първият, сближил се истински с нея.

Златен...

— Може и да съм се отнесъл, но никога няма да те изоставя — отговори той с усмивка. Житните класове шумоляха край одеялото, върху което се бяха излегнали. — Знаеш ли какво... Кажи ми къде искаш да отидеш и аз ще те заведа там!

— Сега? — Смахът ѝ беше като слънчева светлина. — В мечтите ти?

— Точно така! — Ардо се изправи на колене. — Където пожелаеш, навсякъде сред звездите!

— Не мога да тръгна точно сега. — Мелани се усмихна закачливо. — Следобед имам тест по хидропоника. Освен това — продължи тя малко по-сериозно, — защо мислиш, че искам да отида някъде? Всичките ми приятели са тук.

Златен... Кой би пожелал да пътува в такъв златен ден?

— Тогава да не ходим никъде — отвърна той с готовност. — Нека останем тук... и се оженим!

— Да се оженим? — Момичето го погледна развеселено. — Казах ти вече, имам тест по хидропоника следобед...

— Говоря сериозно! — Ардо се беше подготвял за това доста дълго време. — Вече се дипломирах, а и татковите ниви вървят прекрасно. Дори ми каза, че обмислял да ми даде четирийсет акра^[5] от другата страна на чифлика. Не можеш да си представиш колко е красив този участък, точно до основата на каньона. Има едно местенце до реката, където... Мелани?

Ала златокосото момиче бе престанало да го слуша. Беше се изправила, а сините ѝ очи сезираха напрегнато към града.

— Сирената, Ардо!

Тогава той също чу далечния вой, издигащ се и заглъхващ сред полята. Поклати глава:

— Винаги я пускат по обед...

— Да, но сега *не* е обед!

В този миг нещо огромно затъмни слънцето. Ардо вдигна поглед към помрачнялото небе и зяпна, когато забеляза застрашителната сянка, увиснала над житните поля. От търбуха ѝ се откъснаха пет ослепителни кълба и полетяха право към тях, оставяйки подире си дълги шлейфове от дим.

Очите на младежа се разшириха от страх; адреналинът нахлу във вените му. Протегна се и издърпа Мелани на крака. Мислите му препускаха с бясна скорост. Трябваше да бягат, да намерят убежище... Но къде? Отчаян осъзна, че наоколо няма място, където да се скрият.

Огнените кълба изглеждаха толкова близки, че и двамата залегнаха инстинктивно. Пламъците профучаха над тях, а гръмотевичният тътен на яростта им заглуши далечната сирена. Пет дебели колони прекосиха небето и призрачните им пръсти се протегнаха над Ардо и Мелани по посока на Хеламан. След това кълбата извиха нагоре, издигнаха се над града и изсипаха море от жупел в нивите на Сегард Йохансен, намиращи се на около миля от центъра. Житата бяха изпепелени за секунди.

Ардо се разтрепери — дали от възбуда или от страх, не можеше да каже, но поне вцепенението му изчезна. Сграбчи Мелани за ръката и започна да я дърпа:

— Хайде! Трябва да се приберем, преди да са затворили портите! Бързо!

Нямаше нужда да я убеждава допълнително. Двамата затичаха към града.

Не помнеше как се добраха до Хеламан. Златният ден беше станал кафяв като тиня, с нюанси на сиво от пушека, който все още покриваше небето над тях. Това бе потискащ цвят, студен и задушаваш. Изглеждаше толкова неуместен тук...

— Трябва да намерим чичо Дез! — чу се да казва. — Магазинът му е в търговския център. Хайде, побързай!

Ардо и Мелани с мъка си пробиваха път през плътната тълпа от хора. Хеламан беше малък аванпост сред далечните краища на Баунтифул. Центърът на селището бе истинска крепост с яки защитни стени около първите постройки, но с времето градът се беше разраснал доста извън ограждението. В момента Хеламан бе дом за повече от

десет хиляди души и по-голямата част от тях се бяха събрали в сравнителна безопасност зад стените на старата крепост.

Ардо виждаше надписа „Дез Хардуер“^[6] от другата страна на претъпкания площад.

Изведнъж силен гърмеж от автоматичните оръдия, разположени по стените, огласи мястото. Чуха се две експлозии, а после още картечни изстрели. Сред тълпата се разнесоха писъци. Ардо повече усещаше, отколкото виждаше страха, обхванал хората около него. Последваха още викове — на паника и други, на хора, които се опитваха да успокояват някого. Димът над тях покриваше всички с ужасен, мрачен плащ.

— Моля те, Ардо! — каза Мелани. — Аз... Къде отиваме?... Какво ще правим?

Огледа се наоколо. Почти усещаше вкуса на паниката, обхванала тълпата.

— Трябва само да прекосим площада — задавено промърмори той, но след като забеляза уплахата на лицето ѝ, добави: — Правили сме го стотици пъти.

— Но, Ардо...

— Не е по-далеч, отколкото е било винаги. Само е малко по-претъпкано, това е всичко.

Виждаше сълзите, напирани в красивите ѝ сини очи. Стисна ръката ѝ здраво.

— Не се страхувай, аз съм с теб.

Някак бяха успели да се доберат до средата на площада, когато поток от пламъци изригна отвъд стените на крепостта. Алената светлина, която хвърляха, озари димната завеса, мрачно надвиснала над града. Кървавочервеното зарево отприщи ужаса в паникьосаната тълпа. Викове, крясъци и плач се смесиха в зловеща какофония от звуци, но няколко гласа успяха да пробият стената, която сякаш беше обградила ума на Ардо:

— Къде са силите на Конфедерацията? Къде са морските пехотинци?

— Не спори с мен! Вземи децата и стойте заедно!

— Не може да са зергите! Не биха могли да проникнат толкова навътре в Конфедерацията!...

Зергите? Беше чувал само слухове за тях. Смяташе ги за кошмарни приказки, измислени, за да плашат децата или да накарат хората, тръгнали да се заселват на Външните колонии, да се откажат. Не си спомняше добре историите, разказвани за тези чудовища, но сега кошмарът беше тук и при това съвсем реален.

Друг глас проби през хаоса в съзнанието му:

— Ардо, страх ме е! — Очите на Мелани бяха широко отворени и замъглени от сълзи. — Какво има? Какво става?

Той отвори уста, но от нея не излязоха думи. Не можеше да отговори на въпроса ѝ. Имаше толкова неща, които в този момент искаше да ѝ каже, толкова много думи, за които безброй години щеше да съжалява, че не е успял да изрече. Но те не излизаха, не желяеха да излязат...

Проблесна светлина. Ардо усети горещина в гърба си и се обърна, избутвайки Мелани зад себе си. Бяха проникнали през източната стена. Старият крепостен вал се огъваше и рухваше пред очите му. И сякаш черна вълна започна да се излива през пролуките в стената. След това един по един детайлите от ужаса започнаха да проникват в ума му: блестящи лилави черупки; набраздени с червено нокти, измъкващи се от увиснало тяло на колонист; извисяващи се, подобни на змии тела, гърчещи се над изпотрошения камънак...

Немислимо... Кошмарът от приказките се беше иссипал над Баунтифул.

Гъстата тълпа нададе групов рев на ужас и се втурна като едно цяло в посока, обратна на пробива. Но нямаше къде да отидат — над ръба на укрепленията от срещуположната страна вече се иссипваха хидралиски, стичащи се по стената като мазни черни капки от някаква отрова. За секунди техните подобни на кобри глави се изправяха над острите им като бръснач нокти, застиваха и после, извивайки опашките си високо нагоре, създанията изстрелваха от набраздените си рамене облаци от бронирани шипове, които се иссипваха като смъртоносен дъжд върху западния край на тълпата.

Тези, които бяха най-отпред, се втурнаха да бягат от новата заплаха и се сблъскаха с напирещите отзад. Ардо чу гласа на Мелани зад себе си:

— Не мога... не мога да дишам!

Тълпата ги притискаше отвсякъде и момчето се оглеждаше отчаяно около себе си, търсейки път за избавление. Изведнъж движение някъде над главите им привлече погледа му: подпухнало, кръгло, подобно на мозък създание се носеше над стените на укреплението. От долната му част висяха като провлачени вътрешности безброй пипала, които трепереха от енергия и се протягаха към центъра на тълпата. Ардо беше чувал истории, в които зергите залавяха хората живи и ги отвеждаха към съдба, по-страшна от смъртта. Очите му се изпълниха със сълзи от безсилие — нямаше къде да избягат и не можеха да направят нищо.

Изведнъж няколко експлозии избухнаха от едната страна на противния звяр. Зергският повелител^[7] се разтресе, наклони се и започна да пада, след което избухна в кълбо от огън. Хидралиските, нахлуващи в укреплението, се разколебаха.

Група от пет райфа на Конфедерацията прелетя над площада, пробивайки дима, и ревът на техните двигатели почти успя да заглуши писъците на тълпата. Двайсет и пет милиметровите им лазери пулсираха в непрекъснат огън, който се исипваше над зергите в далечния край на стената. Внезапно един от изстребителите се разтресе, ударен от наземния огън на побеснелите създания, и се взриви във въздуха.

Хидралиските се окопитиха и усилиха атаката си над площада, избивайки едни и завличайки назад други, без да подбират жертвите. Държаха хората в капан, оставаше им само да ги покосят от всички страни, стеснявайки кръга.

От небето се появи втора група райфове, следвани от един-единствен десантен кораб. Совалката се спусна, движейки се във все по-малки кръгове. Ударната вълна от двигателите създаде мощен циклон, от който дърветата се огънаха почти на две. Беше невъзможно да се чуе каквото и да било от шума на спускащата се машина. Хората падаха на земята, опитвайки да се прикрият от свирепия вятър. Совалката продължи да се носи над площада, после успя да спусне рампата си достатъчно ниско, за да опре в земята. Ардо премигна, пазейки очите си от праха. Успя да различи силуета на морски пехотинец, правещ подканящи жестове с ръка.

Всички, струпали се в укреплението, видяха войника и се втурнаха като една голяма, безмозъчна вълна към десантния кораб,

повличайки и младежа със себе си.

Той изпусна ръката на Мелани.

— Мелани! — изкрещя. Опита да се бори с напирещата тълпа, но не можеше. Виковете му бяха заглушени от рева на двигателите. — Мелани!

Видя я малко по-назад. Зергите, бесни, че десантният кораб ограбваше от наградата им, напиреха с още по-голяма ярост. Ардо гледаше ужасен колко бързо огромната тълпа се беше смалила — ожъната като кървавочервена пшеница от полето. Чудовищата вече бяха близо до Мелани.

Ардо се бореше със зъби и нокти. Изкрещя отново.

В този момент три хидралиска едновременно сграбчиха момичето и го повлякоха извън тълпата, към масата зерги отзад.

— Моля те, Ардо! — проплака тя. — Не ме изоставяй!

Безмозъчната тълпа го изтласкваше все по-назад към кораба.

Изведнъж ноктите на зергите заудряха по обвивката на совалката. Пилотът беше изчерпал цялото време, отпуснато му от късмета, и не можеше да си позволи да стои повече. Корабът моментално се отзова на командата му и се издигна над обсега на чудовищата, отвеждайки Ардо далеч от дома, живота и любовта му.

„Не ме изоставяй!“ — Последните й думи се носеха из главата му, звънтяха като камбана все по-силно и по-силно, заплашвайки да взривят черепа му...

В един-единствен миг светът на Ардо стана катраненочерен. И щеше да остане такъв още много дълго време.

[1] United Powers League, UPL — организация, основана през 2229 г. Като наследник на ООН придобива контрол върху повече от 90% от световното население. Макар и основана върху идеологията на „просветения социализъм“, често прибегва до действия, които граничат с откровена фашистка диктатура; взема сериозни мерки за изкореняването на всички световни религии — Star Craft, History of the Terran ↑

[2] Artificial Tele-empathic Logistics Analysis Sistem (англ.) — Автоматична теле-емпатична логистична анализираща система, каквото и да значи това — Б.пр. ↑

[3] Bountiful (англ.) — щедър, изобилен — Б.пр. ↑

- [4] Starport (англ.) — космодрум — Б.пр. ↑
- [5] Акър — мярка за площ, около 4100 м² — Б.р. ↑
- [6] Hardware (англ.) — железария — Б.р. ↑
- [7] Overlord ↑

ГЛАВА 2

МАР САРА

— Хайде, Мърши такива! Дръжте си задниците! Започва голямото падане!

Редник Ардо Мелников^[1] не си направи труда да погледне към лаещия насреща им сержант. Човекът беше тик^[2] — временно командващ за това спускане. Вероятността да го види отново, след като стъпи на повърхността на планетата, беше почти нулева. Най-добре просто да стои извън полезрението на сержанта, докато новият взвод на Ардо не бъде разпределен за конкретната мисия. Така или иначе, едва чуваше гласа на тика през воя на двигателите на десантния кораб и гръмотевичния шум от спускането им през атмосферата. Но в сержанта имаше нещо, което сякаш го задължаваше да вика с пълен глас и да хвърля мръснишки погледи наляво-надясно. Това нямаше никакво значение за Ардо — тикът им беше детегледачка само докато кацнеха на повърхността. Знаеше, че веднъж слезли от кораба, ще се намери някой, който да му вгорчава живота за доста по-дълго време.

Присви рамене и опита да ги отдръпне от стената. Вътрешността на десантния кораб представляваше гореща кутия, която се нажежаваше двойно при спусканията през атмосферата. Точно тази совалка се намираще поне на две охладителни инсталации разстояние от каквото и да било комфорт. И още по-лошо — беше претоварена и пехотинците седяха натъпкани рамо до рамо. Ардо усещаше как все по-обилната пот, стичаща се по гърба му, залепва по уплътнителите на бронята. Пот се лееше и по челото му, капейки от време на време по бойния костюм. Предпазният лост обаче му пречеше да се освободи по каквото и да било начин от влажния дискомфорт, напояващ различни части на униформата му.

Жегата не беше и наполовина толкова потискаща, колкото засилващата се миризма, която надделяваше дори над инсталациите за пречистване на въздуха.

Нямаше какво друго да гледа, освен еднаквите отпуснати и вяли лица на пехотинците, набутани в седалките отсреща. Нямаше какво друго да слуша, освен спорадичните викове на сержанта и непрестанния вой на двигателите зад гърба си. Нямаше какво друго да прави, освен да се отдаде на собствените си мисли... а това беше последното, което искаше.

Те го преследваха, спотайвайки се в скритите кътчета на ума му. Понякога имаше чувството, че фантомите се намират в самата му глава, защото затварянето на очите никога не ги прогонваше. Никакъв звук не можеше да ги заглуши за дълго. Тези призраци до един бяха болезнено ярки и красиви, ужасяващи и съкрушителни. Те търпеливо стояха и чакаха на ръба на съзнанието му, задържани единствено от силата на волята му. Понякога си позволяваше дързостта да вярва, че най-сетне ги е победил и прогонил завинаги. Но после миризма на раззеленена трева или разорана земя достигаше до него, носена от лек бриз, мярваше цвета на светъл мед, чуваше тих смях или усещаше нещо друго, нещо неопределимо, което някога бе било част от живота му, и демоните се завръщаха, още по-силни отпреди.

Те караха сърцето му да се къса от мъка. Заради тях би плакал с кървави сълзи. Ако можеше.

Единственото, което Ардо искаше, беше да се бие. Имаше нужда да се бие. Това бе единственото, което наистина държеше демоните на разстояние. Концентрирайки се над мисията и задачите, той успяваше да ги прогони. Разбира се, известни му бяха само дребните цели, които командващите смятаха, че е нужно да знае. Не беше посветен в повисшата стратегия, защото не му бе работа да я разбира. Длъжен беше да прави каквото се иска от него, с минимално количество мислене, ако е възможно. Това го устройваше напълно.

Воят на спускащата се десантна совалка започна да заглъхва. Най-сетне бяха пробили през атмосферата на света, който и да бе той. Сега двигателите правеха всичко възможно да накарат кораба да имитира птица в полет. Ардо се захили при мисълта — моделът Куантрадин АПОД-33 беше предизвикателството, което Конфедерацията отправяше към звездите, опитвайки се да докаже, че всичко, на което прикачиш достатъчно голям двигател, може да хвъркне, независимо колко зле. Ардо, естествено, беше правил много

тренировъчни спускания, но всяко от тях бе толкова безлично, че изобщо нямаше желание да си спомня каквито и да било подробности.

За какво му беше да се вгълбява и да се връща към болезнените спомени от миналото? Предпочиташе да се концентрира върху нещо друго... каквото и да е.

Ардо започна да оглежда отново лицата на пехотинците около него. Човек никога не знаеше кога животът му може да бъде спасен от някой от тях... или да бъде заплашен.

Жената, седнала отсреща, изглеждаше добър пример за едното или другото, но проблемът беше, че Ардо не можеше да определи кое от двете. Тя имаше късо подстригана руса коса, спретнато стърчаща от добре оформения ѝ скалп. Лицето ѝ беше стегнато, с ъгловати скули, които обграждаха две блестящи, стоманеносиви очи. Те се вираха немигащо и разфокусирано в някаква далечна точка отвъд дясното рамо на Ардо — затръшнати прозорци, към каквато и душа да притежаваше жената. „Такива очи могат да замразят река посред лято“, помисли той. Как изглежда останалата част от нея бе оставено на въображението му, защото механизираният боен костюм, който тя носеше, успешно скриваше всякакви отличителни физически белези.

Маркировката на костюма, обаче, му разкри нещо важно — че жената е офицер. За редниците това означаваше само едно — предупреждение за опасност. Да са предпазливи с офицерите беше първото, което научаваха. Особено в неофициален разговор. Последният редник, за когото Ардо се сецаше, че си беше позволил прекалено свойско държание с отделъонния, бе свършил с дупка на мястото на главата си.

Жената — офицер не беше казала и дума, откакто се бяха качили на десантния кораб. Ако питаха него, бе свободна да продължи да го кара така.

„Говори само когато те заговорят. В противен случай не си търси белята...“, помисли си.

Във всеки случай *тя* се чувстваше доста по-комфортно от него, забеляза Ардо. Костюмът ѝ беше самоохладящ се, виждаше се енергиен кабел, включен в системата на совалката. Подозираше, обаче, че не само тялото ѝ бе обзето от хлад.

Какво пък, някой ден и той щеше да усвои сложните умения, необходими за носенето на броня тип СМС-300 или дори на новия

модел 400. Мечтаният ден, естествено, беше доста далеч в бъдещето, но Ардо бе убеден, че такъв боен костюм щеше да е доста по-удобен по време на битка от този, който му бяха зачислили. Ако успееше да оживее достатъчно дълго, за да си купи собствена броня, щеше значително да повиши шансовете си за оцеляване.

Надяваше се, че поне ще му остане малко време да потренира със зачисленото му оръжие. Засега не бе имал такава възможност.

Останалата част на помещението беше претъпкана с редници — пушечно месо като него. Всички бяха надянали стандартния отдалечен и разфокусиран поглед на морски пехотинец от Конфедерацията. И от конфедерационните униформи на всеки един капеха капки конфедерационна пот, както повеляваше дългът им.

Очите на Ардо се спряха за малко на един точно определен редник. Мъжът беше огромен. Младежът си спомняше, че подготвителният екип се бе видял в чудо, докато успее да заключи всички ремъци около тялото му, когато беше седнал на мястото си в кораба. А той не бе престанал да се оплаква дори за миг. Ардо не можеше да си обясни как са намерили униформа, която да му става. Редникът имаше тъмна кожа и младежът смътно си спомняше, че на Земята Лигата на обединените сили беше наричала този тип хора южно морски островитяни. Имаше широки, ъгловати черти и дебели устни. Косата му представляваше дълга грива, която се спускаше по темето и врата му на естествени къдри. Гигантът сигурно притежаваше удостоверение за ентузиазирани ненормалник. Изглеждаше като да е от типа психари „Всички към стената!“ и „Ще им изядем сърцата за закуска!“ — хората, които са първите, за които се сещаш, когато трябва да ти измъкнат задника от огъня, и последните, които би искал да последваш в него.

— Свалете тая бракма на земята! — изсмя се едрият редник и светлите му очи блеснаха. — Имам малко смърт за раздаване! Надявам се да си сготвя зерг на плюнка, а може и да му изям директно мозъка!

Островитянинът отметна глава назад и още веднъж се изсмя силно. Плесна с масивните си ръце коленете на седящите от двете му страни пехотинци. И двамата потрепериха от силата на удара му, а в очите им избиха сълзи.

— Ще ги изядем за вечеря, а? Голямо зергско угощение! Ха! Само смъкнете тази боклукчийска кофа на земята, преди да съм я

отворил със собствените си ръце!

Пилотът, който седеше в кабината, разположена в предната част на товарния отсек, не беше в състояние да чуе желанието на пехотинеца, но изглежда имаше намерение да го изпълни, защото корабът започна да се върти забележимо и двигателите изстенаха малко по-различно отпреди — Ардо знаеше, че това е стандартна маневра за приземяване. Последва едно финално сътресение и совалката кацна.

Лейтенантът срещу Ардо не си губеше времето, веднага се откачи от енергозахранването на кораба и беше свободна още преди предпазният лост да се е вдигнал изцяло. Със сръчно движение на лявата ръка смъкна брезентовата чанта от стойката над главата си. Когато рампата на десантния кораб започна да се спуска, тя вече бе тръгнала да слиза по нея. Успя дори да надбяга островитянина, който също бързаше да се набута, в какъвто бой можеше да си намери или да създаде сам.

Ардо се позабави, опитвайки се да отлепи униформата от всичките места, където потта я беше залепила за кожата му. Можеше да подуши промяната в атмосферата, нахлуваща през отворената рампа. Болезнено сух бриз помете влагата и застоялата миризма от помещението, заменяйки я с изсушаваща гърлото жегата. Той измъкна собствената си брезентова чанта от стойката и последва останалите, които си проправяха път, за да напуснат совалката.

— Размърдайте си задниците и елате тук, женчовци! — изръмжа сержантът. — Нямаме цял ден!

Въздухът беше горещ като в пещ и сух — по-сух, отколкото Ардо си спомняше да е дишал някога. Лепкавият бриз разнасяше жегата навсякъде около него и потта му се изпари почти в мига, в който стъпи на настилката на старпорта.

Огледа се мрачно наоколо: намираше се в ада.

Светът беше ръждивочервен; доминираше окраската на пясъка, който сякаш добавяше приноса си към багрите на всяка сграда и всяко превозно средство, независимо от оригиналния им цвят. Ефектът беше подсилен от изгрева на слънцето, което точно се появяваше зад старпорта...

Или това, което беше останало от него — почти половината от седемте контролни кули, които се бяха издигали около контролния

център, горяха. На мястото на две от тях стърчаха само купчини камънак. Стълбове пушек се издигаха над покривите на сградите и отбелязваха местата, където гореше самият порт. Дим се виеше и над центъра на града, намиращ се на няколко мили отвъд комплекса.

Чак тогава Ардо чу звука — твърде познат звук. Носени от вятъра, до него достигнаха писъците, страданието и паниката.

Извърна се рязко. От другата страна на полето, точно до товарните платформи, видя кордон от пехотинци, обграждащ конфедерационната част от старпорта, а също и паникьосаната тълпа отвъд него.

„Не!“

Спомените нахлуха в ума му. Отново беше в центъра на площада. Звучите изпълваха съзнанието му. Писъците... нейните писъци...

„Не ме изоставяй!“ , проплака тя...

Някой го блъсна силно в гърба и той загуби равновесие. Тренировките си казаха думата и младежът успя да се преметне гъвкаво, изправяйки се на крака, а ръцете му бяха в готовност да се защитават и да атакуват.

— Стига си се разтакавал, гнида такава! — изкрещя тикът от десантния кораб. — Какво чакаш, официално приветствие ли? Тичай към казармата за тренировка. Заповедта е да се явите незабавно!

Ардо се страхуваше от казармите повече от всичко друго в живота си. Нещо в тях го отвращаваше, разтърсваше го до дъното на душата му, дори само като чуеше думата. Той беше леко замаян, но дори докато си отваряше устата, знаеше, че прави грешка:

— Не, сержант, не мога...

Тикът отново го блъсна на земята.

— Добре дошъл на Мар Сара, пехотинецо! А сега живо! — след което продължи нататък.

Ардо събра нещата си и се присъедини към групата от десантния кораб, която се тътреше към казармата, приземена в далечния край на пистата. Имаше странното усещане, че се носи срещу течението — колонистите от базата се опитваха да се доберат до мястото, което той напускаше.

— Изглежда ние сме разчистващият отряд — промърмори на себе си, опитвайки се да не мисли за това, което щеше да последва

след малко. Държеше очите си приковани към земята, отказвайки да гледа към подобната на кутия подвижна казарма, дори докато влизаше в нея. Вдигна поглед едва след като беше вътре. Подреди се в неравна редица заедно с другите в претъпканата централна зала, точно на върха на входната рампа.

Тикът все още бе с тях, наглеждаше ги и ги окуражаваше с уникалния си подход на всяка стъпка от пътя.

— Знаете процедурата, момчета и момичета. Оставете багажа си и се съблечете, а после обратно тук!

Ардо усети, че започва да му се гади. Нямахше нищо, което да мрази повече от казармите, и нямаше нищо в тях, което да мрази повече от това, което щяха да го накарат да прави. Опитваше да се успокои, казвайки си, че всичко е просто част от работата, но от това не се почувства по-малко отвратен.

Изсипа се заедно с останалите в съседната стая. „Като добитък в кланица“, помисли си треперейки, докато търсеше празен хамак. Който и да беше наричал това място дом преди него, явно го беше напуснал набързо — всякакви боклуци се търкаляха разпилени по леглото и пода около него. На Ардо му дойде абсурдната мисъл, че тикът едва ли би одобрил подобно немарливо поведение. Въздишайки тежко, младият пехотинец започна да сваля напоената с пот риза. Правеше се, че не забелязва другите около себе си, които също се събличаха. Имаше и мъже, и жени — Конфедерацията с отворени обятия приемаше и двата пола, стига да искат да умират за каузата ѝ. Но Ардо винаги много се срамуваше да стои гол пред мъже, а какво оставаше за жените. Млад и неопитен, за него беше много притеснително всеки път, когато толкова делово го караха да се съблича, и неведнъж се оказваше мишена на груби шеги и подмятания от страна на останалите пехотинци.

Потрепери, докато отново влизаше в централната зала. Жегата все така изсушаваше потта по гърба му. Чувстваше се зле физически. Знаеше какво ще последва. Опита да се разсее, оглеждайки се наоколо. Почти би признал, че мотивите му за това включваха и немалко момчешко любопитство. Забеляза, че мнозинството присъстващи са мъже — всъщност доста повече от нормалното. За момент дори си представяше как ще изглежда лейтенантът, ако бъде извадена от

бойния си костюм. Затова беше и доста изненадан да забележи, че тя не е сред тях. Нима бе освободена от това унижение?

Двама едри стражи със зашеметители стояха до тика. Между тях се намираше тесен люк, извеждащ в тъмна зала. Ардо затвори очи и опита да се успокои. Сержантът четеше от списъка си:

— Али... Бунус...

Ардо не можеше да разсъждава от тътена в главата си.

— Мелиш... Мелников...

Когато чу името си, той направи няколко крачки напред и замръзна. Краката му отказаха да се придвижат по-близо до ужасяващия, мрачен люк. Очите му бяха заковани към прохода отвъд стъклото — наредени край стените на помещението контейнери с човешки размери, всеки пълен със синьо-зелена течност.

— Мелников, какво по дяволите...?

Щяха да го набутат в някой от тези контейнери и щом го направеха, кошмарът щеше да започне...

— Мелников!

Беше като ковчег... кошмар в ковчег...

Не можеше да помръдне. Двамата стражи бяха виждали подобен страх много пъти преди това. Тръгнаха към него и небрежно и максимално грубо му помогнаха да се спусне в мрака...

Падаше и падането нямаше край. Не знаеше как се е озовал тук. А наистина ли бе тук или се намираше някъде другаде?... Или той беше някой друг?

Бореше се да се концентрира върху някой от образите и спомените, носещи се покрай ума му, но не можеше да се захване за никой от тях. Протягаше се, отчаяно искаше да ги види и разбере, но те се разпадаха като въздушни мехури под вода, когато се опиташе да ги докосне.

Въздушни мехури...

Можеше да вдиша водата. Дългият, прозрачен контейнер бе пълен с вода, която можеше да се диша. Беше се опитал да бъде смел, наистина бе опитал, но накрая се беше паникьосал, бе крещял и отново се беше унижил пред всички. На тях не им пукаше, бяха виждали подобни изпълнения стотици хиляди пъти. Грубите им ръце бяха

затегнали шлема на главата му и го бяха натикали в контейнера, заключвайки капака отгоре.

— Ще се наложи да направим малка регулация на този — бе чул да казва единият от тях.

Беше се опитал да задържи въздуха си, докато може...

Докато може... какво?

Какво си мислеше? Защо мислеше?

Коса с цвета на житни поля, танцуваща под лятното слънце. Беше имало един златен ден...

Ръцете му заудряха по стените на контейнера, когато и последната глътка въздух излезе от дробовете му. Имплантантите моментално се включиха в шлема и мозъкът му експлодира на милиони парченца.

Парченцата се носеха около него. Мехури и парченца...

Курса за употреба на боен костюм... Как би могъл да забрави? Инструктор му беше стар пехотинец на име Карлайл. Бяха прекарвали седмици в усъвършенстване на техниката му. А не бяха ли месеци? Бойният костюм му бе като стар приятел. Имаше чувството, че винаги е живял в него...

Бойният костюм... Къде се случваше това? Кога? В семинарията?...

... Брат Габитас разказва за падението на древните и грехът на гордостта. Учи ги, че мирът идва отвътре, че той е прекрасното знание за чистия глас на Бога, говорещ на всеки човек. „Не убивай!“, поучава братът, издигайки в същото време пред класа гаусова пушка С-14. „Ето, Ардо“, казва той, отивайки почти в дъното на класната стая до мястото, където седи момчето и подава 8-милиметровото автоматично оръжие на младежа, който не внимава в час. „Направи го на ближния си“ — заповядва, докато Ардо поема оръжието...

Момчето се отдалечава в мехура, но оръжието остава — гладко и изкушаващо. Магнитно ускорение на куршума до свръхзвукова скорост с невероятно силен кинетичен заряд. Пригодено да стреля с различни амуниции, вариращи между обеднен уран и патрони със стоманени върхове. Още един стар приятел... Пушката се обръща отвътре навън, взривява се и на нейно място се появява лицето на баща му.

„Ти винаги ще бъдеш мой син — казва старият човек и една-единствена сълза се спуска по бузата му. Семейният чифлик се простира чак до залеза зад гърба му. — Независимо къде отиваш и какво правиш... ти винаги ще бъдеш мой син.“

Наистина ли?... Ще бъда ли?...

Ардо вече се чувстваше по-добре. Усещаше се малко неориентиран, когато излезе от ресоциализиращите контейнери, но сега умът му беше ясен и бистър.

Винаги се бе чувствал по-добре, след като облече бойния си костюм — по-стар модел СМС–300, но на него не му пукаше. Беше го използвал години наред и с него се чувстваше чудесно.

Стоеше неподвижен, наблъскан рамо до рамо с останалите пехотинци. Имаше няколко файърбата, както и обикновени редници. В малкото място, с което разполагаше, той успя да провери енергозахранването между гаусовата пушка и костюма си. Обожаваше пушката си; това беше любимото му оръжие. Беше стрелял с гаусова пушка почти толкова дълго, колкото бе използвал и бойния костюм.

Ардо погледна нагоре. Надписът „Тръгни“ тъкмо бе светнал от червено в зелено. Пехотинците изреваха дружно и вратата се отвори на секундата.

Въпреки всичко, беше му кофти, че излиза — толкова обичаше казармите!

[1] Ardo Melnikov ↑

[2] t.i.c. — Temporary in command (англ.) — временно командващ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

НАВЪН

Ардо тичаше сред вълна от пехотинци, която се изля като едно цяло от казармите, и изведнъж се озова в свят, завладян от хаоса.

Група пазачи в бойно облекло бяха оформили кордон около конфедерационната секция на стар — порта и пропускаха вътре само военните машини. Докато маршируваше по пистата, Ардо можеше да види как от другата страна се блъскат буквално хиляди колонисти. Мъже, жени и деца — крещяща човешка маса, която отчаяно се бореше да се измъкне от планетата.

Отвъд тълпата, цивилната част на старпорта беше обхваната от пълен хаос. Поне стотина орбитални кораба се опитваха или да излетят от пистата, или да се доберат до нея, за да успеят на свой ред да се измъкнат. Още два пъти по толкова се носеха като мухи без глави около външния периметър на порта, а дневната светлина блестеше по корпусите им. В движенията им се долавяше отчаяние. Изглежда всякакъв контрол над ситуацията беше изгубен. Корабите се опитваха да кацат и отлитат без каквато и да било координация помежду си. Няколко транспортни совалки се носеха над контролната кула в опит да се снижат, но паникьосаната тълпа не искаше или не можеше да се отдръпне от пътя им. Около сградите на порта бяха разхвърляни все още горящите останки на поне половин дузина катастрофирали кораба. Тези, които все още летяха, очевидно не им обръщаха никакво внимание. Привлечени от астрономическите такси, които биха взели от всеки успял да се качи на борда им, те се носеха над огъня като нощни пеперуди, привлечени от пламъка. Но тъй като се страхуваха за сигурността си, се опитваха да кацат и излитат максимално бързо.

„Ако всички толкова отчаяно искат да се измъкнат оттук, защо Конфедерацията си направи целия този труд да ме вкара вътре?“, чудеше се Ардо. Отвратителното, неприятно усещане на студ отново започна да разяжда стомаха му. „Не познавам тези хора. Дори не знам на кой свят се намирам. По дяволите, какво правя тук?“

Знаеше накъде трябва да върви — поредният десантен кораб го очакваше, затова се втурна към него заедно с останалите пехотинци и още един отряд, присъединил се в движение към тях. И тъй като на всеки му беше ясно къде трябва да отиде, групата им се оформи, сякаш е била привлечена с магнит или магия. Ардо изведнъж се оказа зад гърба на жената — лейтенант, с която беше долетял предишния ден. От едната му страна тичаше огромният островитянин, носейки може би най-големия боен костюм, който младежът някога бе виждал. Той разпозна тежкия боен скафандър СМС-660, на чийто гръб бяха прикачени два плазмени генератора. Значи гигантът беше файърбат — един от въоръжените с огнехвъргачки войници, които често бяха не по-малко опасни за самите себе си, отколкото за врага. Следваха ги още няколко души, включително и един техник в обикновена лека униформа.

„Този пък къде е тръгнал? — зачуди се момчето. — На почивка?“

Ревът на орбиталните транспортъори, които непрекъснато се издигаха от платформите си, явно не успяваше да охлади ентузиазма на пилота на техния десантен кораб, нито пък изцяло да удави пронизителния му глас:

— Качвайте се, момчета и момичета, млади и стари! — извика той, бълвайки думите с преиграния патос на карнавален амбулант. — Елате да видите най-великото шоу във вселената! Вижте как местните колонисти бягат, за да спасят живота си! Вижте как правителството рухва пред очите ви! Насладете се на подвизите на страха, които никога досега не са постигани от цивилизования човек! Насам, народе, насам!

Ардо тръгна към рампата на десантния кораб. Шум от зареждането на автоматична гаусова пушка се разнесе над отряда пехотинци. Младежът се опита да не мисли какво означава това.

— Кътър!^[1] — излая лейтенантът, когато стигнаха до рампата, водеща към вътрешността на совалката.

— Да, мадам! — отзова се моментално островитянинът.

— Искам тези новобранци натоварени на кораба в следващите пет минути — заповедният ѝ глас се разнесе над глъчката, идваща от суматохата, която цареше навсякъде около тях. — Имаме да вършим работа. Ще им разясня ситуацията, когато стигнем до станцията.

— Да, мадам! Чухте дамата! В редица, веднага!

Малката група незабавно се строи. Кътър започна да се придвижва назад по редицата, за да се увери, че всеки е подготвен за полета.

Пилотът се надвеси над платформата за излитане и се изхили.

— Добре, дами! — Островитянинът очевидно се забавляваше неимоверно. — Заемайте местата си вътре и да тръгваме!

Ардо вдигна чантата и тръгна напред, гледайки подозрително буквите, изрисувани по страничната стена на кораба.

— „Валкюри Виксен“^[2]... Опърничавата валкирия?

— Точно така, приятелю — отговори пилотът самодоволно. — Казват, че когато веднъж си яздил Валкирия, никога няма да имаш втора. Дошли сте на правилното място... или пък на грешното, ако схващаш какво ти казвам.

Слабият пилот имаше най-ужасяващата прическа, която Ардо някога беше виждал — яркосини бодли изписваха дъги във въздуха, а разстоянието между тях беше гладко избръснато с много внимание. Мършавата му фигура изглеждаше съставена сякаш само от ръце и крака, подобно на плашило, надянало пилотски костюм, а усмивката му беше пакостлива и обхващаше половината му лице.

— Теджис Марз ми е името. Аз съм Ангелът на смъртта за вас, момчета, поне извън тази база. На вашите услуги. Ако имате нужда от нещо, включително спасяване на задника по правилата, аз съм вашият човек.

— Това е смъртоносен капан! И аз няма да се кача на него!

Теджис се обърна по посока на гласа, носещ се от опашката зад Ардо. Беше техникът. Младежът не си спомняше да го е видял на борда на совалката, с която се бяха спуснали на повърхността; човекът явно е бил тук доста по-отдавна.

— Не искам даже да го гледам! — добави мъжът. Беше строен, с гладко избръснато лице и късо подстригана коса и толкова чист, че сигурно скърцаше, когато върви. — Този жалък боклук не е достоен дори да се нарича жалък боклук!

Теджис се изправи и се дръпна встрани от платформата, ръмжейки заплашително:

— Ти, гад оповръщана! Този кораб е красавица! Няма втори като него в целия флот!

— Е да, защото *останалите* кораби във флота са поне в *някакво* състояние на стабилност!

— Върни си думите обратно, Маркър!

— Продължавай да бленуваш, Теджис!

— Качваш се на кораба *веднага*!

— Не, дори ако беше последният кораб на това забравено парче скала! Имам по-голям шанс, ако скоча от високо, махайки с ръце, отколкото в тоя разнебитен бълхарник. Кога ще пораснеш и ще си вземеш *истински* кораб?

С вик на ярост Теджис се изстреля напред към техника. Двамата се стовариха на земята, завъргаляха се, като всеки опитваше да удари другия, приличаха на облак от крака и ръце — чифт улични котки едва ли щяха да изглеждат по-свирепо.

Ардо стоеше онемял и ги зяпаше — беше почти комично.

Кътър нагази в мелето и разтърва двамата биячи.

— Господин Янс, мисля, че лейтенантът ви каза да се качите заедно с оборудването си на кораба. Мисля също, че *сега* е подходящият момент да го направите.

Зачервеният техник продължаваше да размахва ръце във въздуха по посока на пилота на десантния кораб. Островитянинът го разтърси здраво и вероятно разклати половината зъби на горкия човечец.

— Не сте ли съгласен? — попита той натъртено.

Маркър Янс престана да се съпротивлява.

— Да, май ще се окаже подходящ, да...

Кътър се обърна към Теджис Марз. Върховете на кичурите на пилота все още трепереха яростно.

— А вие нямате ли кораб за пилотиране?

— Имам — отговори Теджис. — И то прекрасен кораб!

— Тогава, с цялото ми уважение, *сър*, бих предложил да отидете да си го пилотирате — усмивката на Кътър беше толкова натъпкана със зъби, че изглеждаше сякаш би изял следващия, който се опита да спори с него. — Имам причина да съм тук и не желая никой да застава между мен и мястото, където отивам. А в този момент вие стоите на пътя ми... *сър*.

Теджис пребледня.

— Ами аз, тогава, да подкарам тази *чудесна машина* във въздуха, а?

— Направете го, сър. Благодаря ви, сър — отговори островитянинът, разделяйки техника и пилота далече един от друг, след което ги пусна на свобода. Леко олюлявайки се, всеки от двамата бивши побойници откри за себе си по нещо изключително интересно на земята и докато отиваше да се занимава с работата си, се взираше упорито в него.

Ардо най-сетне си позволи да изпусне задържания въздух с въздишка на облекчение.

— А ти, войнико? — Кътър за пръв път извъртя тъмните си очи към него. — Ти ще заставаш ли на пътя ми?

— Не, сър — отговори бързо младежът, съжалявайки, че не беше успял да избегне вниманието на огромния островитянин по-дълго време. — Определено стоя встрани от пътя ви, сър.

Големият мъж се изхили. Имаше нещо в тази усмивка, което едновременно беше дяволски игриво и в същото време доста опасно.

— Не приятелю, аз не съм „сър“ — облечената в ръкавица длан, която протегна, беше огромна. — Редник Фету Коура-Аби, но всички тук ме наричат просто Кътър.

— Редник Ардо Мелников — отговори младежът, щастлив от факта, че защитната система на костюма беше успяла да го предпази от силата на здрависването, което можеше да го осакати за цял живот. — Приятно ми е да се запознаем.

— Лъжеш — Кътър се изсмя злобно.

— Почти — отвърна Ардо.

Огромният файърбат отметна глава назад и се засмя от сърце.

— Така да бъде! Взимай си багажа. Искам да се махна отук и да отида някъде, където мога да подпаля нещо. Хареса ли ти шоуто?

Ардо вдигна чантата си и тръгна заедно с Кътър към рампата на десантния кораб.

— Какво? А, имаш предвид пилота и техника?

— Точно така! — отговори островитянинът, мятайки с лекота собствения си багаж през рамо. — Винаги е забавно да гледаш кавга между братя. Най-добрите спомени, които имам, са точно с братята ми.

Ардо се извърна към него:

— Искаш да кажеш... Тия двамата...

— Стига де, очевидно е — засмя се Кътър, като го потупа по гърба и почти му изкара въздуха, въпреки защитата на бойния костюм.

— Човек никога не може да обърка двама братя като ги види.

Внезапно островитянинът потръпна. По промяната в изражението на лицето му Ардо можеше да разбере, че някаква мрачна мисъл минава през главата на тъмния мъж. Изведнъж гигантът извика и сграбчи херметизиращия пръстен на шлема на младежа, придърпвайки лицето му близо до своето.

— Затова съм тук, Мелников. Моите братя са на тази боклучава червена топка и работят във водните ферми някъде навън. Ще ги открия или ще отмъстя за тях с адски пламък! Разбираш ли ме, Мелников? Ще заставаш ли на пътя ми, Мелников?

Ардо отвърна спокойно на треперещия от ярост поглед на Кътър.

— Ардо — отговори той тихо. — Можеш да ме наричаш Ардо, ако искаш.

„Око за око — припомни си той. А после: — Отвърни на омразата с любов“.

Лицето на островитянина отново потръпна.

— Моля?

— Казвам се Ардо. Надявам се, че ще ми позволиш да ти викам Кътър, защото не мисля, че успях да вдяна истинското ти име от първи път.

Едрият мъж отпусна хватката си. На устните му заигра усмивка.

— Разбира се, Ардо. Харесвам те. Да, можеш да ме наричаш Кътър. Значи ти ще бъдеш зад мен, така ли?

„Колкото може по-назад, да“ — помисли младежът, но на глас каза:

— През целия път.

Изведнъж се чу шум на двигатели и рампата започна да се затваря бързо. Кътър пусна шлема на Ардо, върна си усмивката, ала Чешърски котарак^[3] и отстъпи към отсрещната стена. Точно беше започнал да се бори с предпазните ремъци на седалката, когато лейтенантът влезе в помещението.

— И така, слушайте внимателно! — каза тя с дълбокия си алтов глас. — Аз съм лейтенант Л. З. Брийн и ще бъда вашият командващ офицер за тази мисия.

— Охо, какво ще кажете, момчета! Имаме си мисия!

Лейтенантът продължи невъзмутимо:

— Нямаме много време. Дала съм координатите на пилота и би трябвало да сме стигнали до станция LZ до трийсет минути. Ето каква е ситуацията: Преди петнайсет дни външните станции спряха да предават сигнали. Загубихме изпратените за първоначална проверка отряди. Последвалата десет дни по-късно разузнавателна акция потвърди, че планетата е заразена с това, което сега наричаме Зерг...

— Зерги, момчета! — засмя се Али.

— Извинете, мадам, но какво са зергите? — запита Мелиш.

— Нов вид извънземна форма на живот. Не знаем твърде много за тях... засега.

— Гответе се за барбекю! — извика Кътър.

Брийн се престори, че не чува.

— Вземайки под внимание огромното количество зерги, каквото и да представляват те, Конфедерацията реши да оттегли своите активи от Мар Сара.

— Чухте ли, Конфедерацията оттегляла „активите“ си! — изсумтя презрително Маркъс.

Из помещението се разнесе смях.

— Млъквай, Янс, или лично ще те натикам в чувал! — лейтенант Брийн явно говореше сериозно и никой на кораба не се осмели да спори. — Мисията ни е на три нива: първо, да задържим позицията на бункера на три-девет-две-седем, за да подпомогнем евакуацията на конфедерационните сили; второ, да се противопоставим на всяка вражеска активност там; последно, да приберем една дрънкулка, която управлението е загубило при оттеглянето. Това е всичко.

— Лейтенант? Каква точно... дрънкулка? — запита едрият островитянин.

— Ще разбереш, когато я видиш, Кътър — отговори Брийн. — Ще инсталирам скенер в бронята ти. Той е настроен да открие именно тази цел. Аз не знам каква е тя, а на теб изобщо да не ти пука, но ако я намерим, тя ще бъде билетът ни за напускане на тази скала. Когато подсигурием позицията си, ще ви кажа още.

Лейтенантът се обърна и зае мястото си на седалката. Ардо отново се оказа срещу нея.

— Извинявам се, лейтенант Брийн — проговори той, докато двигателите на десантния кораб набираха мощ.

— Какво има, войнико? — лейтенантът го изгледа със стоманеносивите си очи.

— Казахте, че сме тук, за да покриваме оттеглянето на конфедерационния персонал и екипировка, нали?

— Да, това е част от мисията ни — отговори му тя, надвиквайки шума на совалката.

— А колонистите? — извика Ардо, опитвайки се да я чуе през рева на двигателите. — Ще измъкваме ли и колонистите?

Ако Брийн имаше отговор на този въпрос, не си направи труда да го даде. А може би просто шумът на двигателите беше прекалено силен. Или пък тя не можеше да му отговори.

Той се отпусна в седалката, изпълнен с лоши предчувствия за следващите трийсет минути. Затвори за момент очи и в съзнанието му изплува образът на потъналия в руини старпорт на Мар Сара. Можеше да се закълне, че въпреки шума на двигателите, продължава да чува писъците на хилядите хора долу, които отчаяно се опитваха да избягат от планетата.

Имаше чувството, че вижда лицето на Мелани сред тях...

[1] Cutter (англ.) — резач; разг.: главорез, разбойник — Б.пр. ↑

[2] Valkyrie Vixen Valkyrie (англ.) — валкирия — жена — войн от скандинавската митология, която отвежда душите на сразените викинги от бойното поле; Vixen (англ.) — опърничава жена; Valkyrie — лека летяща бойна единица на хората с много широк радиус на поражение; ползва се само за въздушен бой — Б.пр. ↑

[3] Герой от „Алиса в страната на чудесата“ — Б.р. ↑

ГЛАВА 4

ЛИТЪЛФИЙЛД

Ардо се носеше над свят, обхванат от ръжда. Голите склонове на планините, които се издигаха в далечината, изглеждаха ръждиви. Скалите и сухата земя между тях бяха ръждиви. Дори покрайнините на колониалното селище бяха покрити с ръждив слой. Само преди няколко дни тези сгради са били обитавани и финият прах, който ветровете непрекъснато носеха, е бил държан на разстояние от тях. Сега пустошта не си губеше времето и правеше всичко възможно да си върне отнетите територии.

Ардо виждаше всичко това косвено, чрез електрониката в бойния си костюм, включен към главното захранване на десантния кораб. Наред с всичко останало, той получаваше и непрекъснат поток от данни, които можеше да пренастройва, както му хрумне. Беше включил сензорите си на външно наблюдение и корабът бе спрял да съществува за него. Летеше над безрадостния пейзаж сам, тъй като вградената система за наблюдение маскираше совалката и всичко на борда ѝ. Чувстваше се като птица, понесена от плазмената вълна, която блестеше отзад.

Покрайнините на столицата бързо останаха зад гърба му. Сега под него имаше само пустош, набраздена от кратери и черни петна, отбелязващи местата на боевете, водени преди пристигането на отряда му. В далечината все още можеха да се забележат разпръснати битки, прерастващи в изстребление. Ховърциклетите клас Вълчър и стотиците цивилни возила изглеждаха от горе като малки, изкривени венчелистчета от черен метал, които разнообразяваха монотонната ръждивост.

Ардо се носеше в небесата над всичко това и се чудеше къде бяха обсадните танкове, подвижната артилерия и канонерките Голиат. Всичко, което се виждаше долу, беше леко въоръжение и части от местната боклучава съпротива.

Защо ги бяха докарали тук, ако битката вече е била загубена?

Младежът погледна напред — скоростта на кораба намаляваше и той се снижаваше към малката зона за приземяване в комплекса от бункери, охраняващи външния периметър на колонията.

— Извади си главата от щепсела, пехотинецо! — прозвуча острият глас на лейтенант Брийн в комуникационната му система. — Време е да слизаме.

— Да, мадам! — отвърна той бързо. — Веднага, мадам!

Лейтенантът му отправи само още един поглед, след което се обърна към целия отряд. Гласът ѝ надвиваше воя на двигателите:

— За пристигането ни тук си има причина, момчета и момичета! Искам да си свършим работата и да се махаме бързо, ясно ли е?

— Мадам! Да, мадам! — изляяха всички в един глас.

— Смятани от кацането, имате десет минути да си намерите хамак и да оправите екипировката. След това ви искам при мен в командния бункер и потегляме незабавно.

Лейтенантът протегна ръка, сочейки пехотинците от двете ѝ страни:

— Кътър, Уабовски, Екарт, искам готовност категория пет за файърбатите. Останалите се пригответе за разузнаване във вражески условия категория три.

Ардо прегледа набързо списъка за категория три: боен костюм, гаусова пушка „Импейлър“ с противопехотни куршуми, без раница... бързи, подвижни и подготвени за всичко. Това означаваше, че няма да се отдалечават много от лагера. Започваше да му се струва, че следобедът все пак няма да е чак толкова лош.

Лейтенант Брийн спря за момент, гледайки към отделението, пълно с насядали пехотинци. Младежът се чудеше за какво ли мисли в момента.

— Ако закъснеете и с минута, няма да дишате след две, ясно ли е?

— Мадам! Да, мадам!

Изведнъж десантният кораб се разтресе и кацна тежко на платформата.

Лейтенантът сграбчи една от висящите от тавана дръжки, след което рязко затвори визъора на шлема си. Беше слязла от рампата, преди още да са стигнали земята.

Ардо се опитваше да влезе в казармата през вратата на общото помещение, но се чувстваше странно объркан. Не успяваше да се концентрира дори върху най-дребните неща. Брезентовата му чанта се закачи някъде от външната страна на рамката на вратата, когато се опита да мине през нея. Лицето му веднага почервения от избухналия сред редиците от хамаци смях. Това го предизвика да дръпне торбата си още по-силно, за да я изтегли, но ядът и смущението му сякаш успяваха много точно да му помогнат да не уцели правилната посока. Умът му беше зациклил и се въртеше на празни обороти — виждаше какво не е наред, но не бе в състояние да направи нищо по въпроса.

— По-леко, войнико — обади се един възрастен пехотинец, надвесил се от ръба на хамака си. — Нека да ти помогна.

— Не си прави труда! — изръмжа Ардо. Някаква част от него беше сигурна, че другият просто се опитва да го изложи още повече.

По-възрастният войник изсумтя, след което се претърколи от леглото.

— Виж какво, хлапе, това не е проблем. Понякога просто трябва да се отпуснеш, да охлабиш хватката на нещата и те ще се оправят сами. Напъваш се прекалено много.

Пехотинецът постави внимателно ръка върху рамото на младежа. Ардо ядосано я отметна встрани, при което лакътят му се заби в стената, оставяйки дълбока бразда. Бойният костюм предпази ръката му от счупване, но тя изтръпна цялата до лакътя. Чантата му падна на земята.

Възрастният мъж поклати глава и се усмихна. Ардо едва го виждаше през мъглата от замаяност и притеснение, която беше обхванала мозъка му. Пехотинецът имаше проскубана брадичка и стоманеносива коса, спускаща се около лицето му на дълги, несресани кичури. Пронизващи тъмни очи наблюдаваха младежа от несиметрично и нашарено с белези лице. Ардо предположи, че мъжът е към края на трийсетте си години, но пораженията по лицето му правеха всяка догадка несигурна. Изкривените му черти обаче продължаваха да се усмихват и пехотинецът беше вдигнал ръце напред, с дланите навън, в знак, че се предава. След това мъжът бавно ги протегна през вратата и вкара брезентовата чанта вътре, поставяйки я в краката на Ардо.

— Спокойно, братко — каза той. — Изглеждаш така, сякаш тъкмо излизаш от ресоциализиращите контейнери. Те могат доста успешно да ти разбъркат главата за известно време.

Младежът успя само да кимне мрачно. Изтръпването в лакътя му започваше да отслабва.

— Джон Литълфийлд — каза пехотинецът и протегна голямата си, облечена в метална ръкавица длан. — Приятно ми е да се запознаем, братко.

Ардо премигна. Нещо в дъното на съзнанието му крещеше от далечината, но той не можеше да разбере какво му казва. Мисълта, че го наричат „братко“, го караше да се чувства замаян.

Спомените се въртяха и проблясваха за секунди в съзнанието му в непрестанен вихър от форми и цветове.

„Брат Мелников!“ — Учителят му се усмихваше мило, а лицето му беше огряно от светлината на изгряващото слънце...

Гласът на баща му: „Всички са братя в божии очи, синко. А братята не убиват братя...“

— Брат? — Докато задаваше въпроса, младежът мигаше на парцали, опитвайки да се успокои.

— Естествено! — отговори Джон. — Всички тук сме братя. Братя по оръжие, братя в битката. Погледни истината в очите, новобранецо. Навън, в това забравено от бога място, не можем да разчитаме на никого, освен един на друг.

Лицето на Мелани, изкривено от ужас, докато зергите завличаха окървавеното ѝ тяло извън площада...

— Да... естествено... — отговори Ардо, а очите му бяха забити в пода. — Имаме само себе си.

Джон Литълфийлд вдигна с лекота чантата и я метна върху хамака отдолу под неговия.

— Не се тревожи, синко. През по-голямата част от живота ми като пехотинец съм се бил. Стой плътно зад мен, момче, и ще оцелееш. Ще ти оправим главата и ще се почувстваш по-добре, преди да си разбрал, че ти има нещо.

Ардо го гледаше с празен поглед. Ако Литълфийлд беше в края на трийсетте, значи човекът наистина беше стар... по-стар от всички пехотинци, които младежът си спомняше да е виждал. Естествено, бе познавал възрастни мъже и докато живееше на Баунтифул.

Патриарсите до един бяха старци с посивели коси. Спомняше си, че всички му бяха изглеждали невероятно мъдри. По това време се беше чувствал на сигурно място, с водачи, които бяха оцелели толкова дълго. Те притежаваха собствена мъдрост, а не взета назаем от някой друг. Сега, след като се замисли, си даде сметка, че Литълфийлд е най-възрастният мъж в пехотата с чин по-нисък от полковник, когото беше виждал.

„Стар на трийсет“ не беше нещо, което човек можеше да прочете на някой от плакатите, които пропагандираха записване в пехотата.

„Какво ми пука? — помисли Ардо. — Не съм се записал заради пенсионния си план. Дълга на зергите отплата за това, което ми причиниха, а ако успея да им го върна с лихвите, преди да са ме пречукали, още по-добре.“

Кътър се промъкна ловко през тясната рамка на вратата. Туловището му почти запълваше цялото пространство между стария войник и Ардо.

— О-о, сержант Литълфийлд! — Сарказмът на островитянина, както и презрението в тона му, бяха очевидни, когато свали погледа си по посока на пехотинеца. — Или май беше *капитан* Литълфийлд последния път, когато служихме заедно, а сър?

Ардо беше шокиран от това как редникът си позволява да се държи толкова непочтително с офицер, пък бил той и само сержант.

Джон явно предпочете да не забележи наглата обида и се усмихна в отговор:

— Радвам се да ви видя в отряда си, редник. А сега всички се пригответе! Лейтенант Брийн има тръни в задника и няма да миряса, докато не е проляла малко кръв, независимо от коя страна. Всички знаете задачите си, затова нека се стегнем и да излизаме!

ГЛАВА 5

СВЕРЯВАНЕ НА ЧАСОВНИЦИТЕ

Вятърът шибаше начупения, изоставен и от бога пейзаж. Ардо можеше да се закълне, че усеща песъчинките, които си проправяха път в сгъвките на бойния му костюм, но не можеше да направи нищо. Отрядът стоеше в поза „мирно“ и младежът беше сигурен, че ако някой опита дори да си помисли да мръдне, лейтенант Брийн ще се постарее да му е за последно.

Въпреки че костюмът старателно контролираше телесната му температура, за да го поддържа в постоянна ефективност, той усещаше как по гърба му се спуска струйка пот. Може би сержант Литълфийлд беше прав и нещо *наистина* беше разбъркано в главата му след ресоциализиращия контейнер в старпорта. Още му струваше известно усилие да се концентрира и имаше някакво неясно мрачно предчувствие, носещо се по ръба на съзнанието му. Баща му често беше наричал подобни усещания „напътствията Светия Дух“ — глас, който тихо нашепваше на хората какво е тяхното предназначение в заобикалящия ги свят. „Слушай този глас — повтаряше баща му — и той никога няма да те подведе.“

Къде беше предупреждението на Светия Дух, когато зергите бяха разкъсвали родителите му крайник по крайник?

Остра, заслепяваща болка прониза дясното му око. Ардо се разтрепери, започна да му се повдига. Изведнъж ясно и отчетливо си представи как повръща закуската си върху вътрешната страна на визьора на бойния костюм. „Литълфийлд каза, че ще отmine — мислеше отчаяно, докато се опитваше да си възвърне психическото равновесие. — Просто се успокой, почакай малко и ще отmine...“

Опита да се концентрира върху лейтенант Брийн. Тя стоеше изправена срещу тях, а отразяващата преграда на шлема ѝ беше вдигната, за да могат всички да виждат лицето ѝ, докато говори. Всеки член на отряда гледаше право напред, без да отклонява погледа си —

никой не смееше да рискува среща с очите ѝ, докато тя кръжеше пред тях.

— Докато всички останали се изнасят, Конфедерацията реши да ни *вкара* вътре, красавици — прозвуча гласът ѝ, съвсем леко изопачен от шлема, който носеше. Слуховите усилватели на костюмите караха всички звуци — и предадените по уредбата, и външните — да се чуват точно от мястото, откъдето идват. — В момента всички конфедерационни сили се изтеглят от повърхността на това парче скала.

„А колонистите? — зачуди се Ардо. — Конфедерацията и тях ли ще изтегли?“

— Преди да сме ги последвали, обаче, имаме да свършим малко работа.

— Умирам от нетърпение да изгоря нещо, мадам! — Кътър прекъсна лейтенанта с войнствен и ентузиазизиран глас.

В отговор Брийн само пусна една вълча усмивка.

— Надявам се да намериш достатъчно месо за печене с тази твоя играчка, преди да сме приключили, господин Коура-Аби. Предлагам да свършим работата максимално бързо и да се разкараме от тази скала, докато още има с какво.

— Мадам, да, мадам! — гласът на островитянина прозвуча почти разочаровано.

— Вашият нов дом, в случай че на някого му пука за това, е бункерен комплекс 3847. Само преди седмица това е било аванпост и малка колония. Наричали са го Сценик^[1], един бог знае защо. Сега целият е наш. Наслаждавайте му се, докато можете, защото не възнамерявам да стоя и секунда повече от необходимото за изпълнението на мисията.

— Има малко селище в стар метеоритен кратер на североизток — продължи тя. — Представлява купчина боклук, наречена Оазис и се намира на около три клика оттук, на трийсет и пет градуса спрямо отправната точка. Настройте навигационните си системи за тези координати. Капитан Марз ще ни покрива от въздуха.

При тези думи пилотът, удрян от наситения с червен прах вятър, се изпъна като струна и дори успя да възпроизведе жалка имитация на козируване.

— Ще ни... *покрива*? — гласът беше на едно младо момче, на име Седжак. — С десантен кораб?

— „Виксен“ е екипиран със специален радар, господин Седжак, който ще ни помогне да намерим това, което търсим. Някакъв проблем ли има, редник?

Тонът ѝ почти успя да замрази стъклото на шлема на младежа.

— Не, мадам!

— Намираме това, за което са ни изпратили, прибираме го и се изтегляме. Бързо и чисто. Ефрейтор Смит-пуун ще води първи отряд с вълчъри. Заедно с него отиват Бауърс, Фу, Пийчес и Уиндъм. Литълфийлд?

— Да, мадам! — Гласът на възрастния пехотинец прозвуча силно и отчетливо в шлема на Ардо; Литълфийлд стоеше точно до него.

— Ти поемаш втори отряд — това са Али, Бернели, Мелников и Ксианг. Кътър и Екарт ще ви подкрепят с файърбати.

Младежът се опита да запамети добре имената на пехотинците от отряда си. Бернели, Ксианг и Екарт му бяха непознати. За него Кътър все още представляваше една доста опасна мистерия. Ако изобщо имаха нужда от отделенен, обаче, Литълфийлд със сигурност беше най-подходящият за тази работа и Ардо се чувстваше малко по-спокоен, знаейки, че той отговаря за мисията.

— Мадам! Да, мадам! — излая ентузиазирано в отговор възрастният войник.

Брийн повече не му обърна внимание.

— Йенсен, ти ще ръководиш трети отряд. Това са Колинс, Мелиш, Есон, Седжак и М'буту. Уабовски ще ви подкрепя с файърбат.

— Да, мадам — отговори Йенсен без особено голям ентузиазъм. Човекът изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заспи прав. Ардо се надяваше, че мъжът се бие по-добре, отколкото говори.

— „Виксен“ ще лети високо и ще изследва областта с радара, докато намерим дрънкулката. След това се омитаме оттук, а после и от планетата. Въпроси? — Гласът, с който го произнесе, категорично даваше да се разбере, че не задава въпрос, а отправя предизвикателство.

Ардо не можа да се въздържи. Пристъпи напред и отдаде чест.

— Мадам! Аз имам въпрос, мадам!

— Да, господин... Мелкоф ли беше?

— Мелников, мадам. Извинявам се, мадам!

— Какво искаш да питаш, Мелников?

— Какво търсим, мадам?

Лейтенант Брийн отмести поглед встрани от неговия, а очите й сякаш гледаха нещо, намиращо се много далеч.

— Кутия, редник. Обикновена кутия.

Ардо се чувстваше чудесно. Обожаваше тичането в боен костюм. Подскачането по земята изискваше невероятно малко усилия, въпреки огромната тежест на бронята. Кликовете се изнизваха под краката му, а след него и отрядът оставаше следа от оранжево-червен прах.

Включи визъора на шлема си на навигационен режим. Винаги, когато поискаше, можеше да види карта на заобикалящия ги терен, с бележки за по-важните отличителни белези на местността. Независимо от мнението на лейтенант Брийн, Сценик беше много уместно назована област. Основната задача на колониалното селище, преди да го изоставят, е била поддръжката на изпомпващата станция и тръбите на акведукта, идващи от Оазис. Станцията се издигаше на стръмния склон, маркиращ ръба на Басейна — огромен кратер, издълбан кой знае преди колко години от паднал метеор. Останките от стената на тази своеобразна купа бяха силно ерозирани и скалата се спускаше почти отвесно. Картата маркираше острите като бръснач върхове вдясно от него като Каменната стена, а възвишението отляво смуцаващо точно отговаряше на името си — Зърното на Моли^[2]. Кратерът беше гол и неплоден като по-голямата част от Мар Сара, но в тази грубост имаше красота, която радваше Ардо и резонираше с нещо вътре в него.

Тесен път лъкатушеше по стръмния склон на кратера. Ардо се усмихна при мисълта за горките цивилни, които е трябвало бавно да се тътрят надолу по опасната пътека, преди да достигнат дъното на долината. Пехотинците нямаха такъв проблем — бойните костюми бяха предназначени да поемат много по-голямо натоварване от обикновеното спускане по почти отвесната скала. А войниците, намиращи се в тях, бяха още по-издръжливи, помисли младежът и се усмихна. Целият отряд вече се беше спуснал с бясна скорост по склона и без да забавя темпото, бе продължил по равния терен.

„Високомерие... — Това беше гласът на баща му — Гордостта предхожда падението...“

Ардо се намръщи — главоболието му отново заплашваше да се върне. По-добре да не мисли много за него, а да се концентрира върху задачата си.

Вдясно от групата му профучаха бойците от първи отряд, яхнали ховърциклети — бързи, леки и много маневрени машини, които обаче предоставяха горе-долу толкова защита, колкото среднестатистическа хартиена шапка. При нормални обстоятелства формацията щеше да е запълнена с няколко обсадни танка или дори канонерки Голиат. Ардо подозираше, че първи отряд наистина се беше надявал на подобна техника, но вместо тях им бяха връчили стари вълчъри, наскоро „освободени“ от местната милиция. Отдельонният — човек на име Смит-пуун — беше доста затруднен да задържа вълчърите на една линия с пешаците от другите два отряда, докато напредваха по дъното на кратера.

Трети отряд беше разположен отляво, а групата на Ардо оформяше центъра на формацията. Всички се движеха в редица. Наклонът намаляваше все повече и повече, а над тях се носеше „Валкюри Виксен“, чиито насочени надолу двигатели вдигаха втора стена от прах във въздуха, следваща тази, която оставяха ботушите на пехотинците.

Лейтенант Брийн тичаше с лекота зад опашката на трети отряд, което изненада Ардо — очакваше тя да си стои на борда на десантния кораб и да ръководи цялото шоу оттам. Беше служил много пъти при командири, които предпочитаха да се скрият на закътано местенце някъде много далеч от битката, затова мнението му за Брийн се повиши с няколко степени.

Покрайнините на Оазис започваха да се появяват на хоризонта. Земята се тресеше след всяка крачка, която правеше младежът. Вдишваше кислорода, с който костюмът му бе зареден, и се чувстваше жизнен и готов да изпълнява дълга си към Конфедерацията.

„Ние сме велики — мислеше той. — Всички така казват...“

Макар че не можеше да си спомни кой го е казал или кога е чул такова нещо...

Но беше твърдо убеден, че е решен да въздаде правосъдие над зергите за това, което му бяха причинили.

ЗАПИС/
КОМАНДЕН КАНАЛ 417/
ВРЕМЕ ОТ НАЧАЛОТО НА МИСИЯТА
(ВНМ): 00:04:23

КОМАНДВАЩ ОФИЦЕР (КО): Лейтенант Л. З. Брийн

3 ОТРЯДА:
1:а-е (механизиран/ховърциклети);
2:а-г (пехота);
3:а-г (пехота)

ПОДДРЪЖКА: Десантен кораб (ДК „Валкюри Виксен“ / Теджис
Марз — пилот)

НАЧАЛО:

КО/Брийн: Добре, катили такива! Време е за работа! Първи отряд, направете обиколка на периметъра!

1а/Смит-пуун:... моля? Повторете, моля!

КО/Брийн: Първи отряд... обиколете Оазис и докладвайте!

1а/Смит-пуун: Да, разбрах... Фу, отбий вляво и се издигни! И не се отклонявай, човече, или кълна се, ще те усмъртя тоя път!

1b/Бауърс: Да, да, и аз те обичам, ефрейтор!

КО/Брийн: Втори отряд, покрийте трети при онази барикада.

2а/Литълфийлд: Да, мадам, поемаме! Тръгвайте, момчета!

КО/Брийн: Трети отряд...

3b/Уабовски: Хей, ние вече сме там, госпожо!

КО/Брийн: ... вървете напред и прихванете... Кътър, ако не чакаш заповедите ми, ще закова кожата ти на стената на офиса ми, ясно ли е!?

За/Йенсен: Разбрано, лейтенант! Намираме се на позиция.

ВНМ: 00:04:24

3с/Колинс: Хей! Какво е това? Покрило е земята навсякъде!

3b/Уабовски: Тая гадост е зергска, Екарт. Разсипват го навсякъде, откъдето минат.

2e/Али: Боже, колко е гнусно! Доколкото виждам, хлебарките са оповръщали целия град!

2a/Литълфийлд: Затваряй си плювалника, Али... и си дръж периметъра! Човек като те гледа как си размахваш пушкалото, ще помисли, че си на парад.

ВНМ: 00:04:25

2e/Али: Внимавам, спокойно! Недей веднага да ми се...

3a/Йенсен: Лейтенант, тук Йенсен. Намирам се при пробива в стената. Тук е задръстено от пълзящото вещество на зергите. Сигурно наблизо има колония.

1a/Смит-пуун: Това са глупости, лейтенант! Току-що приключихме оглеждането на периметъра. Тук няма такова нещо.

1b/Бауърс: Точно така, Смит-пуун, кажи им!

3a/Йенсен: ... колкото си щещ, ефрейтор, но това е излязло от кошер и е заляло цялата главна улица и сградите. Не мога да разбера откъде идва, обаче!

1a/Смит-пуун: Това е, защото не идва отникъде, Йенсен! Казвам ти, тук няма...

ВНМ: 00:04:26

КО/Брийн: Престани, Смит-пуун! Йенсен, да си забелязал нещо ново?

3a/Йенсен: Само пълзящото вещество, лейтенант. Иначе нищо.

КО/Брийн: Много добре. Марз, ти какво ще кажеш? Има ли...

1a/Смит-пуун: Фу, за последен път ти казвам, издигни вълчъра по-високо! Уиндъм! Не се отдалечавай толкова, а? И внимавайте с акведуктите — ако ударите някой от тях, ще си провалите целия ден!

ДК/„Валкюри“: Повторете, лейтенант!

КО/Брийн: Има ли следа от това, което търсим?

ВНМ: 00:04:26

ДК/„Валкюри“: Нищо, лейтенант. Радарът още мълчи. Мисля, че сградите пречат прекалено много на излъчването. Ще се наложи да...

1b/Бауърс: Така достатъчно близо ли ти е, Смит-пуун, или искаш да ти управлявам ховърциклета вместо теб?

КО/Брийн: Млъквай, Бауърс! Марз, повтори!

ДК/„Валкюри“: Отрядите трябва да се приближат повече. Разпръснете ги из сградите.

2e/Али: Вътре? Бъзикаш се, нали?

КО/Брийн: Разбрано, Марз. Трети отряд, мърдайте! Втори отряд...

3a/Йенсен: Разбрано... мърдаме.

КО/Брийн: ... покрийте източните сгради до...

2a/Литълфийлд: Какво? Повторете!

КО/Брийн: Казах да разпръснеш отряда си и да покриеш източните сгради до предавателната кула. Трети отряд, вие...

1b/Бауърс: Тук няма нищо, Смит-пуун! Само си хабим горивото във въздуха.

1a/Смит-пуун: Радвай се, Бауърс, защото, ако имаше нещо...

КО/Брийн: Не може ли да си лафите извън командния канал? Трети отряд, поемате западната страна. Минете през кондензаторите и заобиколете административния център!

ВНМ: 00:04:27

3a/Йенсен: Разбрано, поемаме го. Седжак, ти и Мелиш отивате да проверите кондензаторите. Останалите идвате с мен.

2a/Литълфийлд: Всички чухте дамата, движение! Кътър, ти следваш Али и Ксианг по главната улица. Екарт, ти си с Мелников и Бернели. Вървете надолу по пътя и после поемете на север към...

1d/Пийчес: Хей, Смит-пуун! Видя ли това?

1a/Смит-пуун: Не чу ли лейтенанта, Уиндъм! Престани да плямпаш...

1d/Пийчес: Нещо се движи там долу, сър!

1a/Смит-пуун: Къде?

1b/Бауърс: Нищо не мърда, казвам ви!

ВНМ: 00:04:28

3d/Мелиш: Сержант? Можем ли да вървим по това... по това нещо?

3а/Йенсен: Наричат го пълзящо вещество, Мелиш! И да, можеш да вървиш по него, спокойно. Изглежда лигаво, но вероятно е по-здраво от бойния ти костюм.

2а/Литълфийлд: Продължавайте да движите сензорите, дами! Колкото по-скоро намерим това, което търсим, толкова по-бързо се омитаме и отиваме да хапнем нещо.

1е/Уиндъм: Пийчес е прав, ефрейтор, тук наистина нещо мърда.

1b/Бауърс: Привижда ти се, Уиндъм!

1d/Пийчес: Не, и аз го виждам. Там, при комуникационната кула, в сенките!

КО/Брийн: Давайте да свършваме с това и да се махаме. Марз, нещо да се е появило?

ВНМ: 00:04:29

ДК/„Валкюри“: Още не, лейтенант... продължавайте да се движите.

2d/Мелников: Хей, мисля, че отчитам нещо тук!

КО/Брийн: Мелников... Какво?

2d/Мелников: Сержант, мисля, че трябва да видиш това!

2а/Литълфийлд: Къде си, Мелников?

ВНМ: 00:04:30

2а/Литълфийлд: Мелников, отговори! Къде си?

КО/Брийн: Литълфийлд, какво става?

2а/Литълфийлд: Екарт, къде е Мелников?

2g/Екарт: Не съм му детегледачка на това хлапе, сержант.

2а/Литълфийлд: Екарт, отговори ми!

2g/Екарт: Виж какво, беше зад гърба ми само преди минута!

2а/Литълфийлд: Бернели?

2с/Бернели: Точно зад ъгъла е, сержант.

2а/Литълфийлд: Виждаш ли го?

2с/Бернели: Ами да, той е... Хей, къде изчезна?

ВНМ: 00:04:31

КО/Брийн: Мелников, обади се!

ВНМ: 00:04:32

КО/Брийн: Мелников! Обади се!

[1] Scenic (англ.) — живописен, панорамен — Б.пр. ↑

[2] Nipple (англ.) — зърно на гърда; възвишение, хълм — Б.р. ↑

ГЛАВА 6

ДУПКАТА НА ЗАЕКА

Ардо падаше.

Чувстваше се така, сякаш се намираще извън времето — спускане в мрака, което никога нямаше да свърши. Единственото, което нарушаваше падането, бяха спорадичните удари на шлема в невидимата скална стена около него. Ръцете и краката му също от време на време отскачаха от стените и се извиваха болезнено, но серво контролът в бронята го предпазваше от нараняване. И той продължаваше да пада все по-дълбоко и по-дълбоко в пълната с неизвестни опасности черна бездна под него.

Стовари се изненадващо по лице; камъни и чакъл се разхвърчаха на всички страни из шахтата. Костюмът го беше спасил от сигурна смърт, реагирайки автоматично на падането му, но сега срутватацата се маса го затрупваше все по-дълбоко и по-дълбоко под повърхността на свят, който дори не беше неговият собствен.

Обхвана го паника. Изкрещя, но звукът прозвуча слаб и кух в ушите му, въпреки че се отразяваше от стените на шлема му. Започна да размахва ръце и крака, за да се предпази от сипещите се върху него камъни и пръст. Скочи бързо, но загуби равновесие и падна, като риташе отново на всички страни, търсейки опора. Гърбът му се удари в гладката стена зад него. Облегна се и успя бавно да се изправи. Краката му трепереха. Поемаше въздух на големи глътки и се опитваше да си възвърне самоконтрола.

Заобикаляше го тъмнина — абсолютна и непробиваема от нищо.

Ардо потрепери, борейки се да успокои дишането си.

„Поеми си дълбоко въздух, момчето ми — каза майка му, а в очите ѝ се четеше притеснение. — Не казвай нищо, преди да си поел дълбоко въздух.“

Най-после успя да се успокои, поне донякъде.

— Мелников до... Мелников до... Кътър! — Отне му няколко секунди, докато си спомни името. — Обади се, Кътър!

В ушите му прозвуча единствено леко съскане.

Отново вдиша предпазливо, все още треперейки.

— Екарт?... Бернели? Можете ли... можете ли да ме чуете? Обади се, Екарт! Бернели! Паднах в шахта, намираща се...

Намираща се къде? Дисплеят в шлема му, показващ картата, беше празен. Навигационната система сигнализираше, че вече не може да осъществи контакт с преподавателя на базата. Всъщност, колко дълбоко беше пропаднал? Спомни си как вървеше по пълзящото вещество, покриващо източния край на контролната кула.

Кръвта му изведнъж се смрази. Пълзящото вещество!

Инстинктивно насочи с дясната ръка дулото на гаусовата пушка пред себе си. Лявата протегна назад, за да е сигурен, че между него и стената няма нищо. Облечената в подсилена ръкавица длан се плъзна по гладка, хлъзгава повърхност.

— Мамка му! — изсъска той, а очите му се разшириха от страх.

Младежът стисна пушката с двете си ръце и се отдръпна от стената. Премести тежестта на тялото си леко напред и върху оръжието, както го бяха учили.

— Светлина! Пълен спектър!

Инсталираните в шлема прожектори се включиха мигновено.

На двайсетина метра по коридора вляво от Ардо, водещ до една спорова колония^[1], стоеше зерглинг. Ужасяващото същество рязко се обърна по посока на светлината, точно когато младежът се окопоти. Дългите, с цвят на потъмняла слонова кост нокти, които стърчаха от всеки от предните крайници на звяра, изщракаха по посока на ужасения пехотинец. Зерглингът изсъска злобно и качулката на главата му се изтегли заплашително назад.

На Ардо не му остана време да мисли. Тренинг. Инстинкт. Завъртя пушката, а визьорът в шлема се включи на боен режим.

Зерглингът се втурна с невероятна скорост напред по коридора, носен от масивните си задни крайници, покрити с остри като бръснач шипове. Хвърчеше право срещу младежа.

„Не убивай!“ — Гласът прозвуча тихо в главата му, неканен и нежелан.

Ардо натисна спусъка и се облегна на пушката.

От дулото изхвърчаха куршуми със стоманени върхове със скорост трийсет изстрела в секунда. Петнайсет свръхзвукови изстрела

отекнаха сред стените на пещерата.

Ардо отпусна спусъка. Къси залпове. Тренинг...

Повече от половината куршуми бяха попаднали в целта, пронизвайки плътта на чудовището и пръскайки кръв по стените. Зеленикавочерната течност бавно капеше от дупките в гърдния кош на съществото.

Но изчадието дори не се забави.

Сега ги делиха само десет метра.

Ардо отново натисна спусъка. „По-дълги залпове“, помисли автоматично, а обучението и инстинктите изблъскаха встрани крещания му от ужас разсъдък.

Гаусовата пушка отново изтрещя, а трасьорите, вградени в бронята на пехотинеца, коригираха движенията на ръката му, насочвайки я точно към неумолимото кълбо от омраза и смърт, носещо се срещу него. Парчета от черупката на съществото се отчупваха от гърба му, отскачаха от стените и тракаха по пода. От откритите артерии пръскаше черна кръв, а зерглингът потреперваше при всеки следващ удар.

Ардо отново пусна спусъка.

Пет метра...

От пълната със зъби уста на създанието потече пяна. Невъзможно, но факт — то отново успя да се изправи на крака и продължи да тича напред.

Очите на Ардо се разшириха още повече, докато ужасът го обземаше. Отново се набра на спусъка, а гаусовата пушка отговори веднага със залп от нагорещен метал, който изхвърча към приближаващия враг и премина през него. Но зерглингът продължаваше да тича през стоманения вятър, шибашц го непрекъснато. Целият опит на Ардо се изпари за стотни от секундата. Груб, животински и несъзнателен вик се изтръгна от гърлото му. Конфедерацията спря да съществува. Пехотинците спряха да съществуват. Беше останал сам, с гръб, опрян в стената, борец се за живота си.

Един метър...

Младежът впи немигащи, широко отворени от ужас очи в приближаващия звяр, когото с нищо не можеше да спре. Гаусовата

пушка престана да трещи, въпреки свирепия натиск на пръста му върху спусъка ѝ — пълнителят беше свършил.

Гладкото, петнисто кафяво лице на зерглинга се блъсна в шлема на Ардо. Той не можеше да отмести поглед от черните, бездушни очи, намиращи се на сантиметри от лицето му. Ръцете му продължаваха да разтърсват пушката с надеждата, че по някакъв невъзможен начин тя отново ще проработи, напук на всякакъв здрав разум.

Не можеше да спре да крещи.

Бавно, много бавно, лицето на чудовището се свлече надолу по шлема, а тялото му се стовари в ръцете на Ардо.

Той отскочи назад, а ботушите му се хлъзнаха по пълзящото вещество, докато се опитваше да се отдалечи колкото може повече от гнусното изчадие. С треперещи пръсти изхвърли празния пълнител. Удари новия в главата си, за да го почисти от пясъка, и го вкара със замах в оръжието. После отново вдигна импейлъра и го насочи към зерглинга.

Създанието лежеше в краката му. Почти половината от черупката му беше отнесена от изстрелите. Ардо видя, че единият му крайник бе откъснат и сега лежеше кротко няколко метра по-назад в коридора. Под тялото на чудовището се разширяваше черна локва.

Но то още дишаше.

„Всички създания на нашия отец небесен — пееше майка му някога, — извисете гласове да чуят всички нашата песен...“

Ардо започна да трепери неконтролируемо.

Беше на дванайсет и се намираще в неделното училище. Слушаше гласа на учителя:

„Но тези зверове, зли по природа, са създадени да бъдат излавяни и убивани, те злословят за това, което не разбират и ще бъдат изцяло унищожени от собствената си поквара...“

Зверовете бяха невероятно интересни за дванайсетгодишното момче...

Зерглингът потрепери. Мрачните, черни очи се вторачиха в младежа.

„И рече Бог, нека с водата да дойде всяка жива твар, която се движи...“

Ардо не смееше да си поеме дъх.

Изведнъж паникьосано захвърли пушката и започна отчаяно да се бори със закопчалките на шлема, който заяде за момент, но после се откопча с едно последно изщракване. Младежът отвори рязко визъора и се свлече на четири крака. Закуската му изхвърча и се разля по пълзящото вещество, покрито земята. Ръцете му го държаха, но продължаваха да треперят силно. Отново повърна; после пак.

Чак тогава усети вонята в шахтата, която не идваше от него. Задави се още веднъж, но нямаше нищо за изкарване. Избърса ръка в изцапаната вече броня и рязко затвори визъора, за да спре отвратителната миризма.

Накрая, изтощен и изчерпан, опита да се изправи, но осъзна, че не може. Затова просто се облегна на стената и придърпа колене към бронираните си гърди.

„Не убивай!...“

Зерглингът спря да се гърчи. Ардо го наблюдаваше как умира и се чудеше как е могъл да отнеме живот — нещо, което само Бог може да вземе.

Той беше убил.

„Не убивай!...“

Пехотинецът захлипа тихо, клатейки се напред-назад на дъното на шахтата.

Бе убил.

Преди никога не беше убивал. Бяха го обучили, подготвили и програмирали. Бяха го поставяли в симулации повече пъти, отколкото можеше да преброи. Но до този момент никога не бе лишавал нещо от живот.

Майка му го учеше, че е грях да убиваш, а баща му — че трябва да уважаваш всеки живот, защото той е дар от Бог. Но къде бяха родителите му сега? Къде беше отишла вярата иж? Надеждата им?

Всички тези красиви чувства бяха загинали заедно с тях на един далечен свят, наречен Баунтифул. Унищожени от същите тези безмозъчни адски демони, напомни си той. И въпреки това собствените му думи звучаха кухо в неговата глава; кухо извинение и бягство от истината, както би казал баща му.

„... и всяко живо създание, което се движи, дойде с водата, и всяко беше сред собствения си вид. И Бог видя, че това е хубаво...“

Ардо притегли коленете си още по-близо. Не можеше да се насили да започне да разсъждава.

Дисплеят от вътрешната страна на шлема му беше започнал да свети настойчиво. Детекторите за движение бяха отчели активност в пълния с пълзящо вещество тунел, който започваше от мястото, където се намираше той. Но умът му беше замразен, неспособен да забележи и оцени важността на този факт.

— Съжалявам, мамо — промълви младежът през сълзи. — Не исках да го правя. Не исках...

Слушалката започна да пращи в ухото му.

„Око за око... Зъб за зъб...“

Ардо отново се залюля.

— Тук... сержант!... дупката! — Шумоленето в приемника започна да оформя думи. Пехотинецът почти не ги чуваше, сякаш идваха от някакъв разговор, отдалечен не само в пространството, но и във времето.

Дисплеят следеше движението. Сензорите отчитаха, че активността е на шейсет метра и се приближава.

— ... тази шахта. — Изведнъж гласът прозвуча ясно в ушите на Ардо. Той смътно разпозна Бернели. — Мамка му! Това трябва да са повече от сто метра. Хей, Мелников! Там ли...

Младежът премигна за момент и пое въздух на пресекулки.

Сензорът отчиташе все повече и повече движещи се източници. Броят им се увеличаваше непрекъснато.

— ... на дъното на стара шахта от кладенец, сержант — продължаваше да пращи гласът в ушите му. — Пълзящото вещество вероятно я е покривало и той е пропаднал. Мисля, че мога даже да го видя, но той не ми отговаря.

На четирийсет метра и се приближаваха...

Майка му я нямаше. Баща му го нямаше. Мелани я нямаше. „Само аз останах, за да помня“, помисли Ардо.

Трийсет и пет метра и се приближаваха...

Погледна нагоре. Виждаше светлините от костюма на Бернели да проблясват в далечината.

Някой трябваше да оживее.

— Тук съм! — извика той и бързо се пресегна, за да вземе гаусовата си пушка от покрития с мръсотия под. Издърпа припряно

куката от колана и я зареди в импейлъра. — Отдръпнете се!
Изстрелвам кука!

— Хей, човече! Мислехме, че сме те загубили.

— Не и днес — извика той в отговор.

Трийсет метра и се приближаваха...

Изстреля куката право нагоре в шахтата. Стоманеното въже се понесе след нея, развивайки се от макаратата, инсталирана в бойния му костюм.

Докато активираше навиването, той се обърна и погледна обратно към коридора. Студена усмивка се появи на мокрото му от сълзи лице, а краката му вече се отделяха от пода и пълзящото вещество.

— Не и днес!

[1] Spore Colony — конструкция, която Зергите използват, за да разпръскват пълзящо вещество около сградите си — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

ДА ДИШАШ ПО УСТАВ

Огромните ръце на Кътър се протегнаха надолу и извадиха Ардо, въпреки огромната тежест на бойния му костюм. Младежът едва се бе отдръпнал от дупката, когато трима пехотинци от отряда му застанаха над нея и започнаха да стрелят вътре.

— *Сержант!* — извика Али с повече възбуда в гласа, отколкото би предпочел Ардо. — *Те прииждат по шахтата! Мамка му! Няма тук край!*

— *Недейте само да стоите там, проклети да сте! Стреляйте на воля!* — изкрещя Литълфийлд по командния канал.

— Полакоми се да ги задържиш всичките за себе си, а, боецо? — изгърмя гласът на Кътър, докато шлемът му беше притиснат в този на Ардо. — Щеше ти се да станеш героя на деня, като ги изтрепеш всичките сам, така ли?!

— Разкарай се, Кътър! — каза рязко Литълфийлд. — Лейтенантът иска веднага да си поприказва с хлапето. Али, поддържай огъня тук! Екарт, Ксианг, започвайте да запушвате дупката! Бернели, ти постави експлозива! Искам, когато приключите, зергите да не смеят дори да *помислят* да дълбаят отново тук! Веднага щом свършите, домъкнете задниците си в административния офис на Оазис. И си дръжте очите отворени — ако наоколо има една спорова колония, ще има и други, а не желая някой зерг да ме потупа по рамото. Ясен ли съм?

Пехотинците закимаха в съгласие, без да спират да изсипват стоманена смърт в дупката.

— Кътър, надзиравай палетата и ми ги върни непокътнати!

— Да му се не види, сержант! — отчаяно се опита да протестира Кътър. — Цял ден не съм убил нищо!

Литълфийлд сякаш за момент се замисли над проблема на файърбата. В очите му се четеше тъга, но гласът му беше твърд и категоричен:

— Подозирам, че ще имаш възможност да убиваш достатъчно, докато свърши денят, Кътър. Но тези мъже ще ми трябват. Върни ми ги живи и здрави, ясно ли е?

— Ясно, сър... — измърмори недоволно островитянинът. — Кристално ясно.

Сержантът се обърна към Ардо:

— Хайде, пехотинец! Живо! Да вървим!

Литълфийлд не си губеше времето и вече беше няколко метра напред, когато младият войник пое след него по пътя към главната сграда. Докато сержантът тичаше леко по улиците на Оазис, Ардо с мъка, успяваше да не изостава. Под краката му все така се разстиляше пълзящото вещество и младежът очакваше всеки момент да чуе пукота на разчупваща се кора и да пропадне в още по-кошмарен трап отпреди. Но колкото и да се боеше, нещо в сержанта го плашеше повече и той се подчини на заповедта. По тактическия канал не можеше да разбере какво точно става, но и това, което чуваше, не му харесваше:

— *Мамка му, човече! Не спират!*

— *Продължавай да ги стреляш!*

— *Това права! Но съм почти изчерпан!...*

— *Назад, момиченца! Време е и аз да си изпека някой зерг!*

„Кътър“, помисли Ардо, докато завиваше по поредната улица, старайки се да не изостава от Литълфийлд.

Оазис беше малко градче и не предлагаше почти никакви занимания на колонистите, с изключение на работата около кладенците и изпомпващите станции. Домовете бяха направени основно от готови модули, което издаваше, че обитателите им ги ползват само временно. В централния квартал на колонията имаше няколко магазинчета, които явно удовлетворяваха всички нужди на жителите.

По-скоро бяха ги удовлетворявали. Пълзящото вещество се простираше из всички части на изоставения град, дори и в центъра. „Тук някъде трябва да има спорова колония“, помисли младежът, но в бързината да настигне Литълфийлд, не успя да се съсредоточи много сериозно над това.

— *... мърда, сержант! Пълзящата гадост се движи!*

— *Открийте колонията! Ако я унищожите, ще премахнете и веществото.*

— *Търсих я. Просто я няма тук.*

— *Ще минем отново над главната улица, може пък да сме я пропуснали.*

Четири ховърциклета клас Вълчър прелетяха с вой над главите на двамата тичащи пехотинци точно когато Ардо видя зад ъгъла административната сграда. Всъщност не беше трудна за откриване. Тъй като бе висока цели три етажа, тя се извисяваше над почти всички останали постройки в Оазис. В едната ѝ стена зееше голяма дупка. Назъбените краища на метала бяха извити навън — младежът не искаше да се замисля дали това е станало от експлозия вътре, или от някакви невъобразимо силни ръце.

Той беше толкова изненадан от гледката, че почти се блъсна в Литълфийлд, спрял току пред сградата. Докато стоеше притеснен срещу него, възрастният пехотинец го погледна сериозно. После превключи на избирателен комуникационен канал — думите му явно бяха предназначени само за Ардо:

— Синко, имаш голям проблем, но недей да се притесняваш. Просто изтърпи като истински войник и мисля, че накрая нещата ще се наредят. Ясно?

Ардо знаеше, че това е лъжа, но кимна. Всъщност в момента му беше трудно да разбере каквото и да било.

— Сър, да, сър!

Литълфийлд се усмихна:

— Е, така или иначе, не могат да ти направят нещо кой знае какво, което работата ти да не може да ти причини вместо тях. Дръж се учтиво и не отговаряй на Брийн, освен ако не те пита, и мисля, че ще оживееш и ще се върнеш при отряда. Чака те в заседателната зала. — После сержантът огледа бронята на младежа и се захили: — Ще ми се да те бяхме позачистили малко, синко. Вонииш ужасно!

„Човек би очаквал, че поне ще са разкарали труповете“, мислеше си Ардо, докато влизаше в заседателната зала, разположена на върха на триетажната постройка в центъра на комплекса. Прозорците ѝ, сега празни, с изключение на миниатюрни парчета стъкло, гледаха към Оазис. Явно тук се беше водила доста сериозна битка. Вероятно сградата се бе оказала последното убежище на колонистите.

Преди няколко дни, при пристигането си в Сценик, конфедерационната пехота беше атакувала зергите много свирепо. В докладите пишеше „изтребление“ и се твърдеше, че в Оазис са останали съвсем малки групи от насекомите. Когато боят бе приключил, не беше имало кой да погребее телата. Никой от командването не бе счел за необходимо да дойде дотук и да отдаде последна почит на геройски загиналите. В крайна сметка те бяха мъртви и едва ли им пукаше особено.

Няколко пехотинци от втори отряд се опитваха да закърпят зеещите дупки във външната стена. Отделни проблясъци от ръчните им оксигени хвърляха призрачна синкавобяла светлина върху ужасната обстановка. В центъра на стаята, с гръб към тях, лейтенант Брийн стоеше надвесена над картата. Шлемът ѝ беше оставен настрана и тя се опитваше да се съсредоточи над разгърнатите пред нея планове.

Ардо чуваше гласа ѝ по тактическия канал:

— *Трети отряд, продължете на север към кулата, а после се оттеглете към централната сграда.*

— *Отчитам движение тук! Нещо идва!*

— *Затваряй си устата, човече! Всички отчитаме движение... Отвсякъде! Сякаш избликуват от пода, мамицата им!*

— *Продължавайте да се движите! Движете се!*

Сержант Литълфийлд откопча шлема си, свали го и го прихвана в сгъвката на левия си лакът.

— Извинявам се, мадам. Явяваме се, по ваша заповед.

Лейтенантът се изправи и се обърна към тях.

Ардо едва съумя да съобрази през мъглата в ума си да свали собствения си шлем и да отдаде чест.

Миризмата в стаята му се стори доста позната — беше я усетил в тунела на шахтата, и това я правеше още по-отвратителна.

Гласът на лейтенанта се сипеше като ледени кристалчета:

— Редник... Мелников, нали? Колко мило от твоя страна, че за разнообразие реши да се подчиниш на заповед. — Очите ѝ проблеснаха по посока на Литълфийлд. — Сержант, смяташ ли, че този новоизлюпен от ресоциализация контейнер пехотинец си заслужава усилията ми?

— Както благоволите, мадам!

Ардо се обърна леко към него — на устните на Литълфийлд сякаш играеше лека усмивка.

— Съмнявам се — отсече Брийн. — Напред, редник!

Младежът се паникьоса. Беше отдал чест и нямаше право да помръдне, преди да е отговорено на поздрава му, а току-що му бяха заповядали да пристъпи напред. Нещо в мозъка му зацikli и изведнъж не можеше да направи каквото и да било, освен да се поти и да държи глуповато вдигнатата си ръка.

Брийн изведнъж разбра какъв е проблемът му, изпсува тихо и отдаде чест по устав. Успокоен, Ардо спусна ръката си и с леко треперене пристъпи напред, преминавайки по останките от обезглавено тяло с една ръка. Не можеше да различи дали е било на мъж или жена. Фиксира погледа си върху лейтенанта.

— Господин Мелников, кажете ми, не заповядах ли в тази мисия да не се прибъгва до въоръжен конфликт?

Това беше директен въпрос и Ардо трябваше да отговори:

— Мадам, да, мадам!

— Пропуснах ли по някакъв начин да кажа съвсем ясно, че това е мисия за разузнаване и намиране на определен предмет?

— Мадам, не мадам! Беше съвсем ясно, мадам!

Лицето на Брийн бе притеснително близо до неговото собствено. Думите ѝ бяха смразяващи:

— Тогава защо, войнико, не се подчини на заповедта ми?!

Ардо преглътна.

— Паднах в шахта, мадам. Нападна ме зерг... — При нахлуването на спомена за преживяното в дупката той леко заекна. Засрамен, свали погледа си надолу. — Аз... го убих.

— Гледай ме, когато ти говоря, пехотинец!

Очите му се заковаха на острия ѝ нос.

— Смяташ ли, че за това сме тук? Да трепем зерги?

— Мадам! Да, мадам! Да ги натикаме всичките в ада, мадам!

Брийн вдигна очи нагоре с досада и се отдръпна от младежа, кипяща от гняв.

— Литълфийлд, можеш ли да повярваш? Това ли е новият пехотинец? Неврална ресоциализация! Войници по калъп, а? Извадете ги от ресоциализиращите контейнери, опаковайте ги хубаво и ги пратете да мрат!

Сержантът се захили.

— Е, мадам, доста по-бързо е от старите методи, това поне е сигурно. Прогрес.

— Опазил ме бог от прогреса! — въздъхна Брийн, след което отново обърна стоманения си поглед към Ардо: — Господин Мелников, нека се опитам да те образовам по старомодния начин. Редник, ние не сме тук, за да изстребваме зерги.

Ардо беше объркан.

— Мадам?

— Ние сме тук, за да *спрем* зергите. Това е нещо доста по-различно. Тези стоманени амуниции, които ти толкова старателно си заредил в пушката, не са създадени да убиват. Създадени са да осакатяват.

— Мадам, аз... не разбирам.

— Убиеш ли човек на бойното поле, можеш да го оставиш там и лешоядите ще се погрижат за него. — Тя посочи към залата. — Огледай се наоколо, редник. Ние не можем да направим нищо за мъртвите. Почитаме ги, когато успеем, но не и по средата на битката. Те вече *не са* повод за притеснение. Ясно?

— Ами... да, мадам, но...

— Няма, но! Ако осакатиш враг на бойното поле, са необходими четирима от неговите, за да го измъкнат от битката и дори още повече, за да го закърпят и да се погрижат за него. Ако убиеш враг, намаляваш силата срещу теб с единица. Ако го раниш, намаляваш я с *десет*. Някаква част от казаното успява ли да се промъкне в гумения ти, ресоциализиран мозък?

Ардо се замисли за миг.

— Да, мадам.

— Значи следващия път ще бъдеш достатъчно внимателен по време на битка и ще изпълняваш заповедите ми до последната буква?

— Мадам, да, мадам... но...

Очите на Брийн се разшириха.

— Опитваш ли се да кажеш нещо, редник?

Ардо преглътна мъчително.

— Извинявам се, мадам, но... лейтенантът смята ли, че щеше да е по-добре, ако бях умрял на дъното на онзи кладенец?

Брийн пое дъх, за да отговори, но след това го задържа. На устните ѝ разцъфна порочна усмивка.

— Я виж ти! Пехотинец, който мисли!? Колко освежаващо. Може пък още да има надежда за теб, Мелников. Аз...

— *Лейтенант! Мисля, че открих нещо!*

— *Тук Марз. Открили са нещо на един от скенерите.*

— *Мисля, че го намерих!*

Брийн рязко се извъртя обратно към картата и изкрещя по комуникатора:

— Къде? Къде е?

— *Това е просто сглобяема къща... Мисля, че се намира в мазето ѝ.*

— *Боже! Земята се разцепва навсякъде около мен!*

— *Движение! Засичам движение!*

— *Къде?*

— *Навсякъде!*

— Кътър! — извика Брийн. — Вземи устройството! Марз! Те са... Мамка му!... Координати трийсет и шест на четири — седемнайсет. Изкарай всички наши от там!

— *Ще са много открити, ако го направя, лейтенант! По-добре ги върнете в централната сграда и ще ви прибера в пакет.*

— Капитан Марз, искам веднага да прибереш кутията и отряда ми, ясно ли е!?

— *Няма място, където да кацна, лейтенант, а ако използвам изтеглящото поле, всички те ще бъдат в стаза за няколко секунди. Това време е напълно достатъчно за зергите, за да ги изтребят до крак.*

— Чудесно! Просто перфектно! — Брийн извика с жест Литълфийлд да отиде при нея.

Сержантът бързо пристъпи към масата и се вгледа в картата. Докато лейтенантът говореше, той посочваше различни позиции по нея.

— Втори отряд, приберете устройството. Първи отряд, искам да ги прикривате от високо на координати трийсет и шест на четири — седемнайсет!

— *Хей, тя нас ли има предвид, човече?*

— Чухте дамата, мързеливци, действайте! Намира се над...
Мамицата му! Откъде изникнаха всички тия твари?

— Цяла проклета стена от насекоми!

— По-скоро килим! Откъде, по дяволите, се взеха?!

— Трети отряд! — извика Брийн в канала. — Покрийте с кръстосан огън от трийсет и четири на четири — седемнайсет до трийсет и шест на четири — седемнайсет! Оставете коридор за изтегляне, а после отстъпете!

— Моля?

— Казах да поддържате коридор за отстъпление и после тръгнете заедно с втори отряд към централната сграда. Ще ни изтеглят оттук.

Лейтенантът се обърна към Ардо:

— Е, ти започна това, Мелников, сега трябва да помогнеш да се справим с него. Присъедини се към трети отряд и виж дали можеш да прибереш тук старата си група на възможно най-малко парчета.

Брийн отново се обърна към картата.

— Вече спокойно можем да заявим, гадините знаят, че сме тук...

ГЛАВА 8

ОЧИ В ОЧИ СЪС СМЪРТТА

Ардо се затича надолу по стълбището, припряно прескачайки трупове, и се озова в бившето фоайе. Уабовски — файърбатът на трети отряд, вече зареждаше огнехвъргачката. Мелиш и Есон нервно човъркаха нещо по гаусовите си пушки, Седжак изглеждаше още по-изнервен и от тях.

— Къде е Йенсен? — попита Ардо.

— Отиде да намери М'буту — отговори Седжак, облизвайки устни. — Каза, че единственото нещо, което може да го е задържало... по дяволите, просто е закъснял, това е!

— Аз казвам да отидем и да го намерим — изръмжа Уабовски.

— А аз нареждам да изпълнявате заповедите — отсече Литълфийлд, който тъкмо слизаше по стълбите, за да се присъедини към тях. — Лейтенантът знае какво прави. Имате заповеди и знаете процедурата. Движете се, хора! След мен!

Сержантът зареди импейлъра си и излезе през разбитите врати на фоайето. Пехотинците от разпокъсания отряд си хвърлиха по един притеснен поглед и побързаха да го последват.

Вятърът духаше със завидно постоянство, носейки от североизток горещина и червен прах, който се разсипваше върху пълзящото вещество, разточило се по целия площад. Ардо потреперваше от погнуса, докато стъпваше по него.

По командния канал всички чуваха гласа на Кътър и останалите от първи и втори отряд — безтелесни гласове, които се бореха за живота си някъде отвъд стената от сгради, заобикалящи централния площад на Оазис.

— *Продължавайте да се движите!*

— *Бауърс? Бауърс! Къде, по дяволите...*

— *Бауърс е свален!*

— *Фу! Пийчес! Домъкнете си задниците насам, веднага!*

— *Мамка му! Сержант! Удариха ме! Вълчърът пада. Помогнете ми! Боже... ще се стоварят, отгоре ми! Не ги оставяйте да...*

Гласът на Литълфийлд прозвуча в шлемовете им и тъй като беше най-близо, заглуши всички останали звуци по канала:

— *Седжак, Мелиш! Заемете позиции около площада и ги задръжте! Уабовски, ти и останалите от отряда тръгвате с мен. И си дръжте очите на четири, пехотинци! Не искам нищо да изскача иззад гърба ми, ясно?*

Ардо го последва, без да каже и дума, но вътре в бронята си целият трепереше. Редникът непрекъснато се оглеждаше наляво-надясно и успяваше да се движи само благодарение на тренинга си. Някъде в дълбините на съзнанието му някакъв древен инстинкт му нашепваше да тича в обратна посока, да тича толкова бързо, колкото му позволява бойният костюм, но по някакъв начин обучението му държеше този виещ звяр на каишка.

— *Али! Разкарай се от пътя ми! Ще ги запаля всичките!*

— *Те са цяла шибана стена, Кътър!*

— *Продължавайте да отстъпвате! Дръж кутията, Екарт, защото, кълна се, ако я изпуснеш, ще те пратя да я прибереш, без да ми пука има ли зерги или не!*

Уабовски се намираше отляво на Ардо, а в ръцете си държеше две плазмени огнехвъргачки, закачени за генераторите на гърба на специализирания му боен костюм.

От другата страна на файърбата беше Есон и въпреки че младежът не можеше да го види, шлемът му показваше, че и Мелиш е някъде точно зад тях.

Всички се движеха в класическата формация за подкрепа на файърбати и Ардо изобщо не се замисляше над това, както и останалите от отряда.

Все едно да мислиш за дишането. Всичко вървеше като по учебник.

„Тогава защо — помисли изведнъж Ардо, — защо още треперя?“

— *По дяволите, навсякъде са! Откъде извират?*

— *Стига си плямпал, а се движи, войнико!*

Стигнаха до барикадата, която се намираше на другия край на площада и се простираше по източния път между две сгради. Явно

беше скалъпена, от каквото са имали под ръка. Два големи товарача и един багер оформяха центъра ѝ, но изглежда и всичко, достатъчно тежко, за да свърши работа, беше наблъскано заедно с тях. Бюра, легла, камъни, парчета от срутените стени и дори чифт детски велосипеди бяха нахвърляни отчаяно върху купчината. Обаче, ако се съдеше по вида на обезобразените трупове, разпръснати около импровизираната стена, всички тези усилия им бяха спечелили около минута и половина време.

Ардо се разтрепери още по-силно при мисълта, че зъбите му ще започнат да тракат по комуникационния канал. Концентрира се върху това, което беше казала лейтенантът: „Ние не можем да направим нищо за мъртвите. Почитаме ги, когато успеем, но не и по средата на битката. Те вече *не* са повод за притеснение. Ясно?“ Въпреки това продължаваше да трепери, засрамено гледайки встрани.

Литълфийлд не му обръщаше внимание, а наблюдаваше източния път, виещ се между сградите.

Определението „път“ беше твърде разточително в случая — всъщност той представляваше по-скоро измъчено подобие на проход, извиващ се около сглобяемите постройките.

— Ето ги! — Сержантът посочи на изток.

Ардо се обърна в указаната посока и се вгледа между сградите. Отвъд пелената от прах имаше нещо, което се движеше, но не можеше да различи какво точно.

С приближаването на вечерта вятърът набираше сила и прахът още повече затрудняваше зрението му. Гласовете по командния канал започваха да стават по-силни и разбираеми. Кътър явно напредваше стабилно, но дали това щеше да бъде достатъчно?

— Мелиш, Есон! — Гласът на Литълфийлд беше спокоен и звучеше почти незаинтересовано. Сякаш искаше да покаже, че това не е нищо повече от „поредния ден в офиса“. — Вие застанете от двете страни на барикадата и се гответе за кръстосан огън. Мелников!

Когато чу името си, Ардо вдигна поглед към сержанта.

— Ти и Уабовски идвате с мен. Нека ги измъкнем оттам!

С тези думи Литълфийлд свали гаусовата пушка от рамото си и се втурна от другата страна на барикадата.

Но Ардо не можеше да помръдне.

Възрастният пехотинец вече трудно се различаваше. Бронята му изплуваше от време на време от талазите червен прах, които се носеха по улицата.

Младежът беше блокирал тотално. Не можеше да тръгне напред, не можеше и да отстъпи.

Изведнъж нещо силно го удари в гърба, изблъсквайки го напред.

— Хайде, Мелников! — изръмжа Уабовски. — Размърдай си задника! Това е спасителна мисия, забрави ли?

Ритникът на файърбата извади Ардо от вцепенението му. Заедно се затичаха към другата страна на барикадата. Младежът се опитваше да покрива едновременно трудно различимия напред Литълфийлд и следващия го плътно Уабовски.

— Отляво! — извика изведнъж войникът зад гърба му.

Ардо се извъртя и приклезна.

Няколко зерги се спускаха с невероятна скорост по стената на съседната модулна сграда. Те сякаш преодоляваха гравитацията единствено с помощта на груба сила. В момента, в който Ардо ги различи, първият от тях скочи от стената право към него. На пехотинеца не му остана време да мисли. Набра се на спусъка на импейлъра и дъждът от куршуми посрещна чудовището напред полета му. Свирепата мощ на съществото може би го беше носила напред, но стоманеният порой го прикова към стената. Останалите създания приклезнаха, на свой ред готвейки се за скок.

Изведнъж вълна от огън помете стената, поглъщайки в яростта си зергите. Ардо се обърна и видя Уабовски, който с широка усмивка на лицето продължаваше да покрива постройката с плазмената струя. Видя също така и зергите, придвижващи се по покрива на сградата точно зад гърба на файърбата.

— Зад теб! — извика младежът, а гласът му прозвуча невероятно пискливо в собствените му уши. Пушката изтрещя в ръцете му, прокопавайки пътека по покрива. Няколко от прокрадващите се създания паднаха на земята, но продължаваха да драпат с нокти в прахта, за да се доберат по-близо до жертвата си.

„Жертвата сме *ние*“, осъзна изведнъж Ардо. Усмивката на Уабовски се беше стопила, заменена от напрегнато изражение. Плазмените потоци продължаваха да се носят към няколко цели зад гърба на младия пехотинец.

— Дръж ги далеч от мен, братле! — извика файърбатът. — Малко съм зает тук.

Лъскавите тъмни фигури изведнъж се оказаха навсякъде по покривите на сградите, заобикалящи улицата.

Неочаквано Ардо си спомни как беше изритал мравуняк във фермата на баща си и мравките, като по магия, се бяха оказали навсякъде около него. „Май пак разритах мравуняка“, помисли той.

Импейлърът спря да стреля. Без да се замисля, по инстинкт, пехотинецът изхвърли пълнителя, извади нов, удари го в шлема си, за да разкара пясъка и го тресна в оръжието. Още преди да го е вкарал като хората, вече натискаше спусъка отново, карайки зергите по покривите да окапват като гнили плодове по улицата.

— *Мамка му! Колко далеч трябва да стигнем?*

— *Няма да успеем, Кътър, нямаме шанс!*

— *Млъквайте и продължавайте да се движите!*

— Подложени сме на тежка атака! — Думите на Уабовски бяха заучена фраза, но въпреки това звучаха отчаяно. — Литълфийлд, ако имаш намерение да правиш нещо, сега е моментът!

— *Прибрах ги, Уабовски. На позиция сме при вас след минута.*

Вторият пълнител на Ардо свърши. Той го извади припряно и вкара трети, без дори да пусне спусъка. По лицето му се стичаше пот, въпреки климатичния контрол на костюма.

Изпотрошените и изкривени тела на зергите падаха едно върху друго на улицата и сякаш цялата купчина, дращейки по земята, се опитваше да се довлече малко по-близо до него, жадна за кръвта му.

Нови и нови чудовища нахлуваха иззад ръба на покривите. Ардо не искаше дори да си представи с какво трябва да се бори Уабовски зад гърба му. Усещаше гаусовата пушка нагорещена в ръцете си. Наистина, костюмът филтрираше топлината и не позволяваше да го изгори, но това означаваше, че импейлърът е опасно близо до взривяване.

— *Появиха се и при нас — Това беше гласът на Мелиш, идващ от барикадата зад тях. — Открехме огън на площада. Не бихме отказали малко помощ!*

Един нокът се протегна откъм купчината зерги и сляпо замахна към крака на Ардо. Той инстинктивно се отдръпна назад и стреля по посока на атаката, откъсвайки крайника изцяло.

Когато отново погледна нагоре към покрива, нападателите вече бяха във въздуха, скочили към него.

Така и не достигнаха земята — свиреп картечен откос и плазмен огън ги посрещнаха от лявата страна на младежа и ги изпариха.

— Мърдай, хлапе! — извика Кътър, претичвайки покрай него.

На рамото на огромния файърбат беше праметнат цивилен, когото островитянинът придържаше с една ръка, размахвайки огнехвъргачката с другата. Той извика през комуникационния канал:

— Продължавайте да тичате, оттегляме се!

Литълфийлд и Ксианг също преминаха наблизко, всеки от тях стиснал по една от дръжките на метална кутия. Бернели продължаваше да стреля около себе си, понякога срещу реални цели, друг път — срещу измислени.

— Остани и ги задръж, Мелников! — изкрещя сержантът, докато притичваше. — Почти сме стигнали. Уабовски! Спечели ни още време! Това е заповед!

Ардо се обърна, за да погледне към източния път.

По улицата се изсипваха зерги, а ноктите им бяха стена от смърт и омраза. Младежът знаеше, че са дошли за него. Паникьосано помисли, че те може би някак усещат, че вече два пъти им се е изплъзвал. Искаха го. Искаха плътта и кръвта му. Той се обърна в обратна посока и побягна. Уабовски продължаваше да покрива стените с пламъци, не разбрал, че Ардо го е изоставил. Гадините от отсрещната стена скочиха.

Младежът се обърна, когато чу писъка. Създанията бяха изтръгнали огнехвъргачката от ръцете на файърбата и свирепо се опитваха да разкъсат бронята му. В движенията им обаче имаше и доза внимание — явно добре знаеха какво ще стане, ако блъскат невнимателно по боен костюм с два плазмени генератора на гърба. Само след секунди щяха да успеят да го отворят, извличайки крещящия Уабовски, и после...

В този момент три хидралиска едновременно сграбчиха Мелани, завличайки я извън тълпата към масата зерги отзад...

„Моля те, Ардо! — проплака тя. — Не ме изоставяй!...“

Ардо вдигна пушката и изстреля откос бронебойни куршуми към генераторите на костюма. Опасни дори при нормални условия, плазмените контейнери се разтрошиха и Уабовски избухна в колосален

взрив, който погълна сградите наоколо и зергите, напираци към плячката си.

Пламъците се понесоха между постройките — разширяващ се ад, който се носеше право към Ардо.

ГЛАВА 9

ОТСТЪПЛЕНИЕ

— Мелников!

Чувайки името си по комуникационния канал, Ардо рязко се извъртя.

— Раздвижи се, пехотинецо! По дяволите, Мелников! Отговори ми!

Огненото кълбо се носеше зад него, изсмуквайки въздуха между сградите. Той чувстваше с гърба си силата и глада му. Започна да тича към барикадата в края на потрошената улица, вече огряна от кървавото зарево на пламъците.

Краката на младежа сякаш бяха направени от олово. Движеха се агонизиращо бавно, а времето беше против него. Опита се да извика за помощ, но думите му звучаха деформирано и несвързано в собствените му уши.

Внезапно блясъкът го обгърна. В шлема му се разрази хаотичен кошмар, когато половин дузина различни аларми се включиха едновременно, но той нямаше възможност да обърне внимание на която и да било от тях. Сякаш плуваше сред болезнената светлина и чудовищната жегга. Сервомеханизмите на костюма се бореха със силата на експлозията, за да задържат ставите на Ардо там, където им беше мястото. Прелетя през огъня, а убийствената горещина преодоляваше и последните опити на вътрешната охлаждаща инсталация на бронята да я спре. Чувстваше как материалът започва да се нагорещява нетърпимо, изгаряйки плътта му. Паниката го връхлиташе все по-силно и всякаква ориентация за горе, долу, вътре и вън изчезна.

Изведнъж Ардо се стовари от небето. Земята се втурна срещу него и главата му болезнено се удари във вътрешността на шлема. Зашеметен от удара, той имаше чувството, че не спира да се движи, но едрият чакъл, наполовина покрил визъора, опровергаваше тази мисъл. Полежа неподвижен, смътно отчитайки, че тънка струйка кръв се стича по плексигласовото покритие на шлема. После се изправи с

усилие. Движението размаза кръвта и по визъора, и по лицето му. Огледа се. Литълфийлд се движеше рачешката към него, влачейки металната кутия след себе си. Ксианг му беше помагал с нея само преди секунди и Ардо се зачуди какво ли е станало с него. Гаусовата пушка на сержанта трещеше в ръцете му, изливайки поток от смърт. Другите от отряда също отстъпваха от барикадата.

— *Движение, движение! Не спирайте да се движите!* — крещеше Литълфийлд в уредбата, въпреки че не беше проблем да го чуят, дори ако шепти.

Ардо се заклатушка нестабилно към сержанта. Старият войник рязко се извърна към него, а оръжието му като по инстинкт се насочи към лицето на пехотинеца. За момент младежът видя отчаяние и страх в очите на Литълфийлд. Очакваше едва ли не да бъде поразен на място, но пръстът на спусъка се поколеба достатъчно дълго, за да види сержантът кой е насреща му.

— Дявол да те вземе, Мелников! Труден си за убиване! — каза Литълфийлд с леко истеричен смях. После се обърна към барикадата. — Отстъпление! Чухте ли ме! Отстъпваме! *Сега!*

Огненият кошмар, причинен от експлозията на генераторите на Уабовски, продължаваше да вилнее ентусиазирано около сградите и по дължината на улицата и не позволяваше на повечето от зергите да ги достигнат. Въпреки това някои от тях успяваха неясно как да преодолеят смъртоносната стена на места. Кътър, извисяващ се много над останалите от отряда в своя файърбатски костюм, продължаваше да изстрелва кратки плазмени залпове към гадините, които упорито се опитваха да пробият барикадата. Ардо зяпна — островитянинът продължаваше да стреля само с една ръка, докато на рамото му все така висеше подобно на парцалена кукла колонистът.

— Става... — прошепна младежът, повече на себе си, отколкото на сержанта, стоящ до него. — Някак успяваме да ги задържим!

— Глупости, успяваме! — рязко каза Литълфийлд. — Гадните, лигави хлебарки са умни. Ще ни занимават тук с минимална част от сплотената си групичка, докато останалите заобиколят и ни излязат в гръб. Свърши нещо полезно, Мелников, и хващай другата страна на кутията!

Сержантът отново се обърна към извисяващия се файърбат:

— Кътър, разкарай тоя цивилен оттук! Седжак! Екарт! Искам покриващ огън, а след това отстъпете на позиции едно — трийсет и седем и едно — трийсет и три. Намерихме си наградата, време е да се омитаме!

Кътър изръмжа по комуникационната система, но се подчини и се отдръпна назад, заедно с останалите от отряда. Черупките на зерглинги-те блестяха ярко на слънчевата светлина, докато създанията скачаха върху барикадата с грация и скорост, за които Ардо не можеше да повярва, че са възможни. Всеки от тях беше посрещнат от концентриран огън, изригващ откъм отстъпващите пехотинци.

— Как се справяме, шефе? — извика Литълфийлд.

— *Времето ни изтича.* — Това беше Брийн, все още намираща се в централната сграда, която в ума на Ардо се бе оказала по някакъв начин на стотици мили разстояние. — *Не мога да ги видя на екрана, но знаеш, че би трябвало да идват за нас. Напускам сградата всеки момент. Координатите са ви известни. Махаме се оттук. Ясно, Пийчес?*

— Да, мадам! — Гласът звучеше странно. А щом Пийчес отговаряше по командния канал на ховърциклетите, значи нещата не вървяха добре за вълчърите.

— „Виксен“, имаш ли координатите?

— *Просто си докарайте красивия задник дотук, мадам, и оставете останалото на мен. Куриерската служба ще се погрижи за доставката. Пет минути до оттеглянето.*

— Да вървим, хора! — извика Литълфийлд. — Нямаме много време!

Кътър изръмжа заплашително през комуникационната система и се обърна. Само един поглед стигаше на Ардо, за да разбере какъв е проблемът. Думите на островитянина бяха предназначени за сержанта, но докато говореше, студените му черни очи бяха впити в младежа:

— Искам да доложя за един изгубен файърбат, сър! Уабовски, сър!

Ардо беше сграбчил дръжката на кутията и сега пръстите му се впиха в нея. Бронята утрояваше физическата му сила, но въпреки това усещаше, че металният контейнер е тежък.

— Да се махаме — каза вместо отговор Литълфийлд.

Движейки се в тандем, двамата се затичаха обратно към площада. Сержантът посочи вляво от комуникационната кула към мястото, където беше зоната за изтегляне, и Ардо видя как всички от отряда се отправят в тази посока, покривайки периметъра в движение.

Младежът тичаше, но не можеше да прогони от ума си една определена мисъл.

— Сержант... сър, относно Уабовски, аз...

— Това бе страхотен ход, хлапе — прекъсна го Литълфийлд, а кутията, тресяща се между тях, издрънча в случаен камък. — Уабовски вече беше мъртъв, ти просто му направи услуга. А сега хабим малкото време, което ни спечели с тази услуга.

— Да... мерси... — прозвуча и гласът на Кътър, тичащ точно зад тях. Шлемът пречеше на Ардо да види лицето на островитянина, а тонът му беше всичко друго, но не и благодарен.

— Ти си гледай цивилния, Кътър, и остави мисленето на мен. Що се отнася до теб, Мелников... ако още си жив до края на деня, може да станеш и ветеран. — Гласът на сержанта беше накъсан от усилието да тича и говори едновременно.

Гласът на островитянина, изпълнен с отрова, прозвуча точно в ухото на Ардо:

— Ветеран, а, Мелников? При това положение, защо не вървиш най-отпред? Виждам съм какво правиш с пушката и мисля, че е по-добре да те *следвам*. Бих се притеснявал да си зад мен...

— *Остават две минути до кацането. Свалям „Виксен“ сега. Олеле! Гледай какво става долу! Наистина си разритала кошера, а, Брийн!*

Те тичаха надолу по улицата, оглеждайки се встрани. Определено имаше нещо... не, имаше много неща, спотайващи се в сенките, но нищо, което Ардо наистина да може да различи. Черни призраци притичваха между сградите. „Не спирай, за да се оглеждаш — каза си той, тичайки ритмично. — Не спирай, защото ще те хванат...“

— *Задръжте огъня! Не стреляйте на едно — трийсет и пет!* — Гласът беше на Брийн.

Младежът се обърна, за да види какво има на посочените координати. Лейтенантът тичаше към тях с готова за стрелба пушка в

ръцете си. Трина войници я следваха, с двама по-малко, отколкото бе видял само преди петнайсет минути.

— Не спирайте, продължавайте да тичате! — Издавайки заповедта, Брийн не спря. — Това ли е кутията, Литълфийлд?

— Да, мадам. — Сержантът ускори малко крачка, за да догони лейтенанта. Ардо, все още висещ на другата дръжка, се видя принуден да направи същото.

— Добра работа, сержант. — Брийн беше впила поглед във все по-близкия край на улицата. — Кое е това парче месо, висящо от Кътър?

— Нямам представа, мадам. Някаква цивилна, която е открил все още жива, когато е отишъл да прибере кутията.

— Е, Кътър, изглежда си спасил истинска, жива принцеса. — На устните на лейтенанта се появи усмивка. — Пази я, редник. Искам да си поговорим, когато се измъкнем оттук. По женски...

Ардо изведнъж чу гърмежа на гаусова пушка през интеркома. Някой наблизко стреляше с къси откоси.

— Ето ги, лейтенант! — Това беше Мелиш. — Вдясно!

— Аз също ги виждам! — извика тичащият отляво Бернели. — Мамка им! Движат се!

Без да спира, Брийн погледна към небето.

— „Виксен“! Къде се намираш?

— *Заобикалям базата и пристигам. Само си дръжте полата, лейтенант, идвам след... О, по дяволите! Чакайте!*

Отрядът изхвърча от убежището на сградите. Платформата за кацане на Оазис се простираше пред тях. От всяка страна имаше по няколко хангара, както и някакви складове. След клаустрофобичните улички, това място изглеждаше болезнено открито и незащитено. Отвъд платформата имаше широко поле, покрито с хидропонни ферми и пресечено от пътя, по който бяха пристигнали в градчето по-рано през деня. Ардо виждаше вертикалната стена на Басейна, намираща се далеч на юг. Зърното на Моли беше размазано в далечината, а можеше да разпознае и Каменната Стена. Той знаеше, че точно по средата се намира Сценик и тяхната укрепена база.

Изглеждаше му на милиони мили разстояние.

Редник Уилям Пийчес и редник Ейми Уиндъм снижаваха ховърциклетите си в центъра на отвореното пространство. Когато беше

започнал денят, вълчърите бяха пет. Сега бяха останали само два.

— Литълфийлд, Мелников! — Лейтенантът се придвижи към паркираните ховърциклети, намиращи се в центъра на платформата за кацане. — Искам тази кутия близо до мен. Кътър! Доведи и цивилната. Всички останали, имам нужда от периметър за оттегляне. *Веднага!*

Ардо виждаше ветропоказателя до платформата. Не спираше да поглежда на юг, към далечните хълмове, където можеше да получи чист хамак, душ, а може би и относителна сигурност. За един ден беше убил два пъти и бе на ръба на припадък. Ако капитан Марз следваше стандартната процедура, трябваше да дойде от тази посока.

Брийн също следеше небето, търсейки някакво движение.

— „Виксен“! — извика тя. — Докладвай!

Конфедерационните пехотинци оформиха кръг около зоната за приземяване, насочвайки оръжията си навън. Пясъците, носещи се от Басейна, покриваха земята, заличавайки поставените много внимателно някога знаци. Ардо чуваше лекото дращение на пясъка, стържещ по бронята му. Но нищо друго.

— „Виксен“ — прозвуча равно гласът на лейтенанта, — на позицията сме. Каква е твоята?

Комуникационният канал прашчеше тихо от статичните звуци по празната честота и всички наостриха слух, за да чуят сигнала от совалката.

— Лейтенант! Движение!

— Къде, Бернели?

— Точно отвъд хангарите, мадам! Настъпват от изток, точно зад...

— Също и от запад, лейтенант! Богове, колко са бързи!

— „Виксен“, по дяволите, обади се! — Брийн се обърна отново на юг. — Литълфийлд, виждаш ли го? Каза, че е само на една минута път. Трябваше да сме го забелязали досега.

— Би трябвало вече да е тук, лейтенант — отговори сержантът. — Нещо не е наред, мадам.

Брийн опита отново:

— „Виксен“, обади се! „Виксен“! Какво е положението ти?!

— Няма го. — Гласът на Литълфийлд беше натезал, когато посочи на юг. — Но виждам нещо друго.

Тъмни фигури бяха започнали да се придвижват по южния край на платформата.

— Зерги! — Брийн рязко си пое дъх. — Отрязват ни пътя за бягство.

Сержантът поклати глава.

— Лейтенант, мисля, че...

— Не ти плащат да мислиш, сержант! — извика Брийн. — Пийчес, Уиндъм! Оседлавайте конете! Всички останали, искам нови пълнители, заредени и готови за стрелба! Дам ли знак, вълчърите отлитат, а вие им проправяте път с всичко, което имате. Искам да пробиете зергската стена на юг. Прокарайте ми път през тия хлебарки. Останалите, тичайте през пробива и не спирайте да стреляте. Право напред и не спирайте по какъвто и да било повод, ясна ли съм?

— А после какво, лейтенант? — прозвуча гласът на Есон, леко треперещ.

— После тичаш, момче. Тичаш към базата и не се обръщаш по никакъв повод.

ГЛАВА 10

СТОМАНЕН ЮМРУК

— Затварят прохода, мадам! — дрезгаво прошепна Бернели, сякаш се опасяваше, че по-силен шум може да строши като стъкло крехкия момент и по някакъв начин да стовари бавно приближаващите се зерги върху главите им.

Гласът на Брийн прозвуча студен и равен:

— Поддържайте огъня, да ви се не види!

— Отрязват ни, лейтенант!

— Млъквай, Мелиш! — кресна му тя. — Пийчес! Не можеш ли да подкараш това нещо?

Каквото беше останало от отряда, стоеше скупчено около Ардо. Зергите се приближаваха като една обща маса, размахвайки нокти във въздуха, нетърпеливи да докопат плячката си, а лицата им бяха замръзнали в студена, металическа усмивка. Това напомни на младежа за котарака, който майка му с голямо усилие на волята беше търпяла да се увърта около фермата им. Един следобед Ардо бе наблюдавал с ужас как невероятно милото същество беше приклещило мишка в ъгъла на плевнята и си играеше с нея. Накрая просто бе впил челюсти в черепа на безпомощното създание, приключвайки забавлението с мръсно и кърваво угощение. Но Ардо беше сигурен, че преди това да стане, бе видял подобна усмивка на лицето на котарака.

И ето го сега него... в ролята на мишката.

Внезапно вълчърите отново се събудиха за живот. Младежът виждаше избилата пот по челото на Пийчес, който все още се опитваше да запали своя. Гласът на Брийн леко се повиши. Може би виждаше същите нокти, които гледаше и Ардо, и се сецаше за същото, за което и той.

— Нямам цял ден, ред...

— Успях, лейтенант! — извика Пийчес бързо. — Можем да тръгваме!

— Много добре. — Брийн се обърна бавно и опита да надвика шума на вълчърите. — Всички ли са готови за стрелба? Добре. Пийчес и Уиндъм! Искам дупка и я искам *сега!*

Ховърциклетите изреваха и се понесоха напред, а ездачите им увеличиха скоростта до краен предел. С гръмотевичен трясък, още преди да приблизят достатъчно до зергите, от предните им оръдия полетяха снаряди. Чудовищата също започнаха да вдигат шум. Ревяха и съскаха от негодувание, че жертвите си позволяват да ги предизвикват.

— *Сега, пехотинци!* — изкрещя лейтенантът.

Вътрешната част на стесняващия се зергски обръч рязко се спусна напред към пляката. Ноктите им изплющяха във въздуха с намерението да разкъсват брони, да пускат кръв и да стържат плът от костите.

Но войниците вече не бяха там. Като един те се затичаха към експлозиите пред тях, носейки се като разрастващ се огнен пожар. Оръжията им стреляха в съзвучие право напред, поток от пламък и смърт, който навлизаше дълбоко в стената от зерги.

— *Не гледайте назад! Тичайте, копелета, тичайте!*

Ардо се носеше точно до Литълфийлд, а металната кутия се тресеше помежду им. Свободната му ръка придържаше гаусовата пушка, която подскачаше неконтролируемо, докато изсипваше унищожение върху всичко насреща ѝ. Нямаше смисъл да се прицелва — където и да стреляше, неизменно щеше да улучи нещо, а и в сегашното си състояние не беше способен на точност.

Почти бяха стигнали до огнената стена, която сами бяха създали. Навсякъде около тях имаше откъснати зергски крайници и кръв.

— *Продължавайте да стреляте, не спирайте!*

Ардо мерна вляво от себе си Кътър. Огромният файърбат се носеше напред, неумолим като съдбата, а цивилната все така си висеше на рамото му и подскачаше като парцалена кукла при всяка крачка. Със свободната си ръка Кътър изсипваше плазмен дъжд върху зергите насреща.

Пламъците се усукаха около Ардо, докато преминаваше през линията им. Придвижването вече ставаше трудно, не само заради терена, но и поради огромното количество зергски вътрешности, покрили земята. Единственото, което го успокояваше, беше

ритмичното блъскане на кутията в крака му — знак, че Литълфийлд все още е до него.

По комуникационния канал прозвуча нечовешки писък — пронизващ ушите вик на чист ужас. И не спираше.

— *Есон! По дяволите, лейтенант! Покриха го целия! Трябва да...*

— *Продължавай да тичаш, Колинс! Това е заповед!*

— *Но, лейтенант, не го ли чувате?*

— *Тичай, мамка ти! Не гледай назад!*

Вътрешната температура на бойния костюм на Ардо се повишаваше непрекъснато. Започваше да усеща мехури по ръцете и краката си. Изведнъж се блъсна в изправен на задните си крака зерглинг. Младежът изкрещя, но не спря, а избута съществуването встрани от пътя си и се скри от погледа му, преди то да направи каквото и да било.

В следващия миг огънят рязко изчезна от полезрението на задимения му визьор и това му подейства като шок. Пред него се простираше южната стена на Басейна. Зърното на Моли. Каменната Стена. Всичко, което оставаше да направи, беше да достигне ръба. Трябваше само да...

По комуникационния канал се чу изтрещяването на гаусова пушка.

— *Идват! Точно зад гърба ми са! О, богове на...*

Истеричен писък проби тъпанчетата на Ардо.

Преди да отшуми, последваха два нови, всеки един — уникален предсмъртен вопъл.

— *Не спирайте!* — извика Брийн по канала, дишайки тежко. В гласа ѝ се усещаше нотка, която младежът не бе долавял досега. Въздух ли не ѝ достигаше или просто я беше страх? — *Продължавайте да тичате, не поглеждайте назад!*

Инстинктивно, Ардо се обърна и погледна.

Зергите бяха по-близо, отколкото предполагаше, и много, много повече, отколкото си беше представял. Изглеждаха като килим, застлал земята от хоризонт до хоризонт, спускащ се върху тях, изсипващ се отгоре му.

При вида на тази гледка той се олюля. Литълфийлд, вкопчил се като труп в дръжката на мятащата се между тях кутия, не спираше да

се носи напред. Само това помогна на Ардо да се задържи на крака.

— Направи го отново, хлапе — изсумтя сержантът между две поемания на въздух, — и те оставям тук.

Отново бягаха по открит терен, а бойните им костюми ги носеха с невероятна скорост по стръмната стена на Басейна. Ардо вече едва си спомняше колко забавно му беше, когато се бе спускал по същата тази стена само преди няколко часа. Или месеци? Бяха успели да увеличат дистанцията между себе си и зергите. Сега обаче стената се изправяше стръмно пред тях и младежът изведнъж осъзна, че изкачването неминуемо ще забави тежките им брони, но не и бесните чудовища зад гърба им.

— Сержант — изръмжа той. — Свърши ми пълнителят. Трябва да презаредя.

— Хвърли го, войнико! — изхили се сухо Литълфийлд.

— Сър?

— Хвърли си оръжието. — Думите на сержанта излизаха на пресекулки. Ветеранът беше много силен мъж, но дори неговите сили бяха поставени на изпитание от това тичане. — Вече няма никакво значение, синко.

— Но, сър!

— Знаеш... знаеш ли какво... какво се намира на върха на тази скала там? Хамак и топла храна, които... които ме чакат... които *ни* чакат. Намират се... намират се зад най-красивата конфедерационна сте... стена, която някога си виждал. Авто... автоматични оръжейни инсталации. Бункери. Най-красивите бункери, които... които някога си виждал, пълни с... със свежи войници, които наистина искат да пострелят малко по няколко ядосани зерга.

Ардо отново погледна към върха на скалата. Почти можеше да види стените на базата в Сценик.

Имаше чувството, че се намира на милиони крачки от мястото, към което толкова отчаяно тичаше.

— Хвърли оръжието, синко — извика още веднъж Литълфийлд. — Ако не успеем да стигнем до тази стена... никакво количество амуниции... в това прекрасно оръжие, което мъкнеш със себе си... няма да ти спаси задника... нито моя.

Младежът се вгледа в сержанта. Старият войник се усмихна насреща му, поемайки си с мъка въздух. Чак сега Ардо забеляза, че

другият вече е захвърлил собствения си импейлър и амунициите. Следвайки примера му, той изхвърли пълнителите си и пушката, наведе глава и се затича, колкото го държаха краката. Земята започна да се издига насреща им. Относително равната повърхност отстъпи място на по-начупен терен, който водеше към основата на стената. Ардо панически се носеше по все по-стръмната пътека, а краката му изпращаха назад порой от пързаящ се чакъл. С всяка следваща крачка изкачването ставаше все по-трудно. Каменната стена вече се извисяваше над тях. Бойният костюм беше предназначен за много неща, но точно в този момент младежът проклинаше съдбата, че нито едно от тях не бе летене.

Тичаше по тясната пътека, извиваща се по стената, за да стигне до Сценик. Това беше единственият път нагоре.

Рискува да хвърли още един поглед назад. Между пехотинците и зергите бяха останали около стотина метра. Това нямаше да е достатъчно. Ардо вече беше разбрал, че докато войниците трябваше да се придвижват нагоре по усукващата се пътека, на чудовищата това нямаше да им се наложи. Буболечките прескачаха препятствията по пътя си с почти нулево усилие и щяха да пролазят направо по стената.

И друг беше забелязал това.

— Пехотинци! Пригответе се да спрете и да стреляте!

Лейтенант Брийн. Щеше да спре и да отстоява позицията си.

— Мелников. Литълфийлд. Занесете тази кутия в базата. Кътър, следвай ги с цивилната! Това е целта на мисията ни. Останалите ще стоим тук и ще се бием, докато можем. Дано ви дадем достатъчно време.

— *Мамка му!*

— Млъквай, Колинс! Погледнете онази линия от камъни на ръба на пътеката. Всички да заемат позиции зад нея и да се приготвят за стрелба! — Гласът на Брийн режеше като стомана. Беше взела решение и вече никой не можеше да го промени.

Останалият без дъх отряд се добра до хълма и подаващите се от него камъни, които стърчаха край пътеката като изпочупени зъби. Зергският рояк се изсипа след тях.

— Литълфийлд! Махай се оттук веднага или ще те...

Изведнъж в шлема на Ардо прозвуча силен звук. Съдейки по внезапната реакция на останалите от отряда, те също го бяха чули.

Младежът, който в този момент гледаше в лицето на Брийн, видя как очите ѝ се разшириха. Тя погледна нагоре. Проследи погледа ѝ и успя да мерне следата на нещо ярко и бяло, носещо се по небето.

— *Пехотинци, на земята! Веднага!* — излая лейтенантът.

Повече по рефлекс, отколкото съзнателно, Ардо се хвърли зад най-близкия камък. Затвори очи, но нямаше голяма полза от това.

Светът изведнъж стана болезнено бял.

Само след секунди усети трусовете. Беше преживявал подобно нещо много пъти, но все още имаше нещо в сблъсъка с тази първична и всепомитаща сила, което го разтърсваше до дълбините на душата му. Той идваше, великият звяр идваше, а треперенето на земята само предвещаваше приближаването му.

Ударната вълна на атомната бомба беше компресирала въздуха пред него в стена от чиста енергия. Въпреки че разстоянието бе намалило ефекта ѝ, тя си оставаше невероятно смъртоносна. Премина над Ардо, разтърсвайки го силно и той помисли, че зъбите му ще изпаднат.

Щеше да отнеме само миг. Каквото и да ставаше, щеше да продължи не повече от миг.

След това мигът отмина... а той още лежеше там.

Ардо се изправи с мъка на крака.

Оазис, не се виждаше, скрит от мътен, червен облак. Всъщност, даде си сметка той, вероятно градчето *беше* мътният, червен облак. Роякът на зергите не бе успял да се предпази. Повечето бяха избити от ударната вълна, а малкото оцелели изглеждаха или замаяни, или ослепени от светлината.

Моментът определено не беше подходящ да проверява кое от двете.

— Движение, пехотинци! — изкрещя Брийн. — Да се прибираме у дома, преди зергските свине да са разбрали какво е станало.

Ардо впи пръсти в дръжката на изстрадалата метална кутия и се обърна, хилейки се, към Литълфийлд.

— Това беше невероятно избавление, а, сержант?

— Дали наистина беше така? — За огромно удивление на младежа, лицето на Литълфийлд изглеждаше мрачно. — Да замъкнем тази кутия в базата. Имам нужда от душ и хамак.

ГЛАВА 11

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

Някак успяха да се довлекат до ръба на стената на Басейна. Пред очите им се откри гледка, която Ардо искрено се беше съмнявал, че ще види отново. Стените на аванпост Сценик се издигаха от каменистата земя, тъмни на фона на спускащата се нощ. А зад тях имаше хамаци, душеве, вечеря и което бе най-важно — някаква сигурност. Командният център^[1] се извисяваше над всичко това, привличайки младежа като сирена^[2]. Проекторите му, блестящи в мрака, бяха толкова красиви, че Ардо почти се разплака.

Брийн ги спря, преди да са достигнали ръба, за да ги строи в редица. Няколко да направи добро впечатление, изтъкна тя, ако се довлекат в лагера като пребити псета. После заповяда да вървят напред, като преди това ги увери по начин, който не оставяше място за съмнение в думите ѝ, че ако не се движат изпънати и с гордо изправени глави, ще вкара нещо неестествено в анатомията им, което да ги накара да го направят. Накрая застана начело на отряда и със стойка като за парад ги поведе към вратите на бункера. Страхът им от нея беше надвил умората и когато приближиха аванпоста, приличаха на покрит с прах военен парад. Ардо беше сигурен, че ако Брийн имаше знаме под ръка, досега щеше да го е развяла.

Младежът си позволи само един поглед назад. Облакът от атомната бомба се разнасяше по Басейна, а злият му, червен блясък, се простираше вече отвъд планините на изток. Бомбата беше въздушен тип, проектирана да се взриви над повърхността и да се стовари върху земята като стоманен юмрук. Така не само физическото поражение беше много по-голямо, но и радиацията — много по-малка, отколкото би била при детонация на повърхността. И все пак, чудеше се Ардо, дали някой щеше да разясни тези детайли на евентуално оцелелите колонисти, намиращи се на пътя на смъртоносния облак? Вероятно не,

реши той. А и зергите май бяха единствените същества, които още обитаваха земите на изток.

Формацията им беше доста по-малка, отколкото по-рано през деня, когато бяха потеглили от Сценик. Ардо броеше главите, докато маршируваха. Отделението пехотинци бе намаляло наполовина. Екарт, вторият файърбат от неговия собствен отряд, липсваше и вероятно беше или разкъсан, или размазан някъде по дъното на Басейна около Оазис. Същата съдба явно бе сполетяла Колинс и Есон.

Поне се надяваше да са мъртви. Осъзнаваше, че беше напълно възможно атомната бомба да е отмела зергите от някои от тях и да е обездвижила броните им, заварявайки закопчалките им, но да не ги е убила. Да си запечатан в собствения си боен костюм, неспособен да мръднеш, сред радиоактивна равнина... Болката в главата му се връщаше, вероятно бе по-добре да не мисли за това.

И така, беше изминал още един славен ден за войните на Конфедерацията. Половината от тях бяха загинали, но Ардо знаеше, че мисията ще бъде записана като успешна. Не, осъзна той, може би жертвите бяха повече от половината. Ховърциклетите клас Вълчър не бяха ги изчакали, след като бяха разбили стената на зергите в Оазис, но Ардо не можеше да е сигурен, че някой от двамата оцелели е стигнал до гарнизона.

Славен ден, наистина. И всичко това заради малката метална кутия, която все по-силно го удряше в крака, и един-единствен цивилен, лашкащ се на рамото на Кътър като счупена играчка.

Брийн и остатъкът от отряда ѝ измаршируваха до източната порта с цялото достойнство, което успяха да съберат. Красивият, ръждивочервен залез озаряваше металните стени на бункера. Имаше нещо нередно, обаче, нещо, което Ардо не можеше да определи точно, но с тяхното приближаване усещането се засилваше. Докато стигнаха до пропускателния шлюз, явно и лейтенант Брийн го бе разбрала. Тя внезапно вдигна левия си юмрук във въздуха и пехотинците се заковаха по местата си.

За момент Брийн остана неподвижна. Ардо не знаеше дали жената е притеснена или просто не може да реши какво да предприеме.

— *Брийн до база Сценик* — извика тя по комуникационния канал.

Тишина. Да, това беше, схвана изведнъж Ардо. Докато се приближаваха към стената, не бе чул нищо друго, освен тяхното собствено бърборене.

— Брийн до база Сценик. Отговорете, моля.

Вятърът се усилваше с приближаването на нощта, а носещият се с него пясък съскаше около шлемовете им. Ардо погледна към ниските бункери, разположени от всяка страна на шлюза. Тъмните отвори бяха толкова успокоително само преди миг. Беше си ги представял пълни с войници, готови да ги защитят от всякакво нападение. Сега изглеждаха злокобно празни и мрачни. Опита се да види дали има някакво движение вътре, но бе прекалено тъмно, за да успее да различи нещо.

Пехотинците си хвърляха притеснени погледи.

Комуникационният канал изпраща леко.

Брийн сигнализира към отряда да заредят оръжията. Чак тогава Ардо се сети, че импейлърът му вече не е с него. Изведнъж се почувства невероятно уязвим. Впи обвинителен поглед в Литълфийлд, който все още държеше дръжката на металната кутия, висяща между тях. Сержантът не му обърна внимание, а очите му шареха по стените на аванпоста.

— Защо не отговарят?

— Може да е комуникационен проблем?

— Може да е? А ако не е?

Брийн застана пред контролния панел, поставен до масивния метален шлюз. Направи няколко опита, докато уцели подходящата комбинация, която порталът да приеме.

Ардо по-скоро го чувства, отколкото чу — вратата изстена и бавно започна да се издига нагоре. Лейтенантът вдигна оръжието си, но остана на място. Останалите последваха примера ѝ.

— Мелиш, Бернели, движение!

Двамата пехотинци се поколебаха само за момент, след което бързо се придвижиха напред с вдигнати за стрелба гаусови пушки. Застанаха от двете страни на портала, опитвайки се да различат нещо в мрака с помощта на мерниците на оръжията си.

— Чисто е, лейтенант — извика Мелиш с подчертано неубедителен тон.

Вътрешната врата също започна да се отваря.

Масивният метал бавно се вдигаше нагоре, разкривайки окъпания в лъчите на залязващото слънце вътрешен двор на аванпоста.

— Лейтенант? — запита Бернели нервно.

— Стой на позиция, редник! Покривай ни! — Опитвайки се да различи нещо отвъд вратите, Брийн пристъпи напред. — Ксианг, с мен!

Брийн влезе в прохода, последвана от пехотинеца. И двамата бяха погълнати от тъмния коридор, а силуетите им едва се различаваха на светлината, проникваща от откритата площадка далеч отпред. Само след секунди двете фигури излязоха отново на светло.

— Добре, пехотинци, влизайте — извика Брийн. — Движение, хора!

Ардо хвърли още един поглед на Литълфийлд. Старият ветеран кимна и двамата бързо тръгнаха с останалите от отряда.

Празната площадка, на която се озоваха, не беше нищо повече от място за събиране на войската, разположено между твърде натясно застроените сгради на комплекса. Конфедерацията обичаше военните ѝ бази да са стегнати и ефективни — колкото по-малка е площта им, толкова по-лесно се разполагат войските и толкова по-малка територия имаше за отбраняване. Или поне такъв изглеждаше планът, по който действаха командирите на базите. Резултатът обикновено беше сбирщина от постройките, между които имаше разстояние едва колкото да преминават наземните превозни средства. Когато бяха пълни с хора, конфедерационните гарнизони приличаха на мравуняци, чиито тесни проходи се задръстваха с пехотинци, поддържащ персонал и вечно бързаци за някъде офицери.

Предпазливо навлизайки в двора, Ардо видя, че аванпост Сценик е като всеки друг гарнизон, който беше виждал. С една доста очебийна разлика. Нямаше никой въщи.

Входът беше разположен на източната страна на стената. Площадката бе служила и като зона за приземяване на десантни кораби. Няколко сгради се бяха скупчили на ръба на откритото пространство. Складовете за припаси^[3] бяха наблъскани по южната и по северната страни на площадката, а до всеки от тях се издигаше и по една ракетна установка. Куполите на върха им все още се въртяха, докато радарите, вградени вътре, търсеха знак за евентуална атака по въздух.

Западно от портала, от другата страна на откритото пространство, бяха разположени трите казарми, които Ардо и другарите му така безгрижно бяха изоставили същата тази сутрин. Широк проход на юг водеше директно към масивния команден център, чийто връх се издигаше над останалите сгради. В далечината можеха да се различат най-горните части на фабриката^[4] и механичната работилница^[5]. Две строителни машини^[6] бяха изоставени до купчина контейнери с провизии в северния край на площадката. Всичко беше точно там, където му бе мястото.

— Мелиш, заключи. — Гласът на Брийн звучеше спокойно и тихо. Ардо беше имал навика да говори по този начин на конете във фермата на баща си, за да ги успокоява, когато се разбеснееха. — Да затворим вратите. Не виждам смисъл да ни изненадат отзад.

— *Така де* — измърмори някой по комуникационния канал. — *Особено след като имаме толкова много, което да ни изненадва отпред.*

— Достатъчно, Бернели. — Тонът на Брийн оставаше все така леденоспокоен. — Затвори ли вече, Мелиш?

— Да, мадам. Шлюзът е затворен.

— Все едно просто са си вдигнали парцалите и са напуснали — измърмори Ксианг.

— Да — съгласи се Литълфийлд. — Но все пак... Мога да разбера да оставят складовете и ракетните установки, те всички са застроени тук, но казармите са мобилни. По дяволите, дори командният център може да лети с антигравитационните си плоскости. Всички те са подвижни единици и то в доста добро състояние, ако съдим по външния им вид. Ако са се евакуирали, защо не са взели и тях със себе си?

— Много интересни въпроси, сержант, но на нас ни трябва отговорите — Брийн явно беше решила нещо. — Да претърсим околността. Може наоколо да има хора, които да са хванати в капан или пък да са ранени. А има и други причини, за да не могат да осъществят контакт. И имайте предвид, че тук нещо се е случило и е много вероятно, ако попаднете на някого, той да е леко изнервен.

— Със сигурност!

— Не се заяждай, Бернели! Просто се движете спокойно и отпуснете малко спусъка, ясно? Не искам някой от пехотинците ми да

пробива отвори в друг, само защото не знаем какво става. Литълфийлд и Мелников, оставате с мен. Кътър, как е приятелката ти?

— Започва да идва на себе си, сержант — Кътър беше прегърнал жената с две ръце, както майка детето си. На фона на огромния островитянин тя изглеждаше мъничка и крехка, но Ардо виждаше, че наистина е започнала да се свестява. — Да я сваля ли долу?

— Не, има медицински пункт в командния център. — Брийн изглеждаше стресирана. Не беше й останало много, което да командва. — Нека вървим заедно. Ще започнем със западната казарма, а после...

— Лейтенант, засичам движение!

— Къде, Бернели?

— Изглежда, е на около петдесет метра на две — седем-осем градуса.

— Това е командният център! Проследи го, Бернели! Останалите, бъдете нащрек!

Докато говореше, гласът на Бернели беше започнал да става леко писклив:

— Следя го... Придвижва се на юг.

— Тук сме на открито, лейтенант — прошепна Литълфийлд.

Брийн веднага разбра.

— Всички напред, бързо! Заемете позиции под западната казарма. Използвайте краката^[7] ѝ за прикритие. Движение!

Отрядът бързо се затича през площадката. Ардо бягаше непохватно до Литълфийлд. Двамата все още се бореха с металната кутия помежду им. Младежът беше спокоен от мимолетната мисъл, че складовете за припаси са само на няколко метра от него. Знаеше, че във всеки от тях го очакваше нова гаусова пушка и повече амуниции, отколкото би могъл да изстреля за цяла година. Вместо това трябваше да заляга зад глупавия подпорен крак на казармата, без каквото и да било средство за защита, освен груб език, плюнка и тежката метална кутия, която, ако питаха него, можеше спокойно да си остане в Оазис и да се превърне в част от онзи прекрасен червен облак, който все така се носеше на изток.

— Бернели? — Брийн говореше тихо, въпреки че костюмът предаваше думите ѝ единствено по комуникационния канал.

— Все още го следя, лейтенант. Движи се бързо. На изток.

— Значи идва по пътя — промърмори Литълфийлд.

— Все още е там, би трябвало да го виждате...

Една самотна фигура, окъпана в умиращата светлина на деня, тичаше през площадката.

— Мамка му! — изплю Брийн. След това се изправи, вдигна визъора си и извика през разделящото я от бягащия човек пространство: — В името на ада, Маркъс, какво правиш?

Фигурата се извърна. Униформата му вече не бе чиста и лъскава. Беше си загубил и шапката, разкривайки по този начин сламеноруса коса, която сякаш имаше собствена концепция за посоката на растежа си. Или по-скоро няколко различни. Въпреки това Ардо разпозна техника, който бе летял с тях към Сценик по-рано през деня.

— Мадам... Ох! — Сержант Маркъс Янс се опита да отдаде чест. — Добре дошли у дома, мадам!

Лейтенант Брийн отвърна на поздрава, без да се замисля, след което попита:

— Искам позволение да влезем в гарнизона.

— Тъъ... мадам?

— Оставам с впечатлението, че ти командваш тук, иначе досега някой друг вече щеше да ни е поздравил.

— Ох — Янс изглеждаше объркан. — Да, мадам, предполагам, че съм аз... като изключим вас, естествено... вече, искам да кажа...

Ардо отново се досети за котката и мишката.

— Тогава рапортувам, че аз и отрядът ми се връщаме след славна и успешна мисия по заповед на Конфедерацията. — Гласът на Брийн звучеше уморено и личеше, че е започнала да се изнервя.

Янс погледна зад гърба ѝ към мястото, където Ардо и другарите му се бяха прикрили.

— Искате да кажете пехотинците, които се крият под казармата?

— Толкова по въпроса със славното завръщане — измърмори Кътър.

— Да, точно те — изсъска Брийн през зъби. — Пехотинците, които се крият под казармата, искат разрешение да влязат в гарнизона ви, сержант, а после аз искам да знам къде, по дяволите, е изчезнал самият гарнизон!

Янс примигна на парцали при последните думи на лейтенанта, които сякаш му подеждяха като гръм от ясно небе.

— Но... Но, лейтенант... Аз си мислех, че вие ще ми кажете!

[1] Command Center — главната сграда на хората, откъдето се контролират войските; пак там се съхраняват събраните ресурси и строителните машини — Б.пр. ↑

[2] Сирена — митологично същество с тяло на жена и рибешка опашка, което примамва моряците към гибел с песните си — Б.пр. ↑

[3] Supply Depot — основна сграда на хората; увеличава броя на единиците, които могат да бъдат построени — Б.пр. ↑

[4] Factory — сграда, в която се конструират по-мощните и тежки единици на хората — Б.пр. ↑

[5] Machine Shop — пристройка към фабриката, в която се правят допълнителни приспособления за тежките наземни единици на хората — Б.пр. ↑

[6] SCV (Space Construction Vehicle) — Б.р. ↑

[7] Landing Struts — опори за приземяване; това са четирите колони, които сградата разгъва при кацане — Б.р. ↑

ГЛАВА 12

ГРАД НА ПРИЗРАЦИ

— По дяволите, за какво говориш, човече? — Брийн не беше в настроение да играе на гатанки. Гневът в гласа ѝ заплашваше да разтопи техника на място. В главата на Ардо се появи налудничава картина, в която течността от горкия човечец се изливаше от орфаните му ботуши.

— Ами, мадам, те просто се изтеглиха — заекна Маркъс. Мръсотията по лицето на сержанта беше прорязана от струйките пот, които се стичаха от косата му. — Мислех си, че след като сте в командното тяло и прочее, ще знаете какво става, това е всичко.

Литълфийлд пристъпи по-близо до техника и Брийн, придърпвайки и Ардо посредством металната кутия, която все така висеше между тях. Сержантът говореше с тих, поверителен глас, но младият пехотинец беше прекалено близо и не пропусна казаното:

— Лейтенант, стъмва се. А няма друго място, където можем да се скрием.

Погледът на Брийн, досега впит със заслепяваща ярост в Янс, се насочи бавно към Литълфийлд — думите му някак бяха пробили през стената на яда ѝ. Главата ѝ рязко се вдигна нагоре и тя сякаш за пръв път забеляза залязващото слънце в небето над гарнизона.

— Нямаме много време — прошепна сержантът сякаш на себе си, но думите му бяха предназначени за лейтенанта.

— Базата е била изоставена — заяви изведнъж Брийн. — Предполагам, че се дължи на някакъв изненадващ проблем, който не е търпял отлагане. Ще си го изясня скоро. Междувременно, Кътър...

— Да, мадам!

— Има медицински пункт в командния център. Занеси жената там, остави я в някой хамак и се върни тук веднага. Литълфийлд, ти и Мелников вървете с Кътър. Накарай Мелников да пази ковчежето със съкровището и жената... ако няма да е свръх силите му.

— Ще се справи, лейтенант. Ще се погрижа за това.

— А дали ще бъдеш така добър да се погрижиш да си намери и нова пушка? Вземи една и за себе си, докато се занимаваш с това. — Устните на Брийн почти бяха оформили усмивка. — След това те искам обратно при мен. Трябва да установим периметъра.

Кътър изръмжа и премести тежестта на все още стенещата жена на другата си ръка. Когато проговори, в гласа му прозвуча разочарование:

— Не е много забавно тая вечер, лейтенант. Току-що превърнахме зергите в малки, кървави парчета. С атомна бомба, отдалеч! Остава само да повикаме автобуса да ни прибере. Явно войната тук свърши. — Големият мъж поклати тъжно глава. — Не, лейтенант, изобщо не е забавно тази вечер...

Литълфийлд погледна към лицето на Брийн, но ако беше очаквал някаква реакция от нейна страна, трябваше да остане разочарован.

— Получихте заповедите, действайте — проговори тихо и с равен леден тон лейтенантът. След това се обърна към техника: — Що се отнася до теб, сержант Янс, ти оставаш с мен. Имам много въпроси и не искам да изчезнеш, преди да съм получила отговорите.

Докато вървяха към лазарета, нощта се спускаше бързо. Вятърът, който се носеше от запад, набираше сила и виеше тъжно сред сградите на конфедерационната база. Ардо потрепери при този звук. Движейки се между постройките, имаше чувството, че те отвърщат на погледа му, че се взират в него с омраза. Просто мястото бе прекалено неподвижно и замряло за огромното количество изоставена екипировка. Накъдето и да се обърнеш, погледът му попадеше на неща, които сякаш си бяха точно на мястото, но въпреки това всичко изглеждаше тотално объркано. Земята под краката му беше стабилно отгъпкана от веригите на превозните средства, които се бяха движили по нея. В някои от сградите още светеха лампи. Вратата на един склад зееше отворена и светлината проникваше през нея, хвърляйки сенки на улицата. Една строителна машина стърчеше до рамката, а хуманоидната ѝ форма я правеше да изглежда така, сякаш всеки момент ще посегне да вдигне сандъка, оставен до нея. Операторът ѝ, обаче, отдавна си бе отишъл, също като дух, напуснал тялото си след смъртта. Където и да погледнеш, виждаше следите на пехотинците и техниците, които бяха

трамбовали по чакъла и се предполагаше, че трябва все още да го праят, само че тях ги нямаше. Сега сякаш само духовете им бяха останали да обитават това призрачно място. Ардо вече не знаеше кое би го изненадало повече — да продължава да не среща никого тук или да *види* някого.

Пътят, идващ от портала, се извиваше зад южните казарми и водеше към извисяващия се над всичко друго команден център. Сградата беше огромна, почти толкова висока, колкото широка, и създаваше най-общо впечатление за сплескана сфера. Очевидно бе, че е построена повече с чисто практическа и функционална цел, а не да отговаря на някакви естетически критерии.

Възможно; беше по някое време случаен архитект от отдела за дизайн на Конфедерацията да е имал краткотрайна страстна връзка с чертежите на командния център, но тя явно не бе просъществувала дълго, а и очевидно си беше останала само между тях. Сградата бе направена, за да работи и толкова. Масивни антигравитационни колони поддържаха цялата конструкция и бяха „включени“ в специално пригодени за целта ями, издълбани в земята. Здрави метални плоскости подсилваха бронирания корпус. На три етажа над повърхността, в привидно абсолютен хаос, бяха разположени наблюдателни кули, антени, сензори и всякакви други джаджи. Над всичко това се намираше командната зала — брониран модул, който се извисяваше над целия пейзаж, с прозорци, гледащи във всички посоки. Зад тях грееха ярки светлини, но Ардо не забелязваше движение вътре.

Входната рампа беше спусната, а хидравличните подпори от двете ѝ страни — разтегнати докрай. Въпреки че помещението вътре бе добре осветено, на Ардо му се струваше, че всъщност влизат в устата на някакъв огромен, тъмен звяр. Светлината все пак успя да разсее това чувство. Колкото по-малко сенки, мислеше той, толкова по-добре. Главният отсек се извисяваше на две палуби височина над тях. Младежът знаеше, че вдясно и вляво от него се намират складовете за газ и минерали, които бяха сърцето на всяка мобилна база. Те заемаха по-голямата част от вътрешното пространство на командния център.

Над тях, сбутан между двата склада, се намираше отсеъкът за поддръжка на строителните машини. В случая поддръжка беше малко погрешно наименование, защото роботите в тази секция бяха в състояние да създадат нов строител почти от нищо, използвайки

единствено процесора на машината. Няколко модела Т-280 висяха закачени на поддържаща рамка на тавана и се поклащаха леко. На Ардо му се наложи с усилие на волята да си напомни, че това движение вероятно се дължи на вентилационната система.

Забеляза, че досадното му главоболие се е върнало.

Литълфийлд продължи направо към асансьора в дъното на отсека. Младежът се влачеше до него и несъзнателно стискаше дръжката на металната кутия. И двамата се обърнаха, когато стъпиха на платформата. Кътър, който все още държеше жената в ръце, се присъедини към тях и сержантът активира асансьора.

Докато се издигаха, Ардо опита да разгледа по-добре цивилната. Най-силно впечатление му направи дългата коса на жената, сплъстена в масивно, мръсно кълбо. Лицето ѝ беше обърнато встрани от него, към гърдите на Кътър. Носеше стандартния костюм на колониален работник, вероятно инженер в някоя от водните ферми на Оазис. Подметката на единия ѝ ботуш висеше почти откъсната. Това му се стори някак смешно дребно и странно, имайки предвид всичко, което се бе случило с останалите жители на малкото градче.

Е, сега поне, когато Оазис се носеше под формата на червеникав радиоактивен облак на изток, нямаше да им се наложи да ходят да разчистват мъртвите.

Да разчистват мъртвите?

Фразата се закачи в съзнанието му, но той не можеше да разбере какво изведнъж ѝ е придало такава значимост. Освен това главата го болеше твърде силно, за да разсъждава сериозно над нея. По-добре беше просто да се съсредоточи върху настоящата задача и да забрави за останалото.

Платформата бързо се издигна през шахтата и спря на ниво три. Кътър, с жената в ръце, се извъртя и тръгна към тясната зала. За огромния му файърбатски костюм това бе доста трудно постижение, но той се справи без кой знае какви проблеми. Сякаш носеше бронята си като втора кожа.

— Да вървим — подкани го Литълфийлд с леко придърпване на кутията, висяща между тях. Ардо се отърси от собствените си мисли и тръгна по коридора.

Лазаретът беше добре изолиран от останалата част на командния център. Намираще се почти в идеалната среда на сградата. Тук нямаше

регенериращи контейнери, нито кой знае какво друго, което обикновените граждани на Конфедерацията биха очаквали да видят в медицински пункт. Лазаретът беше предназначен по-скоро за оказване на първа помощ — просто спирка за ранения пехотинец, в която да му бъде дадена достатъчно подкрепа, за да стигне до мястото, където ще се погрижат по-добре за него.

На едната стена имаше закрепени няколко хамака. Повечето бяха спретнато подредени в типичния стил на пехотата, само един се отличаваше с абсолютен безпорядък — с валящи се по пода, висящи от всички страни чаршафи. Кътър влезе в стаята и сякаш моментално зае по-голямата част от нея. Намери хамак на средното ниво, който явно отговаряше на изискванията му, и положи стенещата жена вътре, завързвайки я здраво с коланите към леглото. Най-сетне имаше възможност да вдигне визъора на шлема си. Ардо виждаше потта, която се лееше от челото на огромния мъж.

— Не беше лесно — изпуктя файърбатът, бързо разкопча ръкавиците си и ги махна. После започна внимателно да завива с одеялата безразличната към заобикалящия я свят колонистка. — Трябват ми повече упражнения. Повече тренировки.

Ардо се засмя и поклати глава. Кътър беше тичал в продължение на няколко километра, носейки тази жена първо на гръб, после на ръце. Дори взимайки под внимание възможностите на костюма, това беше забележително постижение. На младежа му се стори почти комично, че островитянинът би могъл да смята умората си за проява на слабост.

Литълфийлд посочи наляво и младият пехотинец се обърна натам. До отсрещната стена имаше поставено бюро, а зад него — стол. Сержантът изглеждаше силно изненадан.

— Само вижте това!

Ардо и Кътър спряха като заковани.

Бюрото беше чисто и подредено. Единственото, което нарушаваше реда, беше наполовина празна чаша кафе и полуизяден сандвич.

Големият файърбат за момент се вгледа в тях, след това протегна масивната си ръка и взе чашата.

— Все още е топло — отбеляза, после взе и сандвича и го набута в устата си. Останалото, което каза, беше почти неразбираемо, заради

налапания хляб: — Аз излизам. Ако някой от вас има нужда от нещо, само извикайте. Сигурен съм, че *някой* ще дойде.

Кътър отново навлече бойните си ръкавици и излезе от помещението, а вратите се затвориха зад гърба му.

Литълфийлд отвърна на изненадания поглед на Ардо, след това и двамата избухнаха в сърдечен смях.

— Не мога да повярвам — успя да каже младежът, едва поемайки си въздух.

— Не, не е чак толкова невероятно — отговори с усмивка сержантът. — Той не е толкова лош, когато го опознаеш.

Ардо седна зад бюрото — нещо доста труднопостижимо с боен костюм.

— Значи го познаваш?

— Да — каза Литълфийлд, присядайки на ръба на бюрото. — Беше под мое командване за известно време. Но може би имахме прекалено различен стил. Не се сработихме. Предполагам, че моят стил не се харесва на доста хора.

В тишината, която последва, Ардо не можа да измисли нищо подходящо, което да каже.

— Е — продължи сержантът след малко, поглеждайки встрани, — това е един изключително приятен лазарет, но ти си на дежурство, все пак си нещо като страж, като се замисля. Ето ти кутията, каквото и да се предполага, че трябва да е. Не очаквам и жената да ти създава някакви проблеми. Въпреки това не изключвай комуникационния канал и се постарай да не заспиваш! Аз ще отида да намеря две нови пушки и амуниции. След това Брийн иска да разпределя постовете, а после ще донесе нещо за хапване. Ще се върна, преди да си разбрал, че ме няма.

— Както кажеш, сержант — кимна Ардо. Досега не беше забелязал колко е изморен. — Както кажеш.

Литълфийлд се усмихна.

— Главоболието още ли ти създава проблеми?

Ардо кимна леко.

— Малко. Да.

— Е, предполагам, че ресоциализацията не прощава на никого. Но погледни от хубавата страна — вече си ветеран! Извърши първото си убийство и оживя, за да можеш да разказваш.

Зерглингът се гърчеше в краката на пехотинеца. Глупавите, безмозъчни очи на звяра се взираха в неговите.

„И рече Бог, нека с водата да дойде всяка жива твар, която се движи...“

Ардо не можеше да диша...

Внезапно младежът се намръщи и извърна поглед.

— Да, сър.

Литълфийлд също се намръщи леко.

— Няма да имаш проблеми, хлапе. Няма да се бавя.

Сержантът се изправи и целенасочено се отправи навън. Вратата беше така любезна да го пропусне, след което със свистене се затвори зад гърба му.

Ардо си пое дълбоко въздух. Нямахше какво да прави, освен да чака. А не можеше да си представи нищо по-страшно от това да остане насаме с мислите си.

„Никога няма да те оставя“ — отговори ѝ той с усмивка. Житните класове шумоляха около одеялото, на което лежаха.

Душата и сърцето му бяха потънали в големите ѝ светлосини очи.

Златен...

Ардо рязко стана от стола. Трябваше да има все нещо, с което да запълни времето си. Главата му отново заплашваше да се пръсне от болка. Жената на хамака очевидно не беше по-добре от него. Опитваше се несъзнателно да се бори с ограничителните колани, а стоновете ѝ се усилваха.

Ардо бързо затършува в шкафчетата по стените на лазарета, след което се приближи към нея с чиста кърпа в ръка.

— Спокойно, госпожо — заговори успокоително. — Никой няма да ви нарани.

Главата на колониистката, обрамчена от мръсната ѝ коса, рязко се въртеше от една страна на друга. Борбата ѝ срещу коланите ставаше все по-силна и по-силна.

— Хей... Вижте, госпожо, трябва да се успокоите. Тук сме, за да ви помогнем. — Думите му явно не действаха. Тогава Ардо я стисна за раменете и я разтърси. — Спри! Чуваш ли ме, спри!

Жената изведнъж престана да се мята.

— Вече си в безопасност — въздъхна той и я пусна. Отново взе кърпата и се наведе, за да почисти мръсотията от лицето ѝ. — Намираш се в конфедерационния гарнизон на Сценик. Никой не може да...

Гласът му заглъхна.

Златен...

Той премигна, после се разтрепери целият.

Дългата ѝ, блестяща, подобна на ореол коса, се вееше леко, носена от нежния бриз, който идваше откъм покритите с жито поля...

Неочаквано сълзи бликнаха от очите на Ардо.

— Мелани? Мелани! Това си ти! Господи, това е чудо! Чудо!

Обхванат от невероятна радост, той взе главата ѝ в ръцете си.

Приближи устни към нейните.

Жената изкрещя.

ГЛАВА 13

МЕРДИТ

Ардо отскочи назад като ударен от електричество. Главата го болеше безумно.

— Мелани, моля те, спри! Аз съм!

Жената отново изкрещя, а очите ѝ бяха изпълнени със страх.

Ардо вдигна ръце във въздуха, опитвайки се да я успокои. Очите му смъдяха, а погледът му беше размътен от сълзите. Болката, която изпълваше главата му, също го заслепяваше.

— Моля те... Няма да те нараня. Ти си обърквана... и... и наранена. Мина толкова много време, аз...

— Разкарай се от мен, копеле такова! — изстреля колонистката през зъби, докато се опитваше да овладее страха си. — Къде, по дяволите, се намирам?

— В лазарета на... тъ... на... — Лицето на Ардо се сгърчи от болката в черепа. Беше му все по-трудно да мисли. — В гарнизон Сценик... на Мар Сара.

Това е конфедерационен аванпост...

Тя отново опита да се измъкне от задържащите колани и хамакът издрънча в металната си рамка. Но Кътър си беше свършил добре работата и след няколко секунди жената се отпусна изтощена.

— Моля те, Мелани! — Мигайки яростно, Ардо се опита да прогони сълзите. Бореше се със закопчалките на ръкавиците, като отчаяно се опитваше да ги махне. — Само ако знаеш колко дълго мечтаех за това... колко силно копнеех да се върнеш при мен. Виждал съм лицето ти хиляди пъти сред тълпите...

Премигвайки, тя извърна лице към него. Все още опитваше да се отърси от неестествения сън, причинен от преживените ужаси.

— Значи това е конфедерационна база? — попита тя накрая.

— Да! — Ардо пристъпи към нея, а лицето му беше сгърчено от болката, която го раздираше отвътре. — О, Мелани, ако знаеше колко много съжалявам...

— Само още една стъпка напред, копеле мръсно, и ще те пречукам на място! — с цяло гърло изкрещя срещу него колонистката.

Младежът замръзна, неспособен да помръдне нито напред, нито назад. Гръмотевичната болка в главата му съкрушаваше всеки опит за съзнателна мисъл. Той издаде един-единствен приглушен вопъл, след което се стовари на пода, давейки се в сълзи. Спомените го заливаха и наводняваха съзнанието му. Златни поля. Златна коса. Письци и алена кръв...

Измина известно време, преди да чуе отново гласа й, носещ се успокоително към него:

— Стегни се, войнико, всичко е наред. Отпусни се, всичко ще се оправи.

Ардо вдигна поглед нагоре, през мъглата от сълзи, която се простираше пред очите му.

— Успокой се, а? Ще си поговорим... Просто ще поговорим, съгласен ли си? Ще ти помогна да се оправиш. Искаш ли?

Той кимна бавно. Чувстваше се изчерпан психически и не осъзнаваше колко глупаво изглежда така — седнал на пода на лазарета, напъхан в огромната бойна броня.

— Чудесно. — Гласът на жената беше спокоен, но твърд, сякаш уговаряше самоубиец да се дръпне от ръба на скалата. — Просто си стой там и ще поговорим минута-две, за да разрешим проблема ти, нали?

Той отново кимна полусъзнателно.

— Казвам се Мердит. А ти?

Ардо си пое бавно въздух, сякаш дишането му причиняваше болка.

— Погледни ме — чу гласа й.

Но той не знаеше дали има силата да го направи.

— О, Мелани...

— Погледни ме! — повтори Мердит, този път почти заповядвайки.

Накрая младежът вдигна очи.

— Погледни ме внимателно. — Тя лежеше спокойно, концентрирала погледа на тъмните си очи в неговите. — Виж косата ми... Погледни я... Това косата на... въ... Мелани ли е?

Ардо се бореше с болката, за да се съсредоточи.

— Хайде, погледни я... *Виж я!* Това нейната коса ли е?

Да, косата наистина беше различна. Очевидно бе доста по-тъмна, личеше дори през мръсотията. Косата на Мелани беше толкова красива, толкова съвършена...

— Очите ми — заповяда отново Мердит. — Това очите на Мелани ли са?

Пехотинецът се размърда неловко и погледна жената в очите. Тези тъмни, почти черни очи. Дълбоки басейни в пещера. Очите на неговата любима бяха толкова по-ярки, толкова сини...

Той отвърна поглед встрани:

— Не, това... това не са нейните очи.

— Здравей. Казвам се Мердит — опита още веднъж жената, без да повишава глас. — Ти как се казваш?

— Ардо... Ардо Мелн... Редник Ардо Мелников, мадам. — Все още му беше трудно да гледа към нея. — Аз... Изключително много съжалявам, мадам. Не знам какво ми стана. Моля ви, приежете... Приежете моите извинения.

— Няма проблеми, войнико, нищо лошо не е станало. — Мердит погледна към тавана, помисли малко, после отново проговори: — Ти си ресоциализиран, нали?

— Мадам? — Болката в главата му се беше оттеглила за малко, но сега се завръщаше с маршова стъпка.

— Ресоциализиран. Неврална ресоциализация. Трениран чрез изкуствено наслоена памет, нали?

— Ами... да, предполагам... Това означава, че съм ресоциализиран, или както там му викате. — Изведнъж отново се почувства ужасно уморен. — Вижте, казах, че се извинявам за това, което стана и наистина го мисля. Сега... ами, може би е по-добре да не говорим повече.

Взе ръкавиците в ръка и се изправи. Все още не можеше да се насили да я погледне отново. Премести се от другата страна на бюрото, с отчаяното желание да бъде сам.

Но той никога не беше сам, а най-малко сега. Призраците в ума му продължаваха да го измъчват. Мисълта просто да стои и чака Литълфийлд да се върне бе мъчение сама по себе си. Имаше нужда от нещо друго, за което да мисли, нещо друго, което да държи ума му

зает. Всичко друго, само не и тъмните спомени, които винаги бяха само на една крачка от него, готови да го погълнат в себе си.

Пред него се намираше металната кутия.

Съкровището, което почти го беше убило. И което вече бе убило доста други.

Ето загадка, с която да занимае съзнанието си. Кутията имаше две дръжки — по една от всяка страна. Това, което явно бе горната ѝ част, се задържаше от шест отделни механизма. Но нито един от тях не беше заключен — на Ардо това му се виждаше достатъчно основателна причина да я отвори.

Той посегна напред и откопча единия механизъм.

— Аз... Аз на твоето място не бих го направила.

Младежът вдигна поглед — Мердит все още беше пристегната към хамака. Говореше на него, но очите ѝ бяха приковани в кутията.

— Защо? — запита той с равен глас.

— Ами... Може да не искаш да знаеш какво има вътре.

Той изсумтя, после отвори втора закопчалка.

Мердит видимо се притесни.

— Сериозно говоря, войнико.

— Сигурен съм, че е така — отвърна ѝ той незаинтересовано, щраквайки третия механизъм.

Гласът на жената се повиши леко и прозвуча по-напрегнато:

— Има една древна земна легенда за жена, на име Пандора. Чувал ли си я, войнико?

— Да — отвърна той с досада. Малко беше затруднен с четвъртата ключалка. Изглеждаше заяла. — Не всички от колониите сме олигофрени, знаеш ли? Учил съм митология в училище.

Той отново изсумтя от усилието, но четвъртата ключалка се отвори.

— Там ли се запознахте? — попита бързо Мердит. — Там ли се запознахте с Мелани?

Той се закова на място.

— За какво, по дяволите, говорите, мадам?

— Мелани... Питам за Мелани. — Колонистката облиза нервно устни. — Аз само... Само исках да зная къде си се запознал с нея, това е всичко.

— Виж, въж...

— Мердит, казвам се Мердит.

— Да, добре. Виж, Мердит, това се случи преди много, много време, на една малка планета, за която вероятно никога не си чувала, а дори и да си, едва ли би ти пукало за нея. — Ардо поклати глава, търсейки следващия механизъм. — Това просто няма никакво значение вече.

— Какво стана там? — настоя Мердит. — Какво се случи с Мелани?

Зад дясното му око избухна яростна болка. Той примижа.

— Каж ми... Каж ми какво стана с нея.

Видя я малко по-назад. Зергите, бесни, че десантният кораб ограбваше от наградата им, напиреха с още по-голяма ярост. Ардо гледаше ужасен колко бързо огромната тълпа се бе смалила — ожъната като кървавочервена пшеница от полето. Чудовищата вече бяха близо до Мелани.

Той потрепери.

— Няма значение... Не биваше да питаш...

— Да, но аз искам да знам — не се отказваше тя. — Какво си спомняш, войнико? Какво виждаш в ума си?

Чудовищата вече бяха близо до Мелани.

Ардо се бореше със зъби и нокти. Изкрещя.

В този момент три хидралиска едновременно сграбчиха момичето, завличайки я извън тълпата към масата зерги отзад...

— Какво виждаш?

— Остави ме на мира!

„Моля те, Ардо... — проплака тя. — Не ме изоставяй!“

Безмозъчната тълпа го буташе все по-назад към кораба...

Мердит отново повиши глас:

— Каж ми!

— Тя е мъртва, ясно ли ти е? — изкрещя Ардо, извън себе си от ярост. — Мъртва! Зергите атакуваха колонията. Конфедерацията дойде да ни евакуира, а аз се опитах да я спася и не успях. Опитах се... опитах се да я заведа до десантния кораб, но тълпата между нас... и аз... аз не можех... просто не успях...

Гласът на младежа изтъня до немощен шепот. За своя изненада, той видя собствената си болка и тъга в очите на Мердит.

— О, войнико — проговори тихо тя. — Това ли са ти казали? Това ли са те накарали да вярваш?

Комуникационният канал изсъска в шлема на Ардо, а звукът се разнесе из стаята. Някъде дълбоко в съзнанието си той разпозна сигнала, но не можеше да се насили да му отговори.

— Толкова съжалявам, войнико.

По канала отново прозвуча сигнал.

Какво се опитваше да му каже тази жена?

Трети път.

— Смяташ ли да отговориш? — попита тя.

Ардо разтърси глава, опитвайки да се освободи от вцепенението, и включи уредбата:

— Тук Мелников.

— *Литълфийлд е. Всичко наред ли е при теб, синко?*

Мердит все така следеше с поглед лицето му. По отношение на нея пехотинецът беше станал повече от подозрителен. Той отново отстъпи зад бюрото, надявайки се, че жената няма да чуе какво казва.

— Да, сержант, чувстваме се чудесно тук.

— *Така ли е наистина? Е, аз пък намерих в склада и за двама ни по един прекрасен, много излъскан и много нов Импейлър С-1. Ей сега се връщам. Как е затворничката ти?*

— Приказлива — отвърна Ардо, с което си докара сухата усмивка на Мердит.

— *Е, да се надяваме, че ще остане такава. Лейтенантът иска и нея, и кутията в командната зала колкото може по-скоро. Аз съм долу на входа. Литълфийлд, край.*

Ардо изключи комуникационния канал и бързо започна да затваря заключващите механизми на кутията.

— Надявам се, че ще ни се удаде възможност да поговорим отново, войнико — каза жената с копринен глас. — Знам нещо за съдбата на Мелани, което наистина трябва да чуеш.

— Не би могла да знаеш нищо за нея.

— И все пак знам.

— Какво например?

— Всичко това е лъжа, войнико. Всичко това е лъжа.

ГЛАВА 14

РАЗКРИВАНЕ НА КОЗОВЕТЕ

— Хей, Мелников! Лейтенантът ни иска горе в командната зала на... Мелников, добре ли си?

Ардо не бе забелязал появянето на Литълфийлд. Стоеше, вперил поглед в Мердит с широко отворени очи.

— Какво каза току-що?

Литълфийлд погрешно взе думите на младежа за отправени към него:

— Казах, че лейтенантът ни иска в командната зала. Да не си загубил нещо?

Сержантът хвърли към него нова пушка Импейлър С-14. Ардо усети тежестта ѝ в ръцете си и тя му подейства много успокоително. Без да се замисля, провери дулото, отбеляза индикатора за амуниции и прегледа пълнителя. Чувстваше се добре, правейки нещо автоматично.

— Как е жената? — Литълфийлд внимателно сложи собственото си оръжие върху металната кутия, после отиде до хамака на Мердит. — О, виждам, че сте будна, мадам. Как се чувствате?

— Завързана — отговори му тя хладно.

Той се засмя сякаш на себе си, проверявайки зениците ѝ. — Е, очевидно поне чувството ви за хумор е наред. Нещо счупено? Нещо изкълчено?

— Спокойно, преносима съм.

— Да, но ловя бас, че сте трудна за помръдване — изхили се Литълфийлд, изправяйки се. — Добре, мадам, сега ще ви пусна. Лейтенантът иска да размени няколко думи с вас. Няма от какво да се притеснявате. Току-що ви измъкнахме от доста гадно местенце и сега трябва да следваме процедурата, разбирате ли?

Мердит кимна.

— Значи няма да ми създавате проблеми, така ли?

— А ако реша, че ми е забавно да го направя? — измърмори тя под нос.

— Е, двамата с редник Мелников имаме доста големи пушки, мадам.

— Да, всички мъже така казвате — засмя се на свой ред колониистката. — Няма да ви създавам проблеми, сержант, и съм преизпълнена с нетърпение да говоря с лейтенанта ви. Ще бъда безмерно учтива.

— Ето това е вече друго нещо — отговори мило Литълфийлд и започна да разкопчава коланите, задържащи я за хамака. — Сигурен съм, че ще станем адски добри приятели, след като изясним някои неща. Не си ли съгласен, Мелников?

— Сър, да, сър! — отговори Ардо на автопилот. Но някъде в дъното на съзнанието си не беше толкова сигурен.

Сержантът отвърза последния колан, придържащ глезена ѝ, и бързо направи една стъпка назад.

— Изплашен? — попита кротко Мердит, изправяйки се в седнало положение.

— Предпазлив, мадам — отговори Литълфийлд и се пресегна зад гърба си, за да вземе пушката. — Само предпазлив.

— А пиратското ви съкровище там отзад? — За Ардо гласът на жената звучеше незаинтересовано по един особено спокоен и опасен начин. — То дали ще дойде с нас?

— И какъв интерес би могло да представлява това за вас? — Очите на Литълфийлд се присвиха.

— Ами бях бавачка на това ковчеже доста време. Просто нека кажем, че между нас има силна връзка. — Мердит се изсипа от хамака внимателно и постоя, докато не спря да ѝ се вие свят. Внезапно левият ѝ крак се изви и тя залитна. Трябваше да се хване здраво за леглото, за да не падне.

— Ранена ли сте, мадам? — попита Литълфийлд.

— Само честолюбието ми. — Тя вдигна крака си, за да разгледа съсипания ботуш. После поклати глава. — А ми бяха любимият чифт. Е, както казваше майка ми, или го замествах, или караш без него. Мислите ли, че можете да ми намерите някакъв изолирбанд тук, сержант?

— Изолирбанд? — засмя се Литълфийлд. — Това не е ли малко демоде?

— Питайте някой инженер — отговори Мердит, накуцвайки към вратата. — Всичко можеш да поправиш с изолирбанд.

Командната зала беше разположена на самия връх на командния център. Великият Дизайнер, който и да бе той — беше решил да я превърне в голяма, бронирана кутия с пръстен от прозорци по цялата дължина на стените ѝ. През тях офицерите можеха да гледат във всички посоки, достатъчно беше да се движат по платформата, заобикаляща залата от всичките четири страни.

Черешката на тортата обаче бе командният мостик — платформа, издигната в самия център на стаята. От него офицерите наблюдаваха не само пейзажа, откриващ се през прозорците навън, но и работещите на различните постове в самата зала. На мостика, както и на страничната платформа, бяха разположени конзоли, чрез които можеха да се следят всички операции, необходими да се извършват в една конфедерационна база. Много рядко се случваше командните табла да се използват едновременно. Калъфите, с които бяха покрити, се сваляха само когато съответната мисия налагаше това. Твърдеше се, че на наблюдателния човек може веднага да му стане ясно каква задача има дадена база само по това кои конзоли са открити за работа.

Когато платформата издигна Ардо, Литълфийлд и Мердит на нивото на командната зала, младежът остана изненадан от броя на контролните пултове, които все още стояха покрити. Не беше стоял в Сценик достатъчно дълго, за да може да хвърли нещо повече от бегъл поглед на базата. Всъщност, преди да ги изпратят на сутрешната мисия, успя да огледа само казармите. Излизайки от асансьора зад гърба на сержанта, той си даде сметка, че освен тях, в тази база явно няма почти нищо друго от някаква особено значение. Виждаше се отворена конзола за фабриката, както и една допълнителна, за механичната работилница. Явно в Сценик можеха да се конструират основните машини, но нищо повече. Имаше и един-единствен контролен пулт за боеприпасите. Но Ардо беше заинтересован повече от нещата, които липсваха: конзолите, които все още бяха покрити и едва ли щяха да влязат в употреба. Уредите за оръжейния завод^[1], инженерния отсек^[2] и старпорта все още бяха запечатани. Забеляза нещо важно — контролите за рафинериите бяха заключени, което

значеше, че не разполагат със средства за извличане на газ, за да зареждат по-тежките машини. Можеха да разчитат само на запасите в складовете за боеприпаси. Имаше обаче една конзола, за която се радваше, че е надлежно заключена — в базата очевидно липсваше академия^[3].

„Няма много материал за работа — помисли той. — За какво изобщо ѝ е потрябвала на Конфедерацията база тук?“

Лейтенант Брийн се беше навела над масата, намираща се на командния мостик. Кътър стоеше наблизко и следеше инструкциите ѝ, докато тя сочеше върху картата.

— Оградата обхваща само три четвърти от обиколката на базата. Прекъсва се тук... и тук... — Лейтенантът показваше различни места. — При тази канара. Оттам има около двайсет метра отвесна скала, а после още толкова сипеи и тиня до дъното на Басейна. Пясъчник — твърде хлъзгав дори и за зергите. Дефилето свършва в центъра на кратера, който трябва да е толкова радиоактивен, че да свети нощем. Не очаквам да дойдат от тази посока, но все пак не бива да допускаме да ни изненадат случайно оттам.

— Лейтенант? — изкашля се Литълфийлд.

Брийн не си направи труда да вдигне поглед от дисплея.

— Да, благодаря ти, сержант. Кътър, отиди при оградата. Прати Ксианг и Мелиш да проверят дали ракетните установки са наред, а после разпредели постовете, както уточнихме.

— Както кажете, лейтенант — отговори островитянинът и вдървено отдаде чест. После скочи от платформата и стоманените му ботуши иззвънтяха в металния под. Виждайки Мердит, на лицето му изгря широка усмивка.

— Я виж ти, принцесата. Радвам се да видя, че вече сте с отворени очи.

— Поласкана съм, без съмнение.

— И би трябвало, мадам. Не всяка жена има шанса да бъде спасена от Фету Коура-Аби! — Огромният файърбат се удари с юмрук в гърдите, след това избоботи с възможно най-дълбокия глас, който успя да докара: — Няма нужда сега да благодарите, сигурен съм, че можете да измислите по-интересни начини да ми се отплатите по-късно!

Мердит изпърха с клепки няколко пъти по посока на Кътър и с преувеличен трепет в гласа прошепна:

— О, благодаря, че ме доведе тук, ти голям, силен пехотинец!

Сарказмът явно се загуби някъде по трасето, защото островитянинът се изхили:

— Ти само не забравяй да ме намериш и ще се погрижа за теб по-добре от всякога.

След това изтрополи към асансьора и слезе към долните нива, абсолютно пропускайки да забележи вдигнатите нагоре очи на Мердит и изсумтяването ѝ. Лейтенант Брийн, обаче, която стоеше на мостика със скръстени ръце и гледаше към тях, не пропусна да забележи погледа на колонистката. Късата ѝ коса сякаш се наежи по своя собствена инициатива.

— Аз съм лейтенант Л. З. Брийн от конфедерационната пехота. Коя сте вие?

Мердит погледна внимателно към лейтенанта, преценявайки я с поглед.

— Казвам се Мердит Йерник. Аз съм... или поне бях, де... инженер от Оазис.

— Инженер?

— Да, мисля, че и аз това казах.

— И какво проектирахте?

— Топлинни кладенци и кондензаторни системи за вода.

— Разбирам. — Лейтенантът слезе бавно по стълбата, с ръце, все така скръстени пред гърдите. — И случайно се оказахте притежателка на тази кутия.

— Ами... не знам — отвърна равно Мердит. — По това време съм била в безсъзнание.

Брийн се изхили мрачно.

— Колко удобно от ваша страна.

— Как да ви кажа, мадам, ако сте на път да бъдете изядена жива от зергите, много силно бих препоръчала първо да изпаднете в безсъзнание.

Очите на лейтенанта се впиха в тези на колонистката.

— Знаете ли какво има в кутията?

Мердит се поколеба за момент, после отговори:

— Вие знаете ли?

Брийн се ухили с тънка, лишена от хумор усмивка, след това изтича до мястото, където Ардо и Литълфийлд държаха металната кутия.

— Ами нека открием сами, а?

— Чакайте! — извика бързо Мердит.

С едно-единствено движение Брийн отвори рязко две закопчалки.

— Недейте! — повтори жената, този път по-настойтелно.

Лейтенантът обърна ледения си поглед към другата жена.

— Имате ли нещо да ми кажете?

Мердит облиза устни.

Брийн направи две бързи крачки към нея и острите черти на лицето ѝ изведнъж се оказаха на сантиметри от това на колонистката.

— Какво ѝ е толкова важното на тази кутия?

Мердит извърна поглед.

Гласът на лейтенанта беше нисък и заплашителен:

— Изкарах адски дълъг ден, драга, и нямам никакво желание да го правя по-дълъг. Командването на конфедерационната пехота ме изпрати, заедно с хората ми, да прибера тази проклетия... и аз не задавах въпроси. Изсипаха ме в центъра на забравена от бога планета, на майната си във външния пръстен... и аз пак не задавах въпроси.

И след като успях да взема проклетото нещо, ме изоставиха в тая дупка, подкрепленията ми са изчезнали, пускат отгоре ми атомна бомба, без да ме предупредят...

„Без да я предупредят? — помисли изненадано Ардо. — Тя не е била предупредена за бомбата?“

— Оставих половината си отряд по пътя, само за да се добера дотук и да откроя, че базата ми се е превърнала в град на призраци... И сега, сега вече, имам *някои* въпроси. А вие ще им отговорите.

Очите на Мердит проблеснаха гневно.

— Какво има в кутията?

— Доказателство.

— Доказателство за какво?

— Доказателство, че Конфедерацията умишлено е довела зергите на Мар Сара — отвърна рязко колонистката. — Доказателство, че конфедератите разработват ужасяващо оръжие, способно да унищожи цивилното население на цели светове.

Брийн изрѣмжа невярващо и се върна обратно към кутията. След това отново започна да отваря закопчалките.

— И сега вие се появявате от нищото с кутия, пълна с документи и други подобни „доказателства“ и очаквате да повярвам, че...

— Моля ви, спрете! — изкрещя Мердит.

С едно плавно движение лейтенантът измъкна пушката си и я насочи между очите на жената.

— И защо да го правя?

— Защото — отвърна кротко колониистката с равен глас и впити в дулото на импейлъра очи — тази кутия съдържа устройството, което докара зергите тук. Ако я отворите, то ще се активира и всеки зерглинг, хидралик и муталик на десет хиляди клика разстояние оттук ще мине през огън и жулел, за да се добере до нея.

— Ти си ненормална — изсъска Брийн.

— Не, мадам — отвърна Мердит сломено. — При цялото ми уважение, но мисля, че описвате хората, които са създали това нещо.

Ардо беше спрял да диша. Имаше чувството, че някъде много отдалеч наблюдава сценката, разиграваща се на по-малко от метър от него.

Оръжието на Брийн не беше помръднало.

— И вие откраднахте това... това устройство?

— Не, мадам, както вече ви казах, аз съм инженер. Няколко от членовете на „Синовете на Корал“ ми го донесоха за изследвания.

— „Синовете на Корал“? — изсумтя лейтенантът. — По-скоро местните бандити, бих казала. Корал е планета в центъра на Конфедерацията, която въстана преди години. Мисля, че беше под карантинна блокада, когато последно чух нещо за нея. Напоследък научихме доста за тези дребни, разпокъсани терористични групички, опитващи се да подкопаят целостта на Конфедерацията.

— Разрастваме се — отвърна рязко Мердит, а в гласа ѝ звучеше гордост. — Сега може да сме малко, но човек по човек, къща по къща и планета по планета, накрая ще слоим тази така наречена Конфедерация.

— Терористи! — отсече Брийн.

— Революционери — контрира я колониистката.

— Мушици, бленуващи за величие — изсумтя лейтенантът. — И така, тези терористи ви донесоха кутията... — гласът на Брийн се

снижи до шепот — ... и вие я отворихте, нали?

Мердит продължи да гледа дулото на пушката, но не каза нищо.

Брийн свали оръжието и го прибра зад гърба си.

— Мердит Йерник, поставям ви под арест, докато проучим подробностите около обвинението по присвояване на конфедерационна собственост.

Жената се усмихна на себе си и поклати глава. На Ардо му изглеждаше абсурдно и смешно да се арестува колонистката, но изглежда Брийн беше вманиачена да прави нещата по учебник, независимо колко малко смисъл би могло да има в това.

— Ще проуча твърдението ви и ако се окаже истина, ще бъдете освободена. Разбирате ли?

— По-добре от вас, подозирам. — Кимна Мердит, все така усмихната.

— Литълфийлд, остави това „доказателство“ тук и заведи жената до казармите, за да се нахрани. След това я върни обратно. Имате един час.

— Извинявам се, мадам — обади се Ардо.

— Имате ли нещо да допълните, редник?

Ледената стомана на очите ѝ се обърна към него, карайки го да се чувства невероятно неудобно.

— Да, мадам. Бих искал аз да се заема с това, мадам. И без това също исках да хапна, а така сержантът ще бъде свободен за по-належащи задачи.

— Доброволец ли се пишете, редник?

— Да, мадам... ако не е проблем.

Брийн сви рамене.

— Както искаш. Литълфийлд, намери сержант Янс и ми го доведи тук. Да видим дали ще можем да разрешим тази загадка. И, Мелников...

— Да, мадам?

— Искам я обратно до час — натърти лейтенантът. — Нека се нахрани спокойно, но гледай да не я загубиш.

— Да, мадам.

Ардо хвана Мердит под ръка и я поведе към асансьора. Лейтенантът може и да нямаше други въпроси, но той самият имаше повече от един и два и щеше да се постарее да не я губи от поглед.

[1] Armory — допълнително съоръжение на хората, където се подсилват оръжията и броните на различните машини — Б.пр. ↑

[2] Engineering Bay — допълнително съоръжение на хората, където се разработват по-добри оръжия за пехотата — Б.пр. ↑

[3] Academy — сграда, където продължава обучението на пехотата, включително чрез прилагане на различни химикали и наркотици — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

ПОГЛЕД НА ВЪТРЕ

Двамата се придвижиха по главната рампа на командния център и тръгнаха към най-близката казарма, намираща се вляво от входа. Вятърът виеше от изток, разнасяйки сухата мръсотия из цялата база. Пясъчните струи шептяха и стенеха около сградите. Ардо, все още облечен в бойния костюм, беше сравнително защитен. Жената до него, обаче, бе открита за атаките на стихииите. С дясната ръка придържаше ревера на работническия комбинезон пред лицето си, докато лявата бе здраво стисната от пехотинеца.

Той бързаше да я вкара вътре и то не от грижа за здравето ѝ.

Минаха покрай краката и антигравитационните платформи на казармата. От входа на зданието извираше ярка светлина, правейки го по-лесно забележим.

Изведнъж го споходи мисълта колко много, всъщност, обича казармите. Защо тогава от тях винаги леко му се повдигаше? Не си направи труда да разсъждава над въпроса. Имаше достатъчно други неща, за които да мисли. Все още държейки ръката на Мердит, влезе в централната зала.

В сравнение с цялостно претъпканата обстановка на гарнизона, залата беше доста просторна. Разположена директно зад входната рампа, тя се използваше от пехотинците за разпределяне по задачи. Навсякъде около Ардо имаше оръжия и шкафчета за екипировка. Повечето бяха подредени и заключени, но някои зееха. На пода пред едно от тях видя оставен комплект уреди за поправка. Изглеждаше така, сякаш някой, който е работел над боен костюм, току-що се е изнесъл.

Очевидно мястото беше изоставено без предизвестие. Още въпроси. От тях го болеше главата, но за сметка на това подозираше, че някои от отговорите са му под ръка. Буквално.

— Наред ли е всичко, мадам? — попита той учтиво. — Вятърът е доста неприятен тази вечер.

Мердит се закашля леко, докато изтърсваше праха със свободната си ръка.

— Тук вятърът е доста неприятен *всяка* вечер, войнико. На тази планета сме откърмени с пясъка. Не ни безпокои изобщо.

Тя се прозина и потрепери от болка. След това погледна към визъора на Ардо.

— Знаеш ли, мина ми през ума... Ако обещава да не бягам, дали има вариант, в който да освободиш ръката ми?

Ардо премигна изненадано и я пусна.

— Да, мадам. Няма да правите нищо глупаво, нали?

— Обещавам. С никой друг няма да танцувам през цялата вечер. — Тя се усмихна, после се огледа наоколо. Стаята имаше няколко изхода, водещи към други отделения на казармата. — И така, къде ходите, за да купувате на момичетата кафе?

— Онзи проход вдясно — посочи Ардо с дулото на импейлъра си. — След вас... Настоявам.

Мердит повдигна вежди, след това се усмихна незаинтересовано. В отговор Ардо също се усмихна и повдигна визъора на шлема си със свободната си ръка. Жената кимна и тръгна напред. Масивната врата се отвори.

Коридорът пред тях бе осветен съвсем слабо. По стените му бяха разположени редици с прозрачни контейнери, пълни със синьо-зелена течност, която непрекъснато се движеше. Мониторите над тях показваха, че всички са готови за работа. Имаха отделни контролни панели, а в края на коридора се виждаше конзола, с която можеха да се управляват всички.

— Богове! — прошепна Мердит почти с благоговение. — Това са ресоциализиращи контейнери, нали? През тези неща ви прекарват, така ли, момче?

— Продължавайте напред — каза вместо отговор Ардо. — Точно в другия край на коридора е.

— Нещо не е наред ли? Добре ли си?

— Просто вървете напред — сопна се той.

— Не ти допада това местенце, нали? Страх те е от него, мога да го усетя.

— Госпожо, казах *мърдайте!*

Мердит потръпна при вика му и забърза към отсрещната врата.

— Надясно — заповяда грубо Ардо. Чувстваше се леко замаян. Обожаваше ресоциализацията... мразеше я... чакаше я с нетърпение... по-скоро щеше да се застреля, преди да позволи отново да го прекарат през това...

Колонистката отвори вратата и пристъпи в ярко осветения коридор, а младежът я следваше твърде близо по петите. Прекосиха спалните помещения, включително и това, в което Ардо беше оставил чантата си сутринта, а след това преминаха през последната врата към камбуза.

Кухнята беше претърпано, но добре поддържано работно помещение. Каквото и да бе прогонило целия персонал извън базата, очевидно не се беше случило по време на някоя от почивките, защото навсякъде блестеше от невероятна чистота. Ардо се радваше, че няма остатъци от недоядена храна, която да напомня колко набързо е била напусната базата.

— Ммм... да, много приятно местенце — отбеляза Мердит. — Изглежда малко стерилно, но все пак е приятно.

— Контейнерите с храна са отзад, вдясно — каза пехотинецът, посочвайки отново с пушката. — Не са трудни за употреба. Трябва само да...

— Знам как да се оправям в кухня, войнико. — Колонистката пристъпи към контейнера за напитки. — А ти искаш ли нещо? Малко кафе, може би?

— Не, мадам. Не пия кафе.

Тя взе чаша и започна да я пълни.

— Наистина ли? Доста интересно. Знаеш ли, че това, за което повечето колонисти са молели властите да им позволят да вземат, когато ги прогонвали от Земята, било кафето?

— Да, мадам, бях чувал.

Мердит се извърна и се подпря на стената с димяща чаша в ръце. Изведнъж помежду им се възцари неудобно мълчание. Имаше невероятно много неща, за които той искаше да попита, но въпросите се преплитаха из ума му, настъпвайки се един друг, като го правеха абсолютно неспособен да ги зададе. Какво беше казала, преди да влезе Литълфийлд? Нещо за това, че всичко било лъжа? Но сега, когато се замисли, не се сещаше за какво точно бяха говорили.

— Е, ще ни прекъснат ли скоро?

Той излезе от вцепенението си и ядосано помисли, че ако се отнася по този глупав начин, докато пази жената, може да си навлече смъртна присъда.

— Извинете? Какво казахте, мадам?

— Сами ли сме? Смяташ ли, че скоро някой ще ни обезпокои?

Той се изчерви.

— Моля ви, мадам, наистина мисля, че не трябва да говорите по този начин. Не е... не е редно.

Тя започна да отговаря, после спря. Устните ѝ разцъфнаха в очарователна усмивка.

— О, ти си мислеше, че имам предвид...

— Няма значение какво съм помислил, мадам. — Той усещаше как започва да се изчервява от бруталната мисъл и че не може да направи нищо, за да го предотврати. — Аз ви... аз ви пазя и не би било уместно.

— Уместно? — Мердит явно се забавляваше неимоверно много и Ардо знаеше, че е за негова сметка.

— Да, мадам. Уместно.

— Не може да бъде! — Тя пое дълбока глътка от чашата и след това я наклони като за тост към него. — Ти си девствен.

Когато проговори, младежът усети, че гласът му е прекалено силен:

— Не бих казал, че това ви влиза в работата, мадам.

— Е, сега ще умра спокойна, знаейки, че съм видяла всичко. — Очевидно Мердит наистина се забавляваше много. — Девствен конфедерационен пехотинец!

— Няма да е почтено, мадам. За никой от нас. Защо просто не се отпуснете и не си пиете кафето... Искам да кажа... имате цял час до времето, когато трябва да ви върна обратно.

Колкото повече говореше, толкова повече имаше чувството, че се оплита и става все по-объркан. Накрая просто остави гласа си да заглъхне в неловко мълчание.

Мердит извърна поглед, но в очите ѝ още се долавяше насмешка.

— Не се тревожи, войнико. Тайната ти ще умре с мен. — Тя приседна леко край една от масите. — А и аз наистина нямах това предвид. Много си сладък, разбира се, и със сигурност си мой тип, но

това, което имах наум, беше просто да поговорим. А и ти искаше същото, нали?

— Да, мадам. Аз...

— Наричай ме Мердит.

— О, не знам дали...

— Е, все пак сме само двамата, де. Нека за разнообразие бъдем приятели.

— Добре... Мердит. Аз съм... редник Ардо Мелников.

Жената отново повдигна чашата си към него, като за тост.

— Е, Ардо, приятно ми е да се запознаем. Та... кажи ми. Как се случи така, че вие, смели войни, дойдохте да спасите грешната ми душа от чистилицето?

За момент Ардо се замисли.

— Съжалявам, мадам. Не мога да обсъждам детайлите на мисията с...

— С цивилен, знам — довърши тя изречението вместо него. — Любопитно ми е само как успяхте да ме измъкнете. Последните няколко дни са ми леко в мъгла. Къде ме открихте?

— О, не знам, не ви открих аз. Кътър беше... ъъ... редник Коура-Аби. Онзи огромният, с когото си говорихте в командната зала.

— А, ясно. Та къде ме намери *той*?

— Ами не съм много сигурен, мадам. Когато го видях, вече ви беше повесил на рамото си и тичаше обратно към барикадата.

Тя му се усмихна топло.

— Разбирам. И как се измъкнахме оттам? Лейтенантът спомена, че евакуацията нещо не се е развила по план.

— А, това ли... — Ардо сви рамене. — С нас имаше десантен кораб, за който се предполагаше, че ще дойде да ни прибере, когато намерим кутията. Пробихме си път до мястото, откъдето трябваше да ни вземе, но той... той просто не се появи.

— Нали е бил с вас?

— Да. И точно това е странното. Чух капитана да говори по комуникационния канал, че бил само на минута път, но така и не го видяхме. Просто, не знам, нямаше го. Зергите ни бяха отрязали пътя за отстъпление и изглеждаше, сякаш наистина му е дошло времето да си осребрим каквито чекове имаме. Но лейтенантът ни заповяда да си пробием път с бой. Изгубихме няколко души, но останалите наистина

се спасихме. Ако десантният кораб беше дошъл, обаче, всички щяхме да сме живи. Някакъв вътрешен гаф, предполагам...

— Гаф, казваш? — Мердит кимна, но сякаш мислеше за нещо друго. На ръба на устните ѝ играеше усмивка. — Да, вероятно е нещо такова, но на вашия лейтенант явно са се случили доста от тях напоследък. Спомена нещо за атомна бомба?...

— А, това ли... — Ардо отново сви рамене, но на лицето му беше изписана несигурна гримаса. — Ами, след като успяхме да стигнем до Басейна, Конфедерацията пусна бомба над Оазис. Просто тактически удар. И точно навреме, иначе зергите щяха да ни довършат всички на стената.

— А ние не бихме искали да стане така, нали — Мердит се прозина, но веждите ѝ се бяха присвили замислено. След това явно стигна до някакъв извод, защото челото ѝ се изглади и тя вдигна поглед към Ардо. На устните ѝ беше цъфнала усмивка. — Е, важното е, че сме живи и здрави. Но говорехме за онова твое момиче, как се казваше... Мелани?

Младежът преглътна.

— Какво знаеш за Мелани? Каза, че тя била лъжа или нещо друго било лъжа... За какво говореше?

Мердит сведе поглед към кафето. Ардо не можеше да се отърве от натрапчивото впечатление, че тя вижда там бъдещето като някаква циганка — гадателка.

— Истината е опасно нещо, Ардо. Ти си добър малък войник. Може би е по-добре да не говорим за такива неща, а?

Той подпря крак на пейката срещу жената и се наведе напред.

— Мадам... Мердит... един мъдър човек някога ми каза, че истината е единственото реално нещо на този свят. Когато разкъсаш всички сенки и целият мрак си отиде, остава само истината. Вярвам в това и мисля, че ти също го вярваш.

— Не говорим за това, в какво вярвам аз — отвърна тя спокойно и за първи път го погледна в очите. — Въпросът е *ти* в какво вярваш.

Той не разбираше какво му казва. Знаеше само, че иска да научи истината, да прогони сенките, които обитаваха ума му и бавно го водеха към лудостта.

— Какво е станало с Мелани? Какво е станало с родителите ми? Със света ми?

Мердит въздъхна.

— Ардо... помниш ли, че говорихме за кутията на Пандора?

— Какво?

„Да не би да се опитва да смени темата под носа ми?“ — зачуди се младежът.

— Да, говорихме за металния сандък, който открихме при теб...

— продължи той на глас.

— Да, вярно е, но аз те питам дали си спомняш историята?

— Да, помня я. Защо питаш?

— Ти носиш една такава кутия на Пандора вътре в себе си. Наистина ли искаш да дойда и да я отворя? Веднъж отворена, нищо няма да може да я затвори обратно. Никога.

Ардо потрепери. Главата отново започваше да го боли.

— Казваш, че отговорът е в мен?

Мердит явно взе някакво решение.

— Разкажи ми за последния ден. Разкажи ми всички подробности от последния ти ден с Мелани на... как беше... Баунтифул.

Болката в черепа му се усили.

— Какво общо има това с...

— Просто ми разкажи — настоя тя. — Започни с момента, в който нещата започнаха да отиват към лошо; нали знаеш, винаги има момент, когато нещо започва да тръгва на зло. Какво правеше точно преди това?

Ардо потръпна отново, този път по-силно. Болката ставаше нетърпима. Защо го караше да прави това? А той защо се оставяше? Дори не познаваше тази жена. Вероятно беше шпионин, анархист или един бог знае какво още.

Но трябваше да разбере. Трябваше да открие истината.

— Бяхме... бяхме сред полето...

Златен... Чуден ден, който толкова рядко можеше да видиш...

— Бяхме си направили пикник. Беше най-прекрасният ден в живота ми. Топъл, есенен ден. О, господи! Трябва ли...?

— Всичко е наред — увери го Мердит, — тук съм и съм с теб. Ще извървим заедно пътя и ще бъда рамо до рамо с теб. Какво промени този прекрасен ден?

— Градската сирена започна да вие. Мислех, че е обичайният обеден сигнал, но Мелани каза, че отдавна не е обяд... И после... после те дойдоха.

— Кой дойде?

В този миг нещо огромно затъмни слънцето. Огромни стълбове дим се носеха като опашки зад огнени кълба, които полетяха право към тях от другия край на широката долина...

— Зергите.

— Можеш ли да ги видиш? Как изглеждат?

— Не мога да ги видя... само огнените кълба, които се насочват към нас.

— И как би могло това да се случи, Ардо?

Той премигна.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво би накарало зергите да правят огнени кълба и да падат от небето по този начин? — Гласът на Мердит звучеше настоятелно. Докато говореше, очите ѝ бяха впити в неговите.

— Ами... предполагам от високата скорост. При навлизането в атмосферата топлината се усилва невероятно много — отвърна несигурно Ардо.

— Но чувал ли си някога зергите да нахлуват в атмосферата по този начин? — попита тя меко. — Те се носят като рояк сред космоса. Пристигат на планетите леко и безшумно.

Младежът затвори очи. Светлината в стаята му причиняваше болка.

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Аз не казвам нищо. Аз само *слушам* — отвърна Мердит. — Просто се опитай да се отпуснеш, доколкото ти е възможно, и си спомни. Говори ми. Моля те... какво направихте после двамата с Мелани?

— Ами... тичахме. Тичахме обратно към града. Старата колония имаше защитна стена и си мислехме, че може и да сме в безопасност зад нея. Не знам как успяхме да стигнем дотам. След това си спомням, че вече бяхме вътре, а с нас се бяха наблъскали почти всички жители на града.

Грохотът на автоматичните оръдия, разположени по стените, изведнъж огласи мястото. Чува се две експлозии, а после още

картечни изстрели...

— И какво почувства? — продължи тихо Мердит, а очите ѝ оставаха все така впити в Ардо, докато си сипваше още кафе.

— Ами... не знам, всичко беше потънало в хаос! Зергите атакуваха и...

— Не, кажи ми какво видя? Кажи ми какво направи?

Той затвори очи.

„Моля те, Ардо! — каза Мелани. — Аз... Къде отиваме?... Какво ще правим?“

Той се огледа наоколо. Почти усещаше вкуса на паниката, обхванала всички.

— Бяхме на площада. Той е голяма, открита площ в центъра на града. Понякога през летните вечери изнасяха концерти или представления там. Но никога не го бях виждал толкова претъпкан. Бяхме опрени рамо до рамо. Мелани... Аз я държах за ръката и се опитвахме да го прекосим...

— Да, точно така. — Колонистката остави чашата обратно на масата. — И какво видя после?

Изведнъж му стана много студено. Очите му се затвориха в отчаян опит да спрат образите, които извираха насканени от дълбините на ума му.

Поток от пламъци изригна отвъд стената на крепостта. Алената им светлина озари димната завеса, мрачно надвиснала над града. Кървавочервеното зарево отприщи ужаса в паникьосаната тълпа. Викове, крясъци и плач се смесиха в зловеща какофония от звуци, но няколко безтелесни гласа успяха да пробият стената, която сякаш беше обградила ума на Ардо:

„Това са силите на Конфедерацията! Това са морските пехотинци!“

— Не! — Ардо почти падна от пейката, а костюмът му се блъсна в стената отзад. Свръх здравата пластмаса изскърца от внезапния удар. — Той не каза това!

— А какво *наистина* каза, Ардо? — Жената се беше навела напред, а ръцете ѝ бяха вкопчени в масата. — Какво *наистина* чу?

— Той каза... трябва да е казал... „Къде... къде е Конфедерацията?“

— Лъжа! — изстреля Мердит в отговор. — Спомни си! Мисли! Невралната ресоциализация не може да изтрива спомени, може само да ги замести с нови! Какво чу?!

„Ардо, страх ме е! — Очите на Мелани бяха широко отворени и замъглени от сълзи. — Какво има? Какво става?“

Той отвори уста, но от нея не излязоха думи. Не можеше да отговори на въпроса ѝ. Имаше толкова неща, които искаше да ѝ каже в този момент, толкова много думи, за които безброй години щеше да съжالياва, че така и не е могъл да изрече. Но те не излизаха, не желаеха да излязат...

— Хайде, кажи ми! — настоя Мердит.

Бяха проникнали през източната стена. Старият крепостен вал се огъваше и рухваше, разкъсан на парчета пред очите му, и сякаш черна вълна започна да се излива през пролуките в стената, развълнувана като морска вода...

— Престани! — изкрещя Ардо. — Какво се опитваш да ми направиш?

— Искаше истината. Сам я откри в себе си — отвърна му тя. — Грозната, ужасна истина... и вече не можеш да я вкараш обратно в кутията, Ардо. Никога повече. Какво видя, какво се случи после?

Той се плъзна по стената по посока на вратата, опитвайки да се отдръпне от колонистката. Искаше да избяга, искаше да избяга колкото може по-далеч от тази дяволска жена, но по някакъв начин разбираше, че не от нея наистина иска да се спаси, а от звяра, който го ядеше отвътре.

Ардо чу гласа на Мелани зад себе си:

„Не мога... не мога да дишам!“

Тълпата ги притискаше отвсякъде и момчето се оглеждаше отчаяно около себе си, търсейки път за избавление. Изведнъж движение някъде над главите им привлече погледа му: квадратната форма на конфедерационен десантен кораб, все още блестящ от скоростното спускане в атмосферата, летеше към тях.

От очите на Ардо бликнаха сълзи...

От очите на Ардо бликнаха сълзи.

Ударната вълна от двигателите създаде силен циклон под кораба, от който дърветата се огънаха почти на две. Беше невъзможно да се чуе каквото и да било от шума на спускащата се

совалка, а хората паднаха на земята, опитвайки да се прикрият от свирепия вятър.

Ардо премигна, пазейки очите си от праха. Десантният кораб продължи да се носи над площада, но после успя да спусне рампата си достатъчно ниско, за да опре в земята. Той можеше да различи силуетите на морските пехотинци от Конфедерацията...

Сграбчиха го.

Откъснаха го от ръката на Мелани.

„Мелани!“ — изкрещя той...

— Мелани! — изкрещя отново в камбуза.

„Моля те, Ардо! Не ме изоставяй!“ — проплака тя, докато пехотинците го завличаха на кораба.

Той се бореше с тях, опитваше се да се измъкне. Накрая нещо го удари по главата отзад и светът му беше погълнат от мрак...

Малко по малко светът отново придоби цвят. Той седеше на пода. Очите му бавно се фокусираха върху Мердит. Тя клекна до него, а ръката ѝ погали покритата му със сълзи буза. Гласът ѝ беше натезжал от мъка:

— Горкото войниче. От това, което научаваме, така е из всички колонии. Конфедерацията има нужда от армия и иска да си я набави възможно най-бързо. Отвличат момчета вече повече от година и използват невралната ресоциализация, за да им наблъскат главите с колкото може повече фалшиви спомени, докато новосъздадените им войници не започнат да вярват искрено в това, в което конфедератите искат да повярват. Отиват, където им се заповяда. И умират, когато им се каже.

— Значи Мелани... моите приятели... — Ардо се бореше за глътка въздух.

— Не знам, Ардо, но те почти със сигурност не са умрели по начина, по който ти го помниш, а най-вероятно и изобщо не са умрели.

— Значи всичко, което знам, е лъжа... — прошепна той със слаб глас.

— Боя се, че е така — отговори му тя. — Но ако искаш да ми помогнеш, мисля, че и двамата ще можем да се спасим от този проклет свят. Аз мога да ти помогна...

Ардо рязко стана и вдигна пушката, опирайки я в брадата ѝ.

ГЛАВА 16

БАРИКАДИ

— Какво ми направи, жено?! — Ардо трепереше. Пръстът му нервно галеше спуська на импейлъра.

Жената срещу него стоеше неподвижна. Докато говореше, гласът ѝ беше тих и ужасяващо бавен:

— Нищичко, войнико. Абсолютно нищичко.

— Назад! — Той едва виждаше през мъглата от болка и сълзи, която беше обхванала съзнанието му. Не можеше да фокусира погледа си. — Просто отстъпи бавно.

— Толкова много съжалявам, войнико...

— Не ме докосвай! — изскимтя младежът, а гласът му трепереше от ужас и ярост. Дулото на пушката подскочаше под брадата на Мердит.

Тя бавно вдигна ръце с длани, насочени към него.

— Добре, Ардо. Сега просто ще отстъпя, само се отпусни.

Изправи се с болезнено тромави движения, след това отстъпи предпазливо към масата. Очите ѝ бяха впити в неговите и не мигаха.

Пехотинецът опита да успокои импейлъра в ръката си, но установи, че не може да спре непрекъснатото треперене надулото. Нещо му пречеше. Искаше да се откъсне от всичко това, да се дръпне далеч от жената, която в момента внимателно присядаше зад масата.

Беше му причинила нещо, беше направила нещо с ума му. Трябваше да е номер — някакъв вид наркотик или друга психоатака, която не бе доловил. Опита да си припомни всичко, както наистина се беше случило — прекрасният златен ден, който се беше превърнал в кървавочервен. Представяше си зергите, изсипващи се през пролуката в стената на града, но едновременно с това виждаше и пехотинците на Конфедерацията, които правеха същото. Зергите вкопчваха нокти в Мелани, но същото правеха и войниците, издърпвайки я назад сред тълпата.

В главата му едновременно имаше две еднакво ярки истини. Знаеше, че това е невъзможно. Нямахше начин и двете да са верни, но това не му помагаше да избере една от тях. Имаше нужда от сън. Имаше нужда да се свие в някакво безсъзнателно състояние и когато се събуди, мислите му да са подредени и ясни.

Не беше възможно и двата спомена да са истински, но той някак съзнаваше, че *наистина* бяха, а реалността лежи някъде отвъд тях. Страхуваше се от отговора, но знаеше, че трябва да го намери, независимо от цената. Нещо в него настойчиво търсеше истината.

Той се пребори със слабостта си и се изправи на крака, опитвайки се да не залита. Вдиша дълбоко, за да се успокои. Дулото на импейлъра най-сетне спря да трепери.

Мердит не беше издала звук, нито бе помръднала.

— Все пак, какво ми направи? — попита той равно.

— Аз не съм правила нищо — отвърна тя със странно спокойствие в гласа. — Задай този въпрос на Конфедерацията...

— Спести ми глупостите, госпожо! — прекъсна я рязко. — Може да не играя същата игра, която играеш ти, но това не ми пречи да виждам резултата. Ти направи нещо с главата ми... — и той насочи пушката към нейната — ... и аз искам да знам какво.

— Не съм ти вкарала нищо в ума, ако това те притеснява.

Той премести пушката към рамото си, прицелвайки се между очите ѝ.

— Леко с оръжието! — Тя се наведе малко назад, а ръцете ѝ все така оставаха вдигнати. — Кълна се, единственото, което направих, бе да... отключи нещо, което вече си беше там. Виж, аз съм телепат, разбираш ли? Нерегистриран телепат.

Промъкнах се между капките по време на тестовете; случва се понякога във външните колонии. Не се интересувах от програмата за „призраци“ на Конфедерацията, затова просто си замълчах и се покрих. Не съм тренирана или нещо от сорта... Просто имам дарбата да помагам на хората да си изясняват някои неща сами на себе си, това е всичко. Кълна се, наистина това е всичко.

Ардо леко наведе оръжието. За момент обмисли думите ѝ, после пак заговори:

— Кажи ми едно, какво *наистина* е станало със семейството ми? Какво е станало с Мелани?

— Не знам.

Той отново вдигна рязко импейлъра.

— Не знам! — В гласа на Мердит звучаха паника, страх и яд едновременно. — Нямам представа! Може би са живи. Може би не. От къде на къде аз трябва да знам? Това са твои спомени, не мои!

— А-хх — изръмжа той, докато сваляше оръжието. — Безполезна! Ти си абсолютно безполезна!

— Виж какво, войнико, не аз съм направила това с теб — отговори му тя. — Невралната ресоциализация наслоява нови спомени върху старите, но не може да ги замени. Аз само ти помогнах да разбереш какво има в главата ти. Поне донякъде.

Той поклати глава.

— И все пак не можеш да кажеш кой е истинският и кой — фалшивият, признай.

— Ти си този, който търсеше истината — каза тя мрачно.

— Така ли? Каква истина? — изръмжа младежът. — *Коя истина?!*

— Аз нямам представа коя. Но ти искаш да разбереш, нали?

Ардо я гледаше и мислеше. Тя наистина беше откrehнала вратата в ума му и сега тя зееше широко отворена. Вече не можеше да затвори кутията на Пандора.

— Да... трябва да знам.

Мердит въздъхна и си позволи лека усмивка.

— Тогава ми помогни да се измъкна оттук и аз ще ти помогна да откриеш истината. Познавам едни хора, които могат да ни осигурят средства да се махнем от този свят. Помогни ми да се свържа с тях... да ги достигна... и те ще ни спасят. Ще отидем на твоята планета... бъб...

— Баунтифул — тихо довърши той вместо нея. Думата беше твърде болезнено красива, за да я изрече по-силно.

— Да, ще се върнеш на Баунтифул. И ще открием истината заедно.

Тъкмо щеше да отговори, когато комуникационният канал изпраця.

— Тук Мелников — отзова се той веднага.

— *Доведи пленничката в командната зала възможно най-бързо, редник.* — Гласът на Литълфийлд звучеше странно различен, но Ардо

имаше твърде много собствени проблеми, за да се замисля и над този.

— Както кажете, сър — отвърна той, след което се обърна към Мердит: — Достатъчно си бърбихме над кафето. Да вървим.

Асансърът още не беше стигнал до трето ниво, когато той започна да чува крясъците отгоре:

— ... се предполагаше да направим без транспорт? Чу командния канал, нали? Да не би да имаш по-добра идея?

— Нямам представа! Не си държа всичките отговори в джоба! Казвам само, че тези войници заслужават нещо по-добро от това просто да ги изоставят, Брийн! Нещо по-добро.

— Да, така е, но и аз казвам същото. Ако бяхме добри и послушни олигофрени, щяхме да си стоим и да чакаме бомбата да падне върху главите ни. Щяхме да си я поемем цялата и отвсякъде и да решим проблема им. Само че ние не бяхме послушни и оцеляхме. И още дишаме.

— И какво, по дяволите, искате да ми кажете с това, мадам?

— Казвам, че това не ми харесва повече, отколкото на теб, Литълфийлд, но възможностите се топят пред очите ни. Имаш по-добра идея, това е чудесно. Нека я чуем всички!

Асансърът изглеждаше на Ардо агонизиращо бавен. Загледа се в Мердит. Лицето ѝ беше лишено от израз, но той виждаше, че очите ѝ са напрегнати и явно е погълната от разговора. Попиваше всяка думичка, която идваше отгоре.

— Нямам представа! — изгърмя Литълфийлд. — Някой много яко се е издънил. Ако се включим в командния канал, ще можем веднага да си изясним всичко с щаба.

Асансърът най-сетне се изравни с ниво три. Брийн стоеше на мостика, а ръцете ѝ бяха предизвикателно скръстени пред гърдите. Бе се навела напред към една от конзолите, впила яростен поглед в картите. Литълфийлд беше целият почервенял, а огромните му юмруци се бяха вкопчили в ръба на масата. Кокалчетата му бяха побелели от ярост. В другия край на платформата стоеше Маркъс Янс. На Ардо му изглеждаше, че човечецът все едно е хванат между кръстосан огън и опитва да се изкара колкото може по-мъничък и незабележим.

— Погледни сам! Това е сателитна информация, сержант. Връзката е прекрасна и мрежата се обновява в реално време. — Докато говореше, пръстът на Брийн прониза няколко различни локации по картата. — Зергски струпвания се носят от североизток тук, тук и тук. Ще достигнат тези селища след час, а останалите — след още един. Къде са конфедерационните пехотинци, сержант?

Литълфийлд беше впил поглед в картата и мълчеше.

— Всички те са в старпорт Мар Сара — каза лейтенантът вместо него. — През последните три часа десантни кораби на Конфедерацията евакуират всички постове. Все още има наземни сили, които не са достигнали старпорта, но и те ще бъдат натоварени до час. Совалките вече се връщат от най-отдалечените бази, натъпкани с пехотинци. Братът на Маркъл, многократно споменатият от нас Теджис Марз, се връща от точно такъв курс.

— Същият мръсник, който ни изостави на майната си, обградени от зерги? — Гласът на Литълфийлд беше напрегнат от ярост и неверие. — И какво ви кара да мислите, че този път ще се излъже да наминем насам?

— Защото няма да го помолим ние — отвърна Брийн, а очите ѝ блеснаха. — Милият Теджис продъни каналите, за да разбере на кой кораб е брат му. Очевидно не е осведомен, че Маркъл е бил позарязан тук.

— Хей! Не беше по моя вина! — отвърна Янс. — Трябваше да поправам една свързка. Кой би предположил, че строителните машини са плашливи? Гадината ме заряза и едва се добрах дотук пеша. Затичах като бесен, щом видях, че десантните кораби се спускат над базата, но когато пристигнах, всички си бяха отишли.

— Много съм щастлива, че е станало точно така — каза лейтенантът с цинична усмивка. — Ти си новият ми най-добър приятел, Маркъл. Ще извикаш брат си по комуникационния канал, когато кацне, и ще го убедиш да дойде да те прибере. — Тя се обърна към Литълфийлд: — Когато Теджис се върне за братчето си, ние превземем кораба и отлитаме към старпорта. След това ще си изясним какво се е объркало толкова ужасно и ще се ометем от планетата...

— Не можете да го направите! — прекъсна ги Мердит.

— А, госпожа Йерник. — Брийн чак сега забеляза Ардо и затворничката му. — Изглежда ще се присъедините към нас за едно

малко пътешествие.

Мердит игнорира забележката.

— Без конфедерационните бази няма да има какво да спре зергите!

Брийн сви рамене.

— Е, винаги остава прехваленото опълчение...

— Но те не разполагат нито с екипировка, нито с достатъчно хора, за да спрат масираното превземане на планетата от чудовищата!

— Мердит се опита да тръгне към командния мостик, но Ардо я хвана здраво за ръката и я спря. — Ами цивилните? Ами *тяхната* евакуация?

— Конфедерацията — изръмжа Брийн — явно е отписала планетата. *Заедно* с цивилните на нея.

Колонистката се бореше с хватката на младежа, но той я държеше здраво.

— Отписали са ни? Оставили са ни на зергите? Точно конфедерацията ги докара тук! При всичките им оръжия, космически кораби и всичките им войници по калъп искаха още сила! И създадоха тази кутия, без дори да съзнават каква разруха и смърт ще донесе тя! Мислеха, че могат да контролират насекомите, да ги заловят. Но нямаха идея какво са пуснали в действие! И сега си позволяват да „отписват“!? Сякаш сме просто номер в документацията!?

Никой в залата не разполагаше с подходящ отговор.

Тя спря да се бори, но лицето ѝ все още беше обхванато от ярост.

— Планета, пълна с чудовища. Но никога не съм предполагала, че ще ги видя и сред собствения си вид.

Брийн вдигна поглед, а порочната усмивка се беше върнала на лицето ѝ, подсилена от бодилите на косата ѝ.

— Никога не можеш да знаеш откъде ще изскочат, а?

— Лейтенант! — прекъсна я Литълфийлд. — Честота едно — двайсет и девет.

— Пусни го на високоговорителите — нареди тя.

— Тук „Виксен“. Намирам се на три-четири — нула, на четирийсет и пет клика от станцията. Искам да заредя, за да се омета оттук.

— Отказ, „Виксен“. Иди до центъра за евакуация и се приземи.

— Хей, той ще бъде на земята до десет минути — промърмори нервно Маркърс. — Дали после изобщо ще го пуснат да отлети?

— *Има ли нещо във връзка със станция Сценник?*

При тези думи Ардо вдигна поглед към високоговорителите.

— *Не. Няма контакт.*

— *Ами личната ми молба? Трябва да намеря този техник!*

— *Засега от щаба нямат информация.*

— Е, добре, всеки си знае задачата — каза Брийн. — Янс, отивай да надуеш рога и извикай...

— *Лейтенант, тук Ксианг! Имаме движение на нула-пет-пет!*

Лейтенантът се вгледа в картата под нея, а очите ѝ се разшириха.

— *Къде? Колко?*

— *Има... момент само... около двацет... може би двацет и пет, които отиват на юг. Хидралиски са, мисля. И... мамка му! Има осем муталиска, летящи над тях!*

— Няма ги на картата! — изсъска Брийн. — Защо ги няма на картата?

— *Муталиските обръщат. Носят се към базата. Разрешавате ли да стрелям, мадам?*

Лейтенантът продължи ядно да се взира в картата на масата.

— *Разрешавате ли да стрелям, мадам?!*

Всякакъв цвят изчезна от лицето на Маркърс.

Литълфийлд вдигна поглед към нея:

— Брийн?

Лейтенантът се отърси от вцепенението си.

— *Не! Задръжте огъня!*

— *Какво... какво, по дяволите, значи „задръжте огъня“?* — Очите на техника прескачаха от единия към другия.

— Чуй ме! Сега не искаме битка. — Лейтенантът погледна към останалите в залата. — Към всички, прикрийте се! Ако забележат някого, откривате огън, но дотогава ви искам тихи като мишки! Само наблюдавайте и не изпращайте съобщения. Някои доклади твърдят, че зергите могат да долавят предаванията по каналите и да ги проследяват до източника. Чакайте заповед от мен и се надявайте, не, *молете се*, да ни подминат.

— *Накъде върви тая побъркана вселена?* — промърмори Литълфийлд. — Когато пехотинците започват да се крият под масите...

Ардо подкара Мердит към късата стълба на командния мостик. Докато вървяха, на запад блесна светлина. През прозореца проследи огнената диря на първия евакуационен кораб, напускащ планетата.

ГЛАВА 17

НЕСТАБИЛНА ВРЪЗКА

Ардо се прикри на върха на стълбата към командния мостик. Пространството вече беше доста претъпкано от големи контейнери с екипировка, които почти барикадираха масата в центъра. Бойният костюм не допринасяше за подобряване на ситуацията. Въпреки това конзолите бяха направени така, че да могат да бъдат управлявани от пехотинци и бе предвидено да са почти толкова издържливи, колкото и функционални. Младежът се чудеше защо просто не бяха избягали в дълбините на командния център, вместо да се бутат по ъглите на залата, която беше нагъчкана като консерва от сардини.

Брийн бе прилекнала зад масата. Не за първи път Ардо се впечатляваше от котешката ѝ грация, но това не намали удивлението му. Тя изключи картата, след което внимателно взе един бинокъл и се загледа през прозорците.

— Да, виждам шест... Не, всъщност седем. Група муталиски, около миля на юг, предназначена за покритие на... да видим... между петнайсет и двайсет хидралиска. — Лейтенантът клекна обратно до масата, за да не се вижда отвън. — Може би има и още на около миля или две отвъд тях. Не мога да преценя. Основната сила явно ще ни подмине. Всички стойте неподвижно. Нека хвъркатите си се забавляват, докато оглеждат „изоставената човешка база“. Веднъж да се отдалечат поне на няколко клика отук, ще се обадим за помощ и ще се махнем.

Ардо седеше на пода, опрял гръб в някаква конзола, точно срещу Янс. Инженерът сякаш попиваше всяка дума, излизаща от устата на Брийн. Изглеждаше блед дори на неясното осветление на командната зала и според пехотинеца кимаше малко по-енергично, отколкото беше нормално. Янс преглътна, после бавно погледна към стълбата, водеща извън мостика. Ардо проследи погледа му — гледаше към тактическия комуникационен панел. Все още включен, от него се изливаше тихият шепот на командния канал:

— *Транзит алфа четири-нула-девет, излитате от платформа седем. Транзит алфа нула-шест-пет, задръжте на платформа четиринайсет. Транзит гама осем-нула-нула, излитате от платформа дванайсет. Транзит делта две-две-нула, задръжте на Лима за обмяна на пътници...*

Очите на Янс се разшириха още повече, когато за втори път на запад проблесна светлина и поредният конфедерационен кораб напусна планетата.

— *Още един си отиде... —* прошепна той.

— *Не си губят времето, бързат да се измъкнат оттук —* промърмори Литълфийлд. Сержантът изглеждаше разсеян и отнесен далеч от тях, явно мислеше за нещо съвсем различно.

Ардо си каза, че си го въобразява, но кой знае защо, при тази мисъл не изпита никакво облекчение. Глъчката от високоговорителите продължаваше да му се натрапва прекалено силно.

— *Не трябва ли да изключим това?*

Брийн поклати глава и вдигна поглед нагоре, ослушвайки се.

— *Твърде късно е, те вече са тук.*

Тогава той осъзна, че също ги чува: гадният звук на крещящите едно на друго създания, подобен на дращене по черна дъска. Приближаваха до човешката база. Звукът пробиваше през прозорците и пицеше в ушите им, сливайки се с бърборенето от колоните:

— *Транзит алфа нула — шест-пет, излитате незабавно от платформа четиринайсет...*

— *Контрол, тук „Виксен“. Моля за позволение да излетя...*

Янс не смееше да диша.

— *„Виксен“, задръжте на навигационен маркер Та-шуа и изчакайте. Пистите са задръстени.*

— *Разбрано, контрол, изчаквам на Та-шуа.*

Още една колона от пламък и дим се изстреля в небето и пое към чернотата на космоса.

Мердит допълзя до Ардо и придърпа колене до гърдите си.

— *Изглежда вие, войници, ще си изпуснете кораба, а?*

Очите на Брийн издаваха абсолютна незаинтересованост от думите на колонистката.

— *Не сме свършили с вас, госпожо Йерник.*

— Не, разбира се, че не сме — отговори жената с равен глас. — Всичко, което казвам, е, че ако си *изпуснете* лодката, ще се наложи да обмислите други средства за отплаване.

— А — усмихна се лейтенантът и оголи прекрасните си бели зъби в хищна усмивка. — Имате предвид да се хвърлим на произвола на съдбата, следвайки шпионин, а вероятно и предател?

— Съжалявам, ако ви разочаровам, лейтенант — сви рамене Мердит, — но аз не съм шпионин.

— Но разбира се, че не сте. — Брийн спокойно погледна към прозореца. — Никакъв шпионин, никакъв сътрудник и със сигурност не и конструктор на оръжия за „Синовете на Корал“. Вие сте просто невинен цивилен инженер, хванат по случайност с невероятно мощна и опасна конфедерационна екипировка. — Лейтенантът спря, обърна се към Мердит и се усмихна ледено. — Вижте, госпожо Йерник, реших да ви повярвам. Избирам да ви вярвам, защото ако не го направя, ще се наложи да изпратя господин Мелников, онзи там, да ви изкара извън командния център и да ви разстреля колкото пъти се наложи, докато е сигурно, че сте мъртва за постоянно. Не бихте искали да предпочета да не ви вярвам, сигурна съм.

Мердит внимателно изучаваше строгото лице срещу себе си.

— Не, лейтенант, с абсолютна сигурност бих казала, че не искам.

— Тогава, госпожо Йерник — изсумтя лейтенантът предизвикателно, — засега просто се дръжете добре и аз ще продължа да ви вярвам.

— Както кажете, лейтенант — отвърна Мердит с безразличие. — Мога ли обаче да посоча, че *приятелите* ви много бързо напускат планетата, очевидно, без да си правят труда да проверяват за изостанали. И дори да стигнете живи до старпорта, колко точно щастливи ще са вашите командири да ви видят? Никой не обича мъртъвци, които му чукат на вратата... особено когато е в интерес на всички просто да си останат мъртви. Скоро *моите* приятели ще останат единствените, които предлагат билет за измъкване от тук.

Ужасяващ скърцащ звук нахлу през покрива на залата. Ардо примижа от болката в главата и напрегнато придърпа пушката поблизо до себе си.

— Никой да не мърда! — Брийн изсъска думите с възможно най-тихия глас, на който беше способна. — Те са тук.

Всички погледнаха нагоре. Зловещото пляскане от размахващи се във въздуха люспести опашки безпроблемно пробиваше през изолацията на стаята и заглушаваше дори непрестанното бърборене на комуникационния панел.

— *Транзит гама осем-нула-нула, веднага излетете от платформа дванайсет. Транзит епсилон четири — три — три, задръжте на пресечен курс ро-бета!*

Изведнъж се разнесе шум от тела, кацащи тежко на покрива. Ардо ясно чуваше пищенето на чудовищата, докато се влачеха над него — бяха две. Погледна към седналия насреща Янс. Човечецът се потеше обилно, а очите му бяха все така впити в приемника, сякаш искаше да изпъзми и по някакъв начин да се включи и понесе по потока на съобщенията.

— *Транзит епсилон четири — три — три, можете да продължите към платформа десет...*

— *Контрол, тук „Виксен“, задръжан на Та-шуа. Защо ме забавяте? Трябва да се видя с командващия базата и...*

— *„Виксен“, можете да кацнете. Обадете се на външния маркер. Край.*

— *Ами брат ми? Не знам дали...*

Янс стисна зъби. По канала прозвуча друг глас, този път не толкова спокоен:

— *Марз, за последен път ти казвам, той вероятно вече е извън планетата на неустановен транспортен кораб. Веднага си сваляй задника от небето!*

— *Да, сър, веднага, сър! „Виксен“ се при... докла... външ... марк...*

Ардо погледна към Литълфийлд и прошепна:

— *Защо се губи връзката?*

— *Муталиските — промърмори сержантът. — Игрят си с антените.*

— *... послед... стоя на...*

— *...збрано ...анзит епсилон четири — три... готов за ...абавно излитане на платформа седем — ляво. „Виксен“, наляво към платформа седем — три за изключване!*

— *Разбрано, контрол. Тук „Виксен“, кацам на платформа седем — три.*

Брийн посочи към ухото си, а после и към тавана. Ардо се напрегна да чуе по-добре.

Драскането беше спряло. Литълфийлд долепи палците си и раздвижи длани в имитация на полет. Лейтенантът сви рамене и поклати глава, а присвитите ѝ вежди изразяваха съмнение.

Младежът несъзнателно затаи дъх. Толкова силно се беше съсредоточил в ставащото на покрива, че не забеляза първото побутване на Мердит. Чак втория път я усети и се обърна към посоката, в която сочеше тя.

Точно в Маркъл Янс.

Веднага си личеше, че човекът не беше добре. Бе блед и по цялото му тяло се стичаше пот. Трепереше видимо, а устните му се движеха, докато си говореше сам. Очите му не помръдваха от комуникационната конзола, която се намиреше само на няколко крачки от основата на командния мостик.

— *Транзит капа нула-седем-пет, готов за незабавно излитане. „Виксен“, какво е положението ти?*

— Разкараха ли се? — изсъска Литълфийлд.

Брийн поклати глава. Не знаеше.

— *Разтоварен съм, контрол. Чист съм.*

— *Разбрано, „Виксен“. Изключи и продължи към платформа пет — дясно. Докладвай на командващия секция три за зареждане и излитане.*

— Не! — изхленчи Янс. — Не ме оставяй тук!

„*Не ме изоставяй!*“ — проплака Мелани...

Ардо замръзна.

— *Тук „Виксен“, разбрах. Изключвам...*

— Не!

С рязко движение Янс се хвърли към конзолата. Ардо се втурна след него, но закъсня. Инженерът се промъкна между две закрити командни табла и затича към ръба на мостика.

— Бързо! Спри го! — извика Брийн.

Ардо скочи след техника, но не успя да го настигне.

Янс се пребори с контролите на пулта и натисна бутона на предавателя.

— *Теджис! Маркъл е! Тук съм! Не ме изоставяй! Намирам се в Сценик! Те ме изоставиха, изоставиха ме...*

Ардо нямаше време да мисли, докато се хвърляше върху човека. Просто замахна с бронирания си юмрук и го стовари върху главата на Янс. Бойният костюм си свърши работата и техникът падна на земята в безсъзнание.

— *Янс! Янс! Идвам за теб! Само стой там и чакай... Хей! Пуснете ме! Това е брат ми! Не можете да...*

Трясък на счупени стъкла заглуши говора. Парчетата се посипаха в стаята и всички залегнаха. Ардо инстинктивно се хвърли на земята, встрани от пътя на кристалните отломъци. Чу над главата си трещенето на стрелящи импейлъри.

И сред целия шум успя да чуе гласа на Брийн, ясен и решителен, изпълващ комуникационния канал:

— **Открийте огън! Открийте огън и ги избийте всичките!**

ГЛАВА 18

ПИРОВА ПОБЕДА

Ардо затича обратно към командния мостик, зареждайки инстинктивно гаусовата пушка в движение. Без да спира, я вдигна нагоре и стреля.

Три муталиска влетяха през счупените прозорци. Розовеещите им криле се изпонарязаха на стърчащите стъкла, но създанията сякаш не забелязваха пораженията, които сами си нанасяха. В плоските им очи — кърваво кафяви и свирепи — блестеше лудост: безмозъчна и смъртоносна. Докато се засилваха към хората, от широко зейналата им пасть се разнасяха писъци, които разкъсваха тъпанчетата.

— *Стреляйте! Не спирайте да стреляте!* — крещеше Брийн по комуникационния канал и Ардо беше щастлив да ѝ послужи. Импейлърът му се присъедини към гърмежите на останалите, стрелящи откъм мостика зад него, и заедно с тях сипеше смърт върху чудовищата.

Докато грозните зверове се приближаваха, от телата им се откъсваха парчета криле, хрущяли и кожа. Разлигавени от кървавата слуз, те се разбиваха и полепваха по стените, тавана и командните конзоли, където оставаха да димят. Само за секунди цялата зала се изпълни с гадната воня на създанията, която дори вятърът — сега свободно нахлуващ през дупките в прозорците — не успяваше да прогони.

Ардо продължаваше да стреля. Видя как най-близкият муталиск отвори уста, щракайки зловещо. Мерна вътре някакви подобни на змийски зъби израстъци, стърчащи от всяка страна на масивната челюст.

„Атакува!“, внезапно осъзна той и се просна по корем на пода.

В същия момент от устата на създанието излетя струя от малки, прилепоподобни изроди, които се понесоха към основата на мостика — точно към мястото, където Ардо току-що беше стоял. Безмозъчните слепи създания се забиваха в метала, като при удара телата им

избухваха. Металните плочи на пода се разтапяха с гадно съскане. Муталискът промени посоката на потока, опитвайки се да го насочи към младежа, но пехотинецът беше по-бърз от съществото. С плътно прибрани към тялото крака той скочи към асансьора.

Смъртоносната струя продължи да го следва — явно муталискът бе решил, че Ардо е главната му цел. Изповръщаните изроди се блъскаха в пода, очертавайки права линия към асансьора. Плочките, в които се удряха, се разтапяха като лед след съприкосновението си с тях. Стаята се изпълни с лютив пушек и дишането на младежа се затрудни, защото визьорът му все още беше вдигнат. Пролази до вратата, но тя бе затворена. Наляво и надясно бяха платформите с контролните станции, но нямаше никакво друго прикритие. Местата за бягство бяха започнали да се изчерпват.

Заблъска с ръка по контрола на асансьора. Обърна се назад, като не спираше да натиска бутона — адският поток прогаряше пода в права линия, която се носеше към него.

Изведнъж чудовището прекрати атаката си. Главата му избухна под напора на огъня, изливащ се от командния мостик. Подът се покри с парчета от разкъсания муталиск. Няколко мазни къса се залепиха по бойния костюм на Ардо и макар и отслабваща, киселината в тях се опита да го прояде. Младежът нервно извика, докато ги чистеше с ръкавиците си. Бронята му изглеждаше доста зле продупчена, но явно нищо не бе успяло да я пробие докрай.

Остатъкът от чудовището, което доскоро се опитваше да го убие, се свлече на пода, като при допира започна да разяжда плочите под себе си. Накрая остана само димящ отвор, а муталискът пропадна на долната палуба. Съдейки по звуците, там зергът явно продължи, е последни напъни да си прокопава път към дъното на командния център.

Опрял гръб в асансьорната врата, Ардо отново вдигна оръжието си. Отчаяно се взираше през дима, стелещ се из стаята, но не виждаше спътниците си. В този момент осъзна, че стрелбата от мостика е утихнала.

— Лейтенант? — извика той напрегнато.

Над главата му колоните продължаваха да изсипват поток от информация:

— ... повтарям, „Виксен“, върнете се моментално в базата!
Това е заповед!

— Янс! Чакай ме! Теджис идва. Не се безпокой, ще те прибере,
хлапе.

Марз! Явно беше получил съобщението и сега бе на път.
Трябваше само да...

Той преглътна... Трябваше само да са все още живи, когато
пристигне...

През дима се виждаха отблясъците на въртящите се аларми. Янс
щеше да е билетът му за измъкване оттук, осъзна той изведнъж. Ако
всички на командния мостик бяха мъртви, то трябваше просто да
завлече техника до десантния кораб. Можеше да каже на Теджис, че
той също е бил изоставен. Какво, по дяволите, му пукаше за скапаната
мисия или проклетата кутия?! Ако се измъкнеше от планетата, може
би щеше да успее да избяга и от отвратителните ресоциализиращи
контейнери и да се прибере на Баунтифул. Може би щеше да съумее да
си върне живота обратно и да прати пехотинците и скапаната им
Конфедерация да вървят на майната си. Може би щеше да разбере дали
наистина споменът за миналото му е бил лъжа. Може би, само може
би, Мелани още беше някъде там и го търсеше, чакаше го. Може би,
само може би...

Нарами оръжието си. Гъстият пушек още се стелеше, но той
помнеше къде беше паднал Янс. Бързо започна да си проправя път
край дупките по пода. Техникът трябваше да се намира някъде около
комуникационната конзола, вляво от командния мостик. Ако стигнеше
дотам, преди да са го усетили, щеше просто да го вземе и да се махне
от командния център. Щеше да го използва като билет за напускане на
планетата, а после щеше да изчезне от Конфедерацията завинаги.

Пехотинецът се движеше припряно и се оглеждаше трескаво.
Някъде наоколо трябваше да има поне още два живи муталиска. Може
и да, бяха мъртви, но доста по-вероятно бе да се спотайват.

— База Сценник, тук „Виксен“. Остават ми пет минути до вас.
Янс, моля те, отговори! Янс! Отговори ми!

Ардо се протегна към техника. Той наистина си лежеше там,
където го беше съборил по-рано. Нещо лекичко докосна шлема му. Не
му обърна внимание, но след малко последва втори лек допир. Бързо
сграбчи оръжието и се извъртя към мостика. Сърцето му биеше бясно,

но видя само лейтенант Брийн, подпряла се до масата. Зад нея се намираше Мердит, а Литълфийлд беше залегнал от другата страна. Брийн сигнализира на младежа да задържи позицията си. След това посочи с два пръста първо очите си, после и него.

Той разбра стандартния сигнал и се огледа наоколо. Димът бързо напускаше помещението. Киселината беше повредила много от конзолите, а на места дори бе пробила и през пода. От дупката, издълбана от разкъсания муталиск, все още излизаше пушек, но иначе залата изглеждаше чиста. Младежът се обърна обратно към Брийн и поклати отрицателно глава. Тя кимна отчетливо и посочи към техника. Ардо бързо клекна над Янс и опипа главата му. Имаше доста гадна цицина на мястото, където го беше уцелил с бронираната ръкавица. Определено не му завиждаше за главоболието, което щеше да има, когато се събуди... ако се събудеше. Изведнъж се стресна от мисълта, че всъщност не му пука дали човекът щеше да оживее или не, интересуваше го само дали може да го използва за примамка, за да се качи на десантния кораб. Обърна се отново към лейтенанта и изпъна хоризонтално длан, сигнализирайки, че състоянието на Маркърс е стабилно. Тя отново кимна и посочи първо инженера, после Ардо, а накрая и асансьора.

Беше забравил за асансьора. Обърна се назад — извитата врата се беше отворила и платформата стоеше и чакаше. Кимна на Брийн и се пресегна да вдигне все още намиращия се в безсъзнание техник. Сграбчи го за яката и го повлече бавно по пода към вратата. Очите му бяха вперени в платформата отзад, която го привличаше неустойимо.

— *Янс! Маркърс е! Само още миля и...*

Ардо се обърна към разбитата командна зала. През прозорците вече се различаваше совалката: малка точица далеч на запад, очертана на фона на огнените следи на конфедерационните кораби, носещи се към залеза и отвъд.

— *Не се ...еснявай, братле... ще... с теб... само след...*

С гадно плъокване нещо светло тупна между него и асансьора.

На мястото, където падна, задимя.

Ардо бързо погледна нагоре — струя разтопено сребро се точеше по тавана и се извиваше по посока на командния мостик.

— Лейтенант! Бягайте! Бързо! — изкрещя той по комуникационния канал.

Брийн и Литълфийлд вдигнаха глави като един. Поддържащите арки се топяха под киселинния дъжд. Вече се чуваше как металът стене, колабиращ под собствената си тежест.

Нямаха нужда от повече подканяне. Брийн скочи към конзолата в единия край на мостика, а Литълфийлд сграбчи Мердит и хукна към стълбите. Бутна я пред себе си и двамата затичаха надолу. С ужасяващ трясък таванът на залата се разпадна и се срути върху платформата. Тежестта на металните плоскости, които съставляваха обшивката на командния център, се изсипа и премаза конзолите по мостика. Цялата комуникационна антена нахлу през тавана — изкривена до неузнаваемост купчина метал, която потъваше в разлагащия се от киселината под.

Ардо дърпаше яростно Янс, за да го измъкне от пътя на падащите парчета таван. Сякаш за да направи нещата още по-лоши, техникът беше започнал да идва в съзнание и опитваше да се съпротивлява. „Няма представа къде е и какво става около него“, помисли пехотинецът. Независимо от това, обаче, този човек му трябваше като пропуск за бягство от ада.

— Пригответе се! — изкрещя Брийн. — Тук са!

Вече беше успяла с мъка да се изправи на крака. Широка рана кървеше обилно през пролука в бойния ѝ костюм. Литълфийлд се намираше от другата страна на разбития команден мостик, заедно с Мердит. Ардо виждаше как се опитват да заобиколят изпотрошения инвентар, за да стигнат до асансьора.

Чак тогава ги видя — крилати фигури, които се носеха към тях през дупката в тавана. Муталиските си бяха създали нов проход към вътрешността на командния център, разрушавайки сигурното укритие на хората. Сега жертвите им бяха на открито и лесни за достигане.

Ардо бързо придърпа Янс зад гърба си. Бяха стигнали до открития асансьор. Бутна техника между вратите, за да не се затворят. Това беше всичко, което успя да направи, преди да извади импейлъра си.

Мердит се изправи на крака, огледа се и изкрещя — повече от изненада, отколкото от страх, предположи Ардо. Беше му трудно да си представи тази жена наистина изплашена от нещо. В този момент през тавана чудовищата се спуснаха като едно.

Брийн не ги изчака — пушката ѝ моментално започна да сипе стоманен дъжд към крилатите кошмари. Двама от зергите вече бяха нарязали крилата си на извитите метални ръбове на дупката. Те пищяха яростно, побеснели, че някой проявява наглостта да ги сваля от въздуха.

Ардо нямаше време да наблюдава стрелбата на лейтенанта. Крилато същество, сякаш съставено само от мрак, се засили директно към него с немислимо висока скорост. Той изстреля един бърз залп, който свали чудовището, обаче то отказа да спре и започна бавно да си проправя път с пълзене по изпотрошения под. Младежът продължи да стреля в крилата, раздробявайки ципата с упорита методичност. Някаква студена и пресметлива част от него бе превзела контрола над съзнанието му. Част, която той вероятно не би искал да съществува, но тя му спасяваше живота в момент, когато не би се справил без нея. Докато стреляше, той тичаше напред към целта си, която също не спираше да пълзи към него, абсолютно незаинтересована от огромните поражения, които понасяше.

Пехотинецът напълно беше разкъсал крилата ѝ.

„Още няколко крачки и ще се надигне“, помисли той и пристъпи леко напред.

Изведнъж муталискът се намота на спирала и скочи. Но Ардо чакаше точно този момент. Пренасочи огъня си в мига, в който създанието се хвърли към него. Потокът куршуми се заби в гръдната кост на звяра и го захвърли назад към дупката, която преди него мъртвият му димящ брат бе издълбал в пода.

Чудовището се опита да размаха крила, но от тях беше останало твърде малко, за да подхванат някакъв въздух. Ардо пристъпи напред и го простреля в главата, чувствайки се странно удовлетворен. Звярът изкрещя яростно и се свлече в дупката.

„Не убивай...“

„Око за око...“

„Обичай онези, които те мразят...“

Виеше му се свят, но не можеше да спре... не искаше да спре. Насочи импейлъра към муталиските, които застрашаваха Брийн, и продължи да стреля. Комбинираният огън на тримата бързо разгромяваше зверовете. Така, както бяха хванати в пролуката на тавана, собствената им киселинна кръв действаше против тях. Всяка

нова рана разяждаше метала и през зейналите дупки върху гърба им се изсипваха все повече отломъци от оборудването на покрива. Скоро те бяха приковани към пода.

— Мердит, тичай! Бягай веднага!

Ардо бързо се обърна по посока на гласа. Беше Литълфийлд. Мердит стоеше зад него, но и двамата бяха от другата страна на залата. Сержантът стреляше по един муталиск, но звярът беше опасно близо до него. От мястото, където се намираше, младежът виждаше, че киселината вече разяжда части от бронята му.

Смъртоносният залп от гаусовата пушка на Литълфийлд раздробяваше плътта на чудовището и разпръскваше вътрешностите му по пода между него и Мердит. Колонистката се опита да избяга, но муталискът смени посоката на атаката и я насочи към нея. Сержантът отново застана между двамата, без да спира да натиска спусъка. Обилна пот се лееше от челото му.

През мъглата на бойната ярост Ардо успя да спре навреме стрелбата: чудовището се намираше точно между него и двамата му приятели. Ако откриеше огън, рискуваше не само да уцели Мердит и сержанта, но и да ги напръска с киселинната кръв на зерга. Той изкрещя:

— Литълфийлд! Махай се оттам!

Сержантът се обърна към него, изгледа го и се изхили истерично. След това скочи директно към звяра. Забоде оръжието си в корема му и го стисна за врата. В своята ярост муталискът обви острата си като бръснач опашка около него.

— Не! — изкрещя Брийн.

— Тичайте! — извика Литълфийлд, а гласът му показваше, че агонизира. — Мердит! Бягай!

Муталискът се разпаднаше под огъня му, а киселинната кръв се стичаше по бронята на сержанта, сливайки двете тела в едно. Лицето на Мердит беше лишено от всякакъв цвят. Прескачайки боклуците по земята, тя се втурна към центъра на стаята. Присъедини се към Ардо, но не смееше да погледне какво става от другата страна.

Импейлърът на Литълфийлд не спираше да стреля. Ардо беше сигурен, че плътта на ръката му трябваше да се е разтопила досега. Вероятно само разлагащата се броня на ръкавицата държеше спусъка

все още натиснат. Скоро муталискът престана да се бори и се свлече в киселинния басейн, образуван около тях.

Плочите на пода пропаднаха съвсем и сержант Литълфийлд и неговият победен враг изчезнаха от погледа на Ардо. Младежът трепереше толкова силно, че му беше трудно дори да държи оръжието. Изведнъж чу ново свистене, но то беше познато и доста по-високо от крясъка на муталиските.

Мердит се обърна назад по посока на звука и извика:

— Вижте!

Беше совалката. „Валкюри Виксен“ се носеше на трийсетина метра от тях, а воят на двигателите ѝ беше като музика за ушите им.

Ардо вдиша накъсано и се извърна. Янс се подпираше на едната стена на асансьора. Изглеждаше замаян, но очите му бяха отворени. Младият пехотинец пристъпи към него и внимателно го повдигна за яката.

— Добре, господинчо, сега е време да ни изкараш от този ад.

Всички бързо се придвижиха до остатъците от прозореца. Оттам се виждаше Марз, седнал в пилотската кабина. Брийн си пое въздух, после каза:

— Заминаваме.

Застаналата до нея Мердит изглеждаше притеснена.

— Лейтенант, за колко от тези крилати кошмари докладваха, че виждат вашите постови?

— Осем. Защо?

— Ами, някой от тях докладвал ли е за попадения? Защото не мисля, че ние тук...

Очите на лейтенанта се разшириха. Обърна се към десантния кораб и започна да ръкомаха, крещейки:

— Махай се! Изчезвай!

Пилотът се усмихна и помахаше.

— Не! Идиот! Изчезни оттук! — изкрещя тя отново, този път по-силно. — Какво става с командния канал, по дяволите? Не мога да...

— О, не! — прошепна Мердит.

Останалите три муталиска изсвистяха над командния център. Марз търсеше брат си и беше твърде зает, за да забележи опасността. Докато ги види, те вече насочваха отровните си струи към двигателите и покрива на совалката.

Брийн вдигна оръжието си и започна да стреля. Ардо се присъедини към нея, но бяха твърде малко и беше твърде късно. В отчаянието си Марз беше отворил турбините докрай и неподозиращите клопката муталиски бяха засмукани в огъня. Киселината им, обаче, разтвори металните плоскости, разделящи двигателите от корпуса и само след секунди десантният кораб започна да се разпада на парчета.

Пилотът успя да отдалечи совалката само на стотина метра, преди „Виксен“ да се взриви, изсипвайки огнен дъжд върху аванпост Сценик. Стовари се върху голото каменно поле, точно на запад от базата, и продължи да гори яростно.

Отвъд стълбовете дим Ардо виждаше още конфедерационни кораби, които се отделяха от повърхността и грациозно се отправяха към космоса, а следите от двигателите им проблясваха в оранжево на фона на аленочервения залез.

Вече бяха доста по-малко от преди...

ГЛАВА 19

ДЪЛГОВЕ

Ардо гледаше шокиран. Умът му не искаше да приеме това, което току-що беше видял. Усещаше, че се задушава — бе спрял да диша. Опита, но се оказа почти непосилно. Отчаяно започна да поема глътки въздух, за да не изпадне в несвяст. Какво им беше останало? Какво още можеха да направят?

Обърна се към лейтенант Брийн. Очите ѝ разфокусирано се взираха в пламъците и купчините разтопен метал, сякаш виждаха през тях.

— Лейтенант? — проговори Ардо тихо, от страх да не я притесни повече. — Какво ще правим сега?

Брийн премигна, но не се обърна. Не можеше да се насили да го направи.

— Ние... аз... Не... нямам представа... Аз...

— Аз какво да правя, лейтенант? — повтори младежът, усещайки, че гневът се надига в него. — Дайте ми *заповед*, лейтенант! Наредете *нещо*, лейтенант!

Как да *оправя това за вас*, лейтенант?!

Накрая Брийн се обърна към него. Погледът ѝ беше невиждащ и мътен.

— Мисля, че... може би Литълфийлд би...

— Литълфийлд е *мъртъв*, лейтенант! — Гласът на Ардо беше силен и трепереше. Звярът, който сякаш винаги е бил заключен някъде в дъното на разума му, се бе освободил и виеше в лицето на началника му. — Няма го! И не може да ви помогне, не може да ви измъкне от *това*! Няма да ви спаси. Няма да ви помогне пак да излезете права. И е абсолютно сигурно, че този път няма да ви помогне да оцелеете! Сега вие сте на ред лейтенант, тук и сега! Вие давате заповедите! Вие ще намерите път за избав...

— *Бернели до командната зала!*

Командният канал още функционираше. През статичния шум се чуваше гласът на Бернели.

Ардо беше впил поглед в Брийн и чакаше.

Лейтенантът преглътна, а по челото и късата ѝ коса течеше пот.

— *Бернели до командната зала. Обадете се!*

Ардо поклати отвратено глава и включи комуникатора на собствения си боен костюм:

— Бернели — каза спокойно. — Лейтенантът изрично нареди всички да стоим далеч от този канал.

— *Няма голям смисъл вече, Ардо. Те си тръгват.*

— Моля?

— *Зергите. Преместват се на запад. Цялата им редица токущо ни подмина.*

— Не виждам смисъл в това — промърмори младежът в комуникатора.

— *Смислено или не, това е, което правят.*

— *Прав е, Мелников. — Този път се обади Мелиш. — Наблюдавам ги от бункера. Преминаха покрай нас като напад от скакалци и ни подминаха. Оттук ги виждам прекрасно и определено никой не изостава. Явно нямат търпение да изкарат една нощ в града.*

Ардо тихичко подсвирна. Град Мар Сара се намираше точно на запад и сега, изоставен от пехотата и защитните машини, беше абсолютно неспособен да спре чудовищата.

— Кътър, тук е Мелников. Намирам се с лейтенанта в командната зала... или поне каквото е останало от нея. Ти къде си?

— *В бункер четири на югоизток. Какво, по дяволите, стана там? Къде са Литълфийлд и лейтенантът?*

— Ела тук бързо — отсече Ардо, без да обяснява. — Лейтенантът има нужда от теб.

— *Така ли? Ами ако толкова се нуждае от мен, може тя да ме повика, а не някакво сополиво, нервно хлапе, което...*

— Стига глупости, Кътър! — излая младежът. — Лейтенантът те иска тук, затова мърдай!

— *Вече съм на път — отговори студено островитянинът. — Ако не друго, ще ми е приятно да те видя. Надявам се, че си ми поддържал жената топла, новобранец. Сигурен съм, че ще е*

щастлива да види истински мъж, след като ѝ се е налагало да търпи теб.

Ардо ядосано изключи комуникатора и се обърна към асансьора.

— Извинявай, Мердит. Ще се погрижа Кътър да не ти създава...

Вратите на асансьора бяха затворени. Индикаторът вдясно показваше, че платформата се спуска надолу. Пехотинецът изтръпна от ужас.

Жената беше изчезнала.

Той бързо се огледа около себе си. Продънената секция от външния корпус на командния център сега стоеше странно извита над пода. Конзолите вляво от мостика бяха смазани почти до земята, но дясната страна все още изглеждаше сравнително непокътната. Ардо бързо започна да си проправя път между изпотрошеното оборудване.

— Мелников? — промърмори Брийн, сякаш току-що се събуждаше. — По дяволите! Какво си мислиш, че правиш?

— Беше тук, на пода, само на няколко метра от мен — промърмори Ардо, докато се навеждаше и повдигаше боклуците около себе си.

Кутията също беше изчезнала.

Ардо изрева, а в гласа му прозвуча животинска ярост. Погледна към асансьора. Твърде късно, осъзна той. Никога нямаше да я хване по този начин. Обърна се и затича по стълбите към останките от командния мостик. Захвана се за острия край на дупката в тавана и се придърпа нагоре. Надникна през разбития прозорец към покрива, а вятърът го блъскаше от всички страни.

Погледна надолу, където тъмната извивка на корпуса се спускаше в нощния мрак. Малки светли петна излизаха от долните етажи на центъра, както и от различните маркери, които скръбно проблясваха от стените. Точно под извивката на корпуса струеше ярка светлина, излъчвана от главната рампа.

Оттам изскочи издължена сянка — приведена женска фигура с метална кутия в ръце се опитваше да тича срещу вятъра.

Ардо погледна към индикаторите на ръба на шлема си. Енергийното ниво все още не беше паднало до аварийната резерва. Би трябвало да му стигне, за да я догони. С едно пестеливо движение скочи през разбития прозорец и затича с всички сили надолу по купола на командния център. Докато лавираше между различните антени и

сензори, стоманените му ботуши дрънчаха по металната обвивка на корпуса. Без бронята подобно самоубийствено спускане щеше да е невъзможно, но въпреки воя на амортизаторите, оплакващи се от насилието над костюма, той бързо успя да се свлече по все по-стръмната извивка на сградата. Мердит се беше насочила на запад, по посока на фабриката. Докато тичаше, Ардо я виждаше на картата в шлема. След малко наклонът стана прекалено голям, за да може да се задържи, но вече беше само на двайсетина стъпки от земята. Захвана се за секунда за един от външните сензори, след това скочи във въздуха.

Приземи се тежко, претърколи се няколко пъти и бързо се изправи, както беше обучаван. Костюмът пое по-голямата част от удара с протестиращ рев, но когато отново продължи да тича, вече беше утихнал.

Зави зад ъгъла и видя голямо струпване на всякакви возила пред себе си. Всички машини бяха паркирани пред автоматичната фабрика, която ги бе създала. Сега те бяха изоставени, заедно с останалата част от базата. Вечерният вятър навяваше заслепяващ прахоляк, който се носеше между разнообразните строителни машини, камиони и вълчъри.

Ардо спря. Тя се беше скрила някъде там, бе сигурен в това. Трябваше само да я открие. Вятърът виеше в ушите му, но въпреки това той усили външните сензори. След това изключи комуникационния канал, защото знаеше, че Брийн ще се обади, за да иска доклад, а нямаше желание да се разсейва.

Вървеше бавно сред машините, пристъпвайки тихо и внимателно. Мина му през ума колко невероятно беше, че такова сложно и тежко съоръжение като бойния костюм може да се движи толкова мъртвешки тихо. Вдигна оръжието и го приготви за стрелба. Даваше си сметка колко лесно би могъл да застреля Мердит, ако се наложеше... А може би дори и ако *не* се наложеше.

Наполовина покритите с пясък строителни машини изглеждаха като безмълвни пазачи, всеки висок над десет стъпки. Ардо се промъкваше сред тях тихо и леко, а оръжието му си търсеше жертва.

Нещо изскърца вдясно от него, а вятърът пое шума. Той се извъртя моментално, а пушката му се насочи в посоката на звука. Сензорите в шлема му веднага показаха ясно и отчетливо каква е

ситуацията: отворен капак на крака на една строителна машина потракваше леко на вятъра. Младежът отново се обърна в посоката, в която бе поел.

Шум на включен двигател разцепи нощната тишина само на няколко метра пред него. Звукът стържеше, бавен и агонизиращ, сякаш да запали беше последното желание на машината. Ардо се усмихна с мрачно задоволство и пристъпи напред иззад поредния строител, закриващ гледката. Видя влекач — камион, който беше висок почти колкото строителните машини. Шасито беше разположено между шест огромни, подобни на балони гуми, по три от всяка страна, а контролната кабина се намираще точно отпред. През носения от вятъра прахоляк Ардо едва успяваше да различи мътната светлина, излизаща оттам.

Да се промъкне в кабината, обаче, щеше да се окаже проблем. За да се добере до вратата, трябваше да се изкачи по вертикална стълба. Можеше да го направи дори в бойния костюм, разбира се, но подозираше, че лейтенантът би искала Мердит жива. Директната атака едва ли щеше да е най-добрият подход в такъв случай. Изведнъж му дойде по-добра идея. Усмихвайки се сам на себе си, той отиде до задната страна на камиона, като същевременно внимаваше да остане извън обсега на широките странични огледала, които се протягаха от двете страни на кабината. След това легна на земята и пролази под шасито. Докато беше по средата на пътя, усети повторното задавяне на двигателите. Реши, че не би било зле да побърза малко. Моторът се изкашля два пъти, после отново замря.

Когато стигна под кабината, приклепна точно на мястото, където над главата му трябваше да се намира седалката на шофьора. В светлината, хвърляна от вътрешността на камиона, се виждаше движеща се сянка и се чуваше щракането на различните превключватели, както и тихото псуване на Мердит. Ардо се дръпна леко в страни, отвори отдолу вратата на шофьора и изтегли с една ръка изненаданата колонистка.

Подсилен от бойния костюм, пехотинецът нямаше никакъв проблем да издърпа жената с едно-единствено движение. Колонистката изхвърча навън, дращейки отчаяно по ръкавицата му, а краката ѝ ритяха безпомощно във въздуха и по стъпалата на камиона. Изведнъж тя се оттласна от кабината, повличайки и него към земята.

И двамата се претърколиха. Ардо бързо се изправи на крака и преди още да се е надигнал съвсем, оръжието му вече беше насочено към Мердит. Тя лежеше на земята с болезнено изражение и кашляше.

— Изправи се! — каза той. — Идваш обратно с мен.

Тя погледна към него, опитвайки да възстанови дишането си.

— Ти си моя затворничка — каза младежът с равен тон и отново вдигна оръжието.

— Затворник? — изкашля се тя, но тонът ѝ беше предизвикателен. — Затворник на кого?

— Затворник на Конфедерацията — отвърна той кротко.

Мердит изсумтя презрително.

— Значи ставаме двама.

— Млъквай! — изръмжа Ардо.

— Чуй ме, досега слушах командния канал от камиона — тя посочи кабината зад гърба си. — Конфедерационните сили вече са се оттеглили от планетата, войнико. Вероятно вече дори са извън системата.

— Тогава ще им се обадим! — Беше почнал да се поти обилно. — Ще се свържем с тях и ще ни изпратят подкрепление, и...

— Събуди се, Ардо! — прекъсна го рязко Мердит. — Предполага се, че сме мъртви! Или мислиш, че оная бомба е паднала почти отгоре ни по собствена инициатива?! Очакваше се от нас да си я поемем цялата, войнико! Щабквартирата ви изпрати да откриете мен и кутията, тази проклета отровна кутия, и в момента, когато разбраха, че е у вас, отзоваха екипа за евакуиране и ви бомбардираха! Знаели са прекрасно в какво положение се намирате, защото самите те са подредили нещата така! Единствената причина да ви изпратят тук е била да намерите скапаната кутия и да *умрете* с нея!

— Ние сме войници, Мердит. — Лицето на Ардо почервения. — Войниците умират. Нашата *работа* е да умираме!

— Не. — Гласът на жената се снижи, но остана все така напрегнат. — Работата ви е да се биете. Вие се бихте днес и затова още сме живи. Командването ви изхвърли на боклука като мръсни котета, но вие пак се бихте и *пак* оживяхте. Не си прави илюзии, Ардо. Що се отнася до тях, смятат ви за мъртви и точно такива ви искат. По дяволите, те са го *планирали*! Никой не бива да знае за тази кутия. Ако се появите в щаба, помъкнали я като триумфален флаг, ще се постараят

да ви направят много по-мъртви, отколкото си мислят, че сте в момента.

— Млъквай! Защо не искаш просто да млъкнеш?!

Тя протегна умолително ръце към него през виещия вятър.

— Не захвърляй живота си в ръцете на призраци, войнико! Конфедерацията те излъга, открадна ти любовта, семейството и цялото ти минало.

Изпратиха те тук, за да им свършиш мръсната работа, след което хладнокръвно се опитаха да те убият. Под цялото това програмиране, промиване на мозъка и „неврално ресоциализиране“ все още се крие един мъж — Ардо Мелников — който заслужава да има собствен живот и да си го живее; както намери за добре. — Мердит въздъхна. — Все нещо трябва да е останало от това свястно момче, отгледано от любещи родители, каквото знам, че си бил.

Ардо премигна. Потеше се силно и охладителите на костюма не променяха с нищо този факт.

— Какво... какво предлагаш? Каква е твоята алтернатива?

Мердит кимна, очите им бяха заключени едни в други.

— Предлагам да изчезнем. Те ви мислят за мъртви. Нека просто оставим нещата така. Нека се махнем оттук, да си намерим тих свят, на който да живеем спокойно, и да оставим умирането на другите.

Ардо се усмихна тъжно.

— И как по-точно предлагаш да напуснем планетата? Пеша? Конфедерацията ни отсвири. Взеха всички космически машини със себе си. Дори и да кажех „да“, дори и да можех да ти повярвам, от тази скала няма измъкване.

Жената пристъпи напред с усмивка на устните.

— О, мисля, че все пак има път извън планетата.

Младежът вдигна оръжието си леко. Тя разбра намека и отстъпи назад.

— „Синовете на Корал“ — каза простичко Мердит.

— „Синовете на Корал“? — изсумтя той. — Онази сбирщина от слепи за реалността фанатици?

— Да — отвърна тя, все така усмихната. — Защото цяла флота транспортни кораби на тези „слепи за реалността фанатици“ се намира само на пет часа път от повърхността на планетата. Скоро ще се приземят, за да евакуират всеки, който иска да се качи — всеки оцелял

— и, повярвай ми, ще бъдат повече от щастливи да ни пуснат на борда, особено щом им покажем билета си.

Ардо поклати глава, но не каза нищо.

— Чуй ме, по дяволите! Трябва само да им дадем скапаната кутия и сме качени на първия полет! — Мердит изпъна показалец към него, сякаш за да го поучи. — Трябва само да се измъкнем от тази база, да оцелеем през следващите шест часа. Знам едно място... убежище, последното място, към което зергите биха се побъркали да тръгнат. Те със сигурност първо ще пометат градовете.

— Моля? — Ардо изведнъж осъзна за какво говори тя.

— Убежището би трябвало да издържи, докато пристигне флотилията. Градовете ще забавят рояците достатъчно дълго, за да...

— Градовете? — Той изведнъж беше погълнат от собствените си мисли. — Стотици цивилни, които ще бъдат разкъсани от зергите, може би стотици хиляди, а единственото, за което можеш да мислиш, е времето, което те ще откупят с живота си за *твое* бягство?

Мердит преглътна сухо.

— Всички трябва да правим жертви, Ардо. Понякога те са големи, но...

Патриархът Габитае го поучаваше в семинарията:

„Какво би спечелил един човек, ако притежава целия свят, а загуби душата си...?“

Мелани му се усмихваше под златното слънце...

— И смяташ, че тяхната жертва, стотици хиляди живота, е редна, защото ти и жалкото ти въстанийце ще оцелеете? — Той вече се тресеше от ярост. — Литълфийлд даде живота си за теб! Просто пристъпи напред и го захвърли, за да можеш да живееш ти! Не ти ли стига? Колко човешки живота струва твоят, Мердит? Стотици? Хиляди?

Очите на жената блеснаха ядно. Младежът се обърна встрани, вдигайки пушката над главата си. С вик на животинска ярост той заби дулото в стъклото на камиона. Това не му помогна особено. С повторен вик той хвърли оръжието към самата кабина и то издрънча силно, огъвайки ламарината. След това пехотинецът се извърна към Мердит и стисна грубо раменете ѝ с двете си ръце.

— А моят живот, Мердит? Колко души струва моят? За мен колко човека трябва да умрат?

Хватката му се стегна и жената изстена от болка.

— А душата ми, Мердит? Душата ми си е лично моя. На никого няма да я дам. Нито на Конфедерацията, нито на прехваленото ти въстание. Не можеш да ми купиш избавление. Колко струва животът ми, кажи?! Колко... колко хора мога да спася с цената му?

Баща му четеше на семейството:

И не се бойте от тези, що убиват тялото, защото те не могат да сломят духа: страхувайте се само от онези, способни да унищожат душата и тялото, пращайки ги с ада за вечни времена...

Ардо замръзна. Мердит погледна нагоре, все още хваната като в менгеме от бронираните му юмруци.

— Какво има, войнико?

Мелани стоеше сред златната пшеница. Подаваше му кутията и му четеше нещо от Светото писание...

— Моля те — изстена колонистката. — Причиняваш ми болка!

По-добре един човек да умре, отколкото цял народ да изгуби вярата си...

Ардо рязко пусна Мердит.

— Колко кораба пристигат?

— Моля? Не знам, може би стотина... колкото са успели да съберат за краткото време, с което разполагаха, предполагам. Но никога няма да достигнат градовете навреме.

— Да, но ако зергите също не пристигнат там навреме? — Докато говореше, Ардо се обърна към камиона, отвори вратата и се качи в кабината. — Стотици хиляди ще оцелеят, не е ли така?

— Не можеш да спреш сам зергите, войнико!

Той скочи обратно на земята. В ръцете си държеше металната кутия.

— Права си, не мога... Не можем. Но може би, само може би, бихме могли да ги забавим.

ГЛАВА 20

ПЕСЕНТА НА СИРЕНИТЕ

— Съвсем си загубил и без това оскъдния си ум, знаеше ли това?

Ардо се огледа наоколо из командната зала. Лицата, които срещнаха погледа му, очевидно в една или друга степен бяха на едно мнение с току-що казаното от Кътър.

Дъжд от искри се сипеше в залата от дупката в тавана. Маркъс Янс се беше качил на една строителна машина. Техникът бе успял вече да разкара по-голямата част от изпотрошените антени и сензори и в момента заваряваше пропадналата част от тавана на мястото ѝ. След това щеше да добави допълнителни плоскости, които да закърпят местата, прогорени от киселината, а също така и да заздравят цялостната конструкция.

Оцелелите от отряда се бяха събрали в залата.

Младият пехотинец се взираше в лицата на останките от същото това отделение, с което беше потеглил сутринта — сутрин, която му се струваше сякаш на милиони години назад в миналото.

Редник Мелиш седеше на стълбите към изпотрошения команден мостик, краката му се люлееха свободно във въздуха, а ръцете му шареха по капака на една заключена конзола. Само той беше останал от отряда на Йенсен и сега гледаше навсякъде другаде, но не и в Ардо.

Бернели и Ксианг се бяха облегли върху други конзоли точно срещу Мелиш. Очите на Ксианг бяха разфокусирани и сякаш гледаха в нещо, намиращо се на хиляди мили разстояние, а тези на Бернели дълбаеха в лицето на младежа с интензивността на лазер.

Лейтенант Брийн, е ръце, скръстени пред гърдите, беше застанала на стълбите зад Ксианг и Бернели, обърнала гръб на залата. Човек би помислил, че се взира през счупените прозорци в тъмнината отвъд, но Ардо знаеше, че тя не вижда нищо навън, а мислите ѝ са насочени вътре в залата.

Същото важеше и за Кътър. Огромният островитянин, облечен във файърбатския си костюм, нямаше проблеми с изразяването на

емоциите. Той се въртеше напред-назад по новозакърпените плочи пред вратата на асансьора.

— Абсолютно и отвсякъде си оглупял!

— Може и да съм — отвърна спокойно Ардо, докато несъзнателно си играеше с металната кутия, лежаща в краката му. Мердит се беше облегнала на един от строшените панели на мостика, ръцете ѝ бяха отпуснати в джобовете на комбинезона ѝ, а очите ѝ — замислено впити в пода. — Може и да съм, но не виждам как това, което предлагам, ще влоши сегашното ни положение кой знае колко. От друга страна, обаче, сме в състояние да помогнем на много други.

— Нямало да го промени? — Кътър беше отворил невярващо уста. — Искаш да включим машина, която привиква зергите от хиляда клика разстояние, да примаим всеки муталиск, хидралик и знам ли още каква дивотия ли точно отгоре ни, и си мислиш, че от това не би трябвало да ни пука?!

— Не казах това — поклати глава Ардо.

— По дяволите, много силно се надявам!

— Казах, че за нас това няма да промени кой знае какво. — Младежът остави шлема си върху кутията, след това свали и бойните ръкавици. — Вижте, Конфедерацията просто ни заряза тук да измрем. По дяволите, те дори поработиха усърдно в тази насока! Не биха се върнали за нас, дори и да знаеха, че още сме живи. Отписали са целия този свят, както и всички колонисти на него. Просто се замисли, Кътър! Малката палава машинка на конфедератите дори е повикала зергите тук! Доказателството още си стои вътре. Нима мислиш, че ще позволят да бъде разкрито участието им в унищожаването на цяла планета?

Бернели се прокашля:

— Ами... ами тези „Синове на Кохол“ или „Корал“, или както там беше... Те идват с кораби, нали? Не можем ли да се прикачим към тях?

Ардо кимна.

— Можем да им предложим сделка — да им предадем кутията в замяна на измъкването ни оттук. Но ще трябва да пробием през зергите, за да стигнем до тях и да го направим. Обаче те си имат свои планове. Корабите им не са достатъчни за отървяването на всички колонисти на Мар Сара. Това е само показна операция — няколко

снимки на спасителите, слезли от небето, за да избавят изоставения от Конфедерацията обикновен човечец от народа. А това, което не искат да се разбере, е, че те също са отговорни за идването на зергите тук.

Ксианг рязко се извърна към него:

— Сбирцината на Корал? Мислех си, че тая джаджа е конфедерационна.

Ардо се обърна към Мердит:

— Кажи им.

Жената се размърда с неудобство.

— Вярно е, наистина можете да направите сделка със „Синовете на...“

— Не — прекъсна я той и колониистката потрепери, като чу тона му. — Кажи им кой активира устройството!

Мердит продължи да гледа към пода. После заговори тихо:

— Трябва да се правят някои... жертви. В името на каузата... Зверствата на Конфедерацията просто не оставиха избор на въстанието... Трябваше да използваме устройството срещу самата Конфедерация. Насочвайки собственото им оръжие срещу тях...

— Богове, Мелников! — Ксианг беше шокиран. — Но това е масово убийство! Планетарен геноцид, мамка му!

Мердит погледна към тях, а очите ѝ горяха.

— „Синовете на Корал“ се борят срещу тиранията и...

Мелиш отвратно се изплю на пода.

— О, млъквай, жено! На тези твои *синове* изобщо не им пука за цивилните, не повече отколкото на Конфедерацията, във всеки случай! От това, което чувам, скъпоценните ти терористи са просто другата страна на монетата. И също толкова зацапана.

Ардо поклати тъжно глава.

— И когато всичко свърши, „Синовете на Корал“ няма да ни искат по-живи, отколкото ни иска Конфедерацията. Може нейните учени да са създали кутията, но точно терористите са я активирали. А ние знаем какво се случи после тук и колко са жертвите... и то заради *двете* страни. — Той въздъхна. — Не, момчета, всички ние сме мъртви. Единственото, което ни остава да решим, е как да умрем и за *какво*.

— О, не беше ли трогателна тази реч?! — изсумтя Кътър презрително, а ноздрите му потрепериха. — Значи ти си самия

героизъм и жертвоготовност, а, Мелников? Виждал съм какъв точно герой си, момченце! Беше абсолютно готов да жертваш Уабовски в Оазис. Бързаше да го направиш, бих казал! Ама сега вече си голям мъж, не си играеш на дребно и искаш да ни пожертваш всичките в комплект!

— Там има цели семейства, Кътър. — Гласът на Бернели звучеше много уморено. — Жени и деца...

— Точно така, а някои от тях са мои! — Дълбоките кафяви очи на островитянина бяха разширени и влажни. — Но аз не дойдох за това!

— Струва ми се, че искаше битка, когато слезе на тая скала — добави Мелиш, повишавайки глас. На него не му пукаше изобщо от този психопат. — Сега задния вход ли търсиш?

— Кътър никога не е търсил задния вход, сестро! Дай ми бой лице в лице! Докарай ми ги насреща и ще им изям сърцата за закуска. Но *това* — и той посочи злобно към Ардо, — *този тук* чистач на кенефи иска от мен да седя спокойно и да умра за сбирщина цивилни, които никога не съм срещал и никога няма да срещна. Които никога няма да разберат какво съм направил за тях, а вероятно няма и да им пука особено, ако разберат! Това е ненормално!

— Значи затова си тук? — Изненадата на Ардо прозвуча в гласа му. — Искаш някой да ти отдаде дължимото? Да организира парад в твоя чест, да ти даде медал? А може би и да пролее малко сълзи, ако умреш? Това ли е важното в цялата работа — да те запомнят като герой? Толкова ли не разбираш, да му се не види! Невинни хора някъде там ще измрат, разкъсани от зергите, а ние можем да им помогнем, Кътър! Независимо знаят ли го или не!

— Аз дойдох тук да намеря братята си. Те също са *някъде там* и аз искам да ги намеря!

Ардо понечи да каже още нещо, но спря. Братята на Кътър. Не беше се замислял за това преди, но ако неговите спомени бяха станали жертва на такава груба гавра от страна на невралната ресоциализация, какви ли зверски изкривявания имаше в ума на островитянина? Дали братята му изобщо бяха на тази планета? И ако ставаше дума за това, дали Кътър изобщо имаше братя? Но как можеше да обясни това на опасно лудия и непостоянен пехотинец?

Бернели въздъхна:

— Е, ако ще се мре, искам да знам, че е за нещо повече от скапаната ми пенсия.

— Е, аз пък, ако ще умирам — изрепчи се Кътър, — няма да е заради тоя задник тук... и няма да съм сам.

Островитянинът скочи толкова бързо, че на Ардо не му остана време да реагира. Само с две стъпки огромният мъж прекоси разстоянието помежду им и сграбчи младежа за врата. Той се опита да каже нещо, но не му достигаше въздух.

Файърбатският костюм усилваше и без това колосалната сила на Кътър. Пред погледа на Ардо избухнаха ярки звезди и скоро светът около него започна да се върти. Всички крещяха едновременно. По ръба на зрението му прехвърчаха сенки, но той успяваше да види единствено яростното изражение на островитянина и очите му, в които гореше желанието да убива.

Глас...

— Пусни го! Пусни го веднага, Кътър!

Изведнъж островитянинът го пусна. Ардо се свлече като парцалена кукла на пода, борейки се за глътка въздух. Погледна нагоре.

Лейтенант Брийн беше опреля гаусовата си пушка в темето на големия файърбат.

— Искаш да намериш братята си, Кътър? А мина ли ти през ума възможността те да са сред същите тези цивилни, които толкова лесно отписваш? Мина ли ти през ума, че е възможно единственият начин да спасиш братята си, да е спирането на зергите, преди да са стигнали до градовете?

Кътър премигна с бясна скорост. Когато проговори, гласът му беше нисък и тих:

— Не, мадам, аз... не се бях замислял над тази възможност.

— Тогава спри да се пънеш да мислиш — изкрещя лейтенантът с писклив глас, който прозвуча странно безпомощно. — Аз ще мисля вместо теб. На теб ти се плаща да действаш!

Тя свали оръжието си от главата му и посочи към него е дулото.

— Цял живот съм водила чужди войни — за чужди идеали и за каузите на други хора! Мелников е прав! Животът на всеки един от нас може да спаси стотици, а може би дори хиляди колонисти. Те никога

няма да го разберат, никога няма да го *оценят*, но ако ще умирам, искам да е за нещо, за което си струва!

И с тези думи Брийн се извъртя рязко и с няколко бързи движения освободи ключалките. Металната кутия беше отворена.

Лейтенантът се обърна към ужасените лица в стаята:

— Ако изчисленията ми са точни, имаме около час и половина, преди първият зерг да пристигне. Предлагам да се възползваме добре от това време.

Ардо преминаваше за четвърти път през бункерите. Беше изморен, но съзнаваше, че няма да му се налага още дълго да е така. Надяваше се на мир и спокойствие... вечно. С изненада установи, че очаква това почти с нетърпение. Ученията от младостта му непрекъснато избликваха от далечните краища на неговия ум: истории за вяра, надежда и мир в отвъдния живот. Странно, мислеше той, че разсъждава над такива неща в центъра на ада.

Маркърс беше използвал строителните машини, за да построи няколко нови бункера около командния център, оформящи защитно ядро във външния периметър. Смятаха да започнат отбраната от стените, стреляйки с къси откоси по приближаващите се нападатели. Когато зергите започнеха да завземат стените, щяха да се оттеглят към вътрешния пръстен от свързани бункери, за да отстояват позициите си докрай и след това да се бият, докато могат... и да се надяват, че ще бъде достатъчно.

Междувременно Мелиш и Бернели бяха излезли с вълчърите, за да минират терена около базата. Бяха измъкнали всички налични мини от складовете. Ардо се зарадва, когато пехотинецът беше дошъл при него с тази идея. Сега Мелиш, подобно на фермер, щастливо сееше мини според някакъв модел, който само той виждаше. Младежът се надяваше, че редникът ще пожъне добра реколта от засятото.

Ардо се бе замотал из фабриката, за да произведе нови амуниции за пушките. Брийн беше приела твърдението му, че зергите никога не спират, за да се погрижат за ранените си. Бе накарал репликатора вместо стандартните куршуми, с които бяха въоръжени досега, да създава патрони с кухи върхове, които, за разлика от другите, при удар щяха да се пръскат в тялото на жертвата. Те не бяха предназначени да раняват, а да убиват и причиняват колкото може повече поражения. Нямаше търпение да види каква работа ще свършат.

Янс все още работеше над бункерите в южния край, когато младежът го приближи. Техникът не бе разменил повече от десетина думи с когото и да било, откакто совалката на брат му се беше взривила. Ардо бе много притеснен за човека, но сега нямаше време да се безпокои за него... а може би и никога нямаше да има. Той пристъпи към сградата и влезе през люка.

Бункерите бяха стандартно производство на строителните машини и можеше с голяма сигурност да се твърди, че видял ли си един, все едно си видял всичките. Металните им обвивки криеха места за четирима войници и имаха оръжейни установки на всяка от стените си. Не бяха най-удобните за живеене конструкции, но пък със сигурност нямаше по-безопасно място в конфедерационната база. Веднъж сглобени, бяха невероятно трудни за разглобяване. А точно колко трудни, щеше съвсем скоро да стане ясно.

Отиде до централното отделение, предназначено за складиране на амунициите, и с изненада забеляза Мердит, която гледаше през единия от процепите в обшивката.

— О, извини ме — каза тя. — Ще се махна от пътя ти.

— Не, няма проблем. — Ардо остави кутиите на земята и започна да ги разпределя под оръжейните установки. — Не ме притесняваш. Но ако си тук заради гледката, дошла си на грешното място.

— Да, никога не съм ставала за турист — засмя се колонистката уморено. След това се обърна отново към процепа. — Откъде мислиш, че ще дойдат първо?

— Нямам представа — отвърна Ардо, застана до нея и се загледа навън към червеното поле, което ги заобикаляше отвсякъде. — Последните рояци, които видяхме, отиваха на запад. Предполагам, че те ще са и първите, които ще пристигнат. Бих се оглеждал на запад, да.

Мердит кимна. След това между тях за кратко се възцари мълчание.

— Хей, войнико?

— Да, мадам?

— Ако случайно не успея да ти го кажа по-късно... Мисля, че това, което правиш тук е... е... — Гласът ѝ заглъхна.

Той я погледна.

— Е какво?

— Аз... Не знам. Щях да кажа добро или правилно, но някак си думите не ми изглеждаха достатъчно големи.

Тя отпусна ръце на перваза на оръжейната ниша и облегна глава на тях, докато говореше:

— Може би дори... епично.

— Епично? — засмя се Ардо.

Мердит също се усмихна.

— Добре де. Може би не точно епично. Но както и да го наречем, исках да ти благодаря.

— Аз не бих си благодарил, мадам. Току-що обрекох на смърт всички ни.

— Така е, но колко други ще живеят заради това, което правим тук? Преди никога не се бях замисляла истински за тези неща. — Тя погледна към него. — Те едва ли ще ти благодарят. Може никога да не разберат какво е станало тук или кои сме били ние, затова исках да ти благодаря от тяхно име.

Той кимна, след това се замисли за миг.

— Знаеш ли... Вече не съм много сигурен кой съм аз самият. Бил съм програмиран и препрограмиран толкова много пъти, че съм забравил кой и защо съм бил, накъде съм отивал. Но винаги някъде е имало едно аз, тази част от душата ми, която никога не са успели да изтрият или препрограмират. Страхувах се от нея, но сега само тя ми остана. Ти ми помогна да намеря душата си, Мердит, и затова аз трябва да ти благодаря.

Пресегна се към амунициите, извади нова гаусова пушка и я хвърли към колониистката.

— Знаеш как да си служиш с това, нали?

Мердит я улови и с ловко движение на експерт я сложи на рамото си.

— Имаш ми доверие?

— Е, ако убиеш някой от нас, просто хората, които можем да пазим твоята кожа, ще сме с един по-малко — усмихна се той и ѝ намигна.

Тя също се усмихна.

— Значи ще трябва да съм много внимателна, не мислиш ли?

— Иска ми се да беше срещнала Мелани. Съмнявам се, че имате много общо, но тя...

— Тук Мелиш. Движение на запад. Имаме си компания.
Ардо се намръщи.
— Подраниха.

ГЛАВА 21

ОБСАДА

— *Бъдете в готовност, хора!* — това бе гласът на Брийн по комуникационния канал. — *Първо външния периметър, после отстъпете към командния център. Докладвайте!*

Ардо натисна бутона на комуникатора си два пъти.

— *Мелников в бункер пет на югозапад.*

— *Мелиш в бункер четири на северозапад! Изсипват се по много и...*

— *Зарежи приказките, Мелиш! Докладвайте!*

— *Ксианг. Тук съм. Бункер три, североизток.*

— *Бернели в бункер две. Намирам се... ъъ... на югоизток.*

— *Кътър в бункер едно, на юг, лейтенант.*

— *Разбрано. Задръжете огъня, докато не стигнат до външните мини. Докладвайте пробива в минното поле и след това открийте огън, разбрано?*

Ардо се усмихна. Дори в центъра на най-безнадеждната кампания в историята на човечеството, Брийн искаше всичко да се прави по правилник. Ако имаше някакъв начин и да умре по правилата, знаеше, че тя ще се опита да го постигне.

— *Какво има?* — попита Мердит, загледана в лицето му.

Той се наведе напред, а очите му се разшириха, когато погледна през процепите на бункера.

— *Богове! Какво е това?* — Гласът му бе станал писклив и очевидно не вярваше на очите си.

Хоризонтът на югозапад беше размазан, а линията му — зацапана и трудно различима. Можеше и да е пясъчна буря, носеща се към тях, но Ардо знаеше, че е нещо много по-смъртоносно.

Включи се в канала:

— *Лейтенант, тук Мелников. От запад приближават зерги. На около три клика разстояние. Не мога да различа края на редицата.*

— Тук Мелиш. Мисля, че краят на линията е при мен, на около две — деветнайсет. По дяволите, не подозирах, че на цялата планета има толкова зерги! Да не би...

— Тук Кътър. От моята страна не различавам край на линията.

— Ардо, какво става?

Пехотинецът се обърна към Мердит.

— Моля? О, да му се не види, ти нямаш комуникатор. Ами това там отсреща, което покрива хоризонта и продължава един бог знае колко назад, са нахлуващите зерги. Тази твоя кутийка явно действа доста по-добре, отколкото предполагам.

— Ясно. — Тя преглътна на сухо. Пръстите ѝ бяха толкова силно впити в пушката, че бяха побелели. — И какво правим сега?

— Сега чакаме.

— Чакаме? — Тя премигна. — Чакаме какво?

— Да достигнат външния периметър на минното поле. — Ардо разтърси рамене и глава, за да се отпусне. Усещаше се много напрегнат, а това не беше добър начин човек да влезе в битка. — Мелиш и Бернели заровиха мини около базата. Направиха два пръстена — един на хиляда метра от нас и още един на петстотин. Имат комбинирани заряди с евристична сензорна връзка...

— Опа! По-бавно! Имат евристична какво?

— Сензорна връзка. Минитр комуникират помежду си посредством слаботокова мрежа и научават една от друга как изглежда врагът, преминал през някоя от тях. Колкото повече от тях се взривят, толкова по-умни стават останалите. Могат да различават приятел от враг. Освен това сами се самоусъвършенстват, като коригират областта на взрива. Трябваше малко да променим програмата им, защото...

— Защото не искате само да осакатяват — довърши Мердит вместо него. Обърна се отново, за да погледне през процепа. Мъгливата линия вече беше много по-близо. — Искате да избиват колкото може повече и колкото може по-бързо.

— Така е — отвърна простичко младежът и се наведе по-близо до оръжейната установка. — Невероятно! Чуваш ли това?

Дълбокият тътен можеше да се почувства още преди да бъде чул — тропот на невъобразимо количество крака, който разтърсваше земята и всичко по нея из основи. След малко вече се чуваше ясно —

хиляди зерги, носещи се към тях с безмозъчна целенасоченост и безумна ярост. Пронизителните им писъци се забиваха в тъпанчетата на Ардо и смразяваха кръвта във вените му.

— *О, богове! Какво направихме?* — изкрещя Бернели по канала.

— *Не стреляйте!* — изпращя гласът на Брийн в отговор. — *Трябва да разбере къде ще ударят най-напред.*

След секунди се чу един-единствен гръм, който леко разтърси бункера. От горните сандъци с амуниции се посипа прах. Ардо видя как очите на Мердит се разширяват. Последваха още няколко експлозии, бързо една след друга.

— *Тук Бернели! Контакт с линията на две — двадесет!*

Експлозиите на мините сега трещяха непрекъснато, като звуците почти се застъпваха. Младият пехотинец ги чуваше все по-близо.

— *Сменят посоката!* — изкрещя Бернели. — *Мелников, тръгнаха наляво!*

Ардо бързо вдигна полевия си бинокъл. Избута Мердит назад и погледна през най-десния процеп на бункера.

Вече ги виждаше ясно — плътна стена, която се гърчеше и съскаше на около километър разстояние от него. Сякаш всеки гнусен кошмар, който расата на зергите беше създала, присъстваше тук и се носеше към него. И тогава те отново извиха надясно.

Трясъкът на експлодиращите мини ги последва. Стена от пръст, пламъци и разкъсана плът се издигаше във въздуха като безкрайна завеса от смърт. Всеки зерг по ред се опитваше да пробие през периметъра, търсейки слабото звено в мрежата от мини — малката пътечка, която хората винаги оставяха, за да могат да преминават свободно през полето. Ардо се усмихна. Той можеше да надникне в ума на врага си, обаче знаеше нещо, което беше неизвестно на рояка — този път нямаше пътека, оставена за отстъпление, защото нямаха никакво намерение да го правят.

— *Тук Мелников!* — изкрещя Ардо по канала, надвиквайки гръмотевичния тътен на мините и писъка на зергите. — *Хвърлят своите срещу периметъра. Движат се на изток, по ръба на полето. Кътър, виждаш ли ги?*

— *Да, виждам. Олеле! Само ги погледнете! Искат да обкръжат базата! Никога през живота си не съм срещал толкова много грозни копелета! Елате насам, пържоли! Тук копая гроб*

специално за вас. Ще ви изпека за вечеря, гадни, грозни... Внимание! Атака!

Завесата от пушека на мините беше толкова плътна, че Ардо не можеше да види нищо. Той панически се заоглежда за някакъв знак за вражеско проникване.

— *Кулите ги засякоха! Ракетите са изстреляни!*

Чу ги, преди да ги види — ракетите излетяха от защитните установки. Писъкът на Мердит беше заглушен от воя на двигателите, докато те си проправяха път към зергите. Младежът проследи по димните следи полета им до целите: муталиски, които се движеха на ята над периметъра на минното поле — толкова много, че почти скриваха слънцето. По дяволите, почти скриваха небето! Ракетите се взривиха сред тях със смъртоносна точност. Зверовете започнаха да падат върху мините като някакъв чудовищен дъжд. Няколко мини се задействаха, но Ардо с мрачно удовлетворение забеляза, че малките паячета разпознаха новите мишени като вече мъртви и запазиха експлозивите си за по-интересни цели.

Изведнъж настъпи почти оглушителна тишина. Спускайки се на земята, димът и пръстта около базата започнаха да се слягат. Мердит го погледна и той ѝ отвърна с неразбиращ поглед. След какофонията от звуци, която се беше разразила току-що, тишината действаше изнервящо.

— Спря ги. Минното поле ги спря! — Мердит се усмихна почти по детски при тази мисъл. — Ардо! Невероятно е! Ти успя да ги спреш!

Той вдигна бинокъла отново, опитвайки да пробие през спускащия се прах. Искаше да ги види как се движат, как сменят позиции.

— О, по дяволите! — извика с треперещ глас. — Те са го разбрали!

Мердит отчаяно се загледа през процепа, за да види какво го е разтревожило.

— Разбрали са го? Какво са разбрали?

Ардо натисна бутона на комуникатора:

— Тук Мелников! Те се разпръсват! Пригответе се! — после се обърна към нея: — Заредете оръжието си! Това е! Зергите се

разпръсват така, че при удар мините да убиват само по един от тях. След това ще нахлуят през полето от всички страни.

Челюстта ѝ увисна.

— Искаш да кажеш... Но това е самоубийство!

— Не — отвърна той бързо, докато проверяваше собствения си импейлър и го насочваше през процепа. — Това просто са зергите. За тях индивидът няма стойност. Затова не се занимават, е ранените. Те са студенокръвни и хитри и ще направят и невъзможното, за да се доберат до нас и тази кутия. Ще изпратят хиляди от своите на гибел и няма да се замислят въобще. Наясно са, че мините ще свършат, преди да са се свършили зергите.

— *Пускат зерглингите!* — Гласът беше на Кътър. — *Явно пазят батковците да тръгнат, след като прочистят минното поле.*

— *Настройвам мините да не нападат. Ще пуснем малчовците през двата периметъра и ще се разправим с тях тук, а мините ще запазим за големите.*

— *Ясно, лейтенант. Тук, мац, писи, писи, писи...*

Дори без бинокъла Ардо виждаше промените в зергската линия от другата страна на полето. Зерглингите бяха най-малките създания от рояка, които хората познаваха, най-близкото до „деца“ на зергите. Мимолетно го споходи мисълта, че това е още една разлика е хората, но след това се замисли дали наистина е така. Хората явно също бързаха да жертват младите си във войните. Той самият беше нагледен пример за това.

— *Ето ги, идват!* — съобщи Бернели, а гласът му бе неестествено висок. — *Нека си го получат!*

Многокраките зерглинги трамбоваха почернялата от пепелта земя на външния периметър. Ардо затвори визъора на шлема си и пред очите му изплува бойният дисплей с мерника. Започна да се прицелва с гаусовата пушка към най-близките създания и откри огън.

Прицелването беше ефективно до нереалност. Лазерният мерник сочеше на всички страни и непрекъснато коригираше посоката му на стрелба. Дулото подскачаше при всеки нов изстрел и Ардо сменяше посоката към следващото чудовище. Новите амуниции си вършеха работата добре. Кухите върхове на куршумите се взривяваха в черупките на зергите със смъртоносен резултат.

— *Ихаа...! Това е стрелбище, бе!*

— *Пехотинци, днес ще грабна златния медал!*

„Но как ще свърши играта?“, запита се младежът. Продължи да сменя целите и стреляше все по-бързо и по-бързо, в желанието си да не изостава в изстреблението. Беше като да се опитваш да избуташ прилива. Зергите се носеха напред, вълна след вълна... и приближаваха вътрешното минно поле.

Погледна към Мердит. Нейното оръжие имаше вградена система за насочване. Хватката ѝ над спусъка не беше отслабнала и тя като него стреляше, без да спре, все по-бързо и по-бързо.

Изведнъж от зергите се разнесе оглушителен ултразвуков вой.

Замаян от силата му, Ардо погледна към масата на рояка и очите му се разшириха.

— *Атакуват!*

Втората вълна от хидралиски се изсипа с гръмотевичен грохот върху минното поле. Периметърът моментално избухна — оглушителна какофония от ярост и смърт. Защитните кули отново се включиха, защото и муталиските бяха нападнали в същото време. Те отново се заизсипаха от небето като демонична градушка, но този път бяха доста по-близо до базата. Ардо не позволяваше гледката да го разсейва. Пълзящият килим от зерглинги вече пресичаше вътрешното минно поле и се намираше на по-малко от петстотин метра от стените на Сценик, скъсявайки разстоянието всяка секунда.

Импейлърът изведнъж замлъкна. Изхвърли пълнителя и грабна нов от отворения сандък с амуниции до него. Зареди и когато отново вдигна оръжието, чудовищата бяха на по-малко от четиристотин метра.

— *Лейтенант! Зерглингите ще прекосят вътрешното поле. Не успяваме да ги задържим!* — извика той между няколко изстрела.

— *Трябва да ги задържите! Мините ни трябва за по-големите!*

Тварите бяха на около стотина метра разстояние. Притискани от своите, на тях им се налагаше да се скупчват все по-близо и по-близо един до друг, оформяйки солиден пръстен. Приличаха на бръмбари или някаква друга напаст и в ума на Ардо изплува мисълта, че идваха лично за него. Превключи на автоматична стрелба и започна да полива зергите с дъжд от смърт, без да си прави труда да се прицелва.

Беше толкова зает, че не усети как грохотът на взривяващи се мини секна в далечината. Затова получи истински шок, когато той

отново се поднови, но този път само на петстотин метра. Избликващите колони от пръст и огън поглъщаха зергите и разкъсваха редиците им, но външният пръстен беше преодолян. Нападаха от всички страни едновременно и базата беше погълната от оглушителния им рев. Детонациите, неотличими една от друга, се бяха слели в някаква ужасна, демонична симфония.

Изведнъж върху бункера и терена отпред започна да се сипе дъжд от камъни и разкъсани зергски вътрешности. Ардо не спираше да пръска поток от куршуми срещу зерглингите, но те вече бяха само на няколко метра от него. Зад тях чудовищната стена от виеща смърт продължаваше да се носи към бункера, а тътенът от нея тресеше плочите на обшивката, заплашвайки да захвърли пехотинеца на пода. Взривовете избухваха вече само на стотина метра от базата.

Ардо знаеше, че мините свършват на около осемдесет.

— *Лейтенант, те пробиват периметъра!*

— *Отстъпление! Отстъпваме сега!*

Нямаше нужда да чува заповедта два пъти.

Сграбчи Мердит за ръката и я издърпа от процепа.

— Трябва да бягаме! — изкрещя в ухото ѝ, за да надвика шума.

Тя бързо се дръпна от оръжейната установка. В същия момент плочите над мястото, където беше седяла, се разкъсаха и през пролуката скочи зерглинг. Още преди да е влязъл напълно, малкият зерг се нахвърли срещу нея.

Ардо стреля, без да се замисля и уцели създаването във въздуха, размазвайки го по предната стена.

— Отстъпвай! — извика той. — Бягай!

Последното, което видя, преди да затвори изолиращата врата на бункера, беше килимът от зергски кореми — създаванията пролазваха през процепа.

ГЛАВА 22

СБОГУВАНЕ

Звукът беше всепомитащ. Защитните кули бълваха ракетите си в небето в яростна вълна от пламък и разруха. Бойните глави явно се зареждаха в момента, в който предишните напускаха гнездата, но въпреки това нападателите се приближаваха все повече и повече.

Мердит тичаше пред Ардо. Прашната пътека, водеща от външните стени до вътрешния кръг от бункери, бе покрита с пепел и късове от горящи зерги, сипеци се от небето като черен сняг. На места прокапваше и киселина. Младежът тичаше бързо след жената, но пътят никога не му се беше струвал толкова дълъг.

Погледна нагоре, отчаяно търсейки начин да се защити. Кулите над него бяха проядени от непрестанните киселинни удари, а две от тях дори вече започваха да се огъват под собствената си тежест. Небето отвъд представляваше бушуваща стихия от пламъци и дим, само на моменти проблясваше парченце синьо, сякаш по някаква необяснима приумица на хаоса.

Бункерът беше срещу него, а вратата му — отворена. На фона на струящата отвътре светлина се виждаше силует на човек, който стоеше в рамката и му махаше.

И тогава го чу — звукът, който бе чувал и преди. Гръмовен рев, заглушаващ дори шума на собствената им отчаяна битка. Погледна нагоре.

Спасителните кораби! Те пристигаха с огромна скорост, обвити в кълба от огън, забавяйки се само колкото да преминат през атмосферата. „Синовете на Корал“ се носеха през небето на запад към стар — порт Мар Сара. Скоро щяха да кацнат и докато се опитваха да качат на борда всички, които са успели да се доберат до тях, бяха най-уязвими.

Време! Нуждаеха се от повече време...

Изведнъж и от двата странични процепа на бункера изтрещяха гаусови пушки и измъкнаха Ардо от вцепенението му. Той скочи към

вратата, където го сграбчиха невидими ръце и го вкараха вътре. Едва беше пристъпил напред и люкът се затвори с трясък.

Изправи се на крака и се огледа наоколо. Мердит стреляше през единия процеп. Бернели го беше изтеглил вътре, крещейки нещо неразбираемо и вече се бе настанил при другата установка.

Ардо бързо застана до пехотинеца, постави импейлъра до неговия и отправи поглед към ада.

Хидраликите се изсипваха през стената на базата. Бяха хвърлили достатъчно от своите върху минното поле и вече не бе останало нищо, което да експлодира, за да ги спре. Около комплекса трябваше да има хиляди мъртви зерги, но въпреки това роякът беше неизброим и продължаваше да напират. Сега се изливаха през външната стена като кошмарна вълна и се насочваха като един към бункерите.

Каналът избръмча:

— *Ксианг! Докладвай!*

— *Ксианг е свален, лейтенант! Трябва да се омитаме оттук! Не мога да ги задържа!*

Бернели не спираше да вика, докато стреляше. Ардо се присъедини към него и започна да излива смъртоносния си дъжд върху нападателите. Чувстваше се невероятно жив, а трещенето заглушаваше всичко останало в ушите му.

Но вълната от черен ужас продължаваше да напредва дори през разкъсаните тела на своите. Този път обаче концентрираният огън от бункерите работеше срещу тях. Избитите зерги се трупаха по земята и следващите ги не можеха да продължат напред.

— *Мелников! Там ли си?*

Ардо изхвърли пълнителя, без да отпускат спусъка, презареди и изкрещя в комуникатора:

— *Малко съм зает в момента, лейтенант!*

— *Ние идваме!*

— *Моля?*

— *Отстъпваме към вашата позиция!*

— *Разбрано* — отговори младежът мрачно. — *Бернели, ти продължавай да забавляваш гостите, а аз ще отворя вратата!*

Ардо бързо изтича към задната страна на бункера. През процепите смътно различи платформата на строителните машини вляво. От другата ѝ страна се намираха другите два бункера,

построени от страни на командния център. В левия се намираше Ксианг, но сега той беше покрит с хидралиски. Ардо ги виждаше как разкъсват бронята на покрива, яростни и решени да не оставят никаква следа от сградата, въпреки че тя гореше. „Сбогом, Ксианг“, каза той наум.

Хидралиските се опитваха да прегазят и другия бункер, но там изведнъж припламна ярка светлина. Кътър, осъзна младежът. Свирепите пламъци от плазмените огнехвъргачки на файърбата се носеха все по-наблизо и по-наблизо. Ардо бързо промуши оръжието си през пролуката и застреля няколкото зерги, които опитваха да заобиколят бункера и да го нападнат отзад. След това бързо удари ключалката и вратата се отвори.

Брийн се втурна вътре, влачейки след себе си прокълнатата кутия. След нея влетя и Маркърс Янс. И двамата се свлякоха тежко на пода. Кътър ги следваше и все още навън, методично поливаше с пламъци няколко бесни хидралиски, които напиреха към тях. После и той бавно пристъпи гърбом в помещението и Ардо тресна вратата обратно на мястото ѝ.

Сега стреляха от всички страни на бункера. Мъртвите зерги се трупаха на блестящи на светлината на огъня купчини.

Изведнъж роякът спря да напире. Хидралиските се оттеглиха в сенките на комплекса и само след секунди вече нямаше цели, по които да стрелят.

— Хей, какво става? — извика Кътър. — Отказват ли се?

Лейтенант Брийн дишаше тежко, но Ардо не можеше да прецени дали е от адреналина или от умората. И двете, най-вероятно.

— Не. Те никога не се отказват. Само се оттеглят... за да съберат сила. Когато решат, че са готови, просто ще дойдат и ще ни пометат.

Бернели се засмя нервно.

— Е, докато не губим...

— Но ние губим — отвърна тя и отвори шлема, за да прокара пръсти през късата си коса. — Веднъж решат ли да нападнат, няма да издържим и десет минути. Видя ли онези кораби, които се спуснаха към старпорта? В момента са на земята — дебели и бавни кораби, които бързат да погълнат цивилните. Сега са като патици на сухо и никой от тях няма да е в състояние да излети поне четирийсет минути. А може би и повече.

— Е, и? — сви рамене Бернели. — Тези зергски охлюви не могат да покрият разстоянието и за половин ден, а какво остава за час.

— Пешаците не са проблем — поклати глава Мердит. — Муталиските са заплахата. Единственото, което ги задържа тук, е кутията. В момента, в който я унищожат, хвъркатите ще се насочат директно към старпорта и всичко, което направихме, ще е било напразно.

— Имаме нужда само от трийсет минути — каза Ардо. — Само някакви си скапани трийсет минути.

— Да — изхили се мрачно Брийн. — И кой ще ни спечели тези минути?

— Аз.

Всички се обърнаха по посока на гласа. Беше Маркърс Янс.

— Аз ще го направя. Ще ви спечеля проклетите трийсет минути — каза инженерът хладно. — Но ще ми трябва помощ.

Бернели се загледа през процепа.

— Хей, май започват да се движат!

— Само ме вкарайте в строителна машина — каза Янс. — Но бързо!

Брийн се замисли за секунда, след това взе решение.

— Кътър! Мелников! Чухте човека! Вкарайте го в строител!

— Определено се движат! — извика отново Бернели.

Ардо удари ключалката и отвори вратата. С мрачна решителност, изписана на лицето, Кътър скочи през отвора. Янс го последва. Фигурката в работния комбинезон, толкова малка на фона на огромния файърбат, изглеждаше слаба и уязвима. Ардо се затича след тях, като пътьом затвори визьора на шлема си. Не че очакваше това да му помогне особено.

Земята беше покрита с дебел килим от осакатени тела на зерги, но не им остана време да се заглеждат. Затичаха към платформата на строителите, пързаяйки се по мазната повърхност.

Най-близката строителна машина се намираше в близост до горящата фабрика. Янс отключи предпазния люк и той се отвори с възхитителна лекота.

— Хайде, хайде! — Кътър нервно се оглеждаше наоколо.

Янс се изкатери в кабината и затвори люка.

— *Ето ги, идват!* — извика Брийн в комуникаторите им.

Ардо вече ги виждаше. Прииждаха иззад фабриката и командния център. Бяха навсякъде.

— И *сега* какво да правим? — изкрещя Кътър на инженера.

— Тичайте обратно в бункера! Бързо! — извика Янс.

— И да те оставим тук? — Ардо беше ужасен.

— Просто го направете и ги дръжте далеч от мен колкото можете по-дълго!

Пехотинецът нямаше време да спори. Двамата с Кътър се затичаха отново към бункера. Вече виждаха огъня, излизащ от процепите във всички посоки. Хидраликите се носеха по земята директно към тях. Броните им бяха извити напред, а шиповете им — готови да нападат.

Ардо се втурна през вратата точно когато хидраликите атакуваха. Бодилите на зверовете се изсипаха през отворения проход и раздраха горните пластове на костюма му, сякаш беше от памук. Заслепяваща болка избухна в крака му, където един от тях бе проникнал до кожата му.

Кътър го вмъкна и затръшна вратата.

— Мъртъв ли си вече?

Ардо примижа от болката.

— Не, май не.

Заеха позиции при процепите, страхувайки се от това, което щеше да последва.

Корпусът на бункера иззвънтя, когато хиляди шипове, способни да режат метал, се забиха в него. Смъртоносният звук се повтори, а от киселината, стичаща се от тях, горната обшивка на сградата се разкъса.

— Избийте ги! Избийте ги, преди да са ни докопали! — крещеше яростно Брийн. Корпусът над главите им вече се огъваше надолу под тежестта на напирещите тела.

Докато отчаяно стреляше през процепите, Ардо видя, че строителната машина започва да се движи.

Това не направи никакво впечатление на зергите около тях. Създанията изглеждаха толкова яростни в желанието си да се докопат до кутията, че изобщо не обърнаха внимание на самотната машина зад гърба им.

„Само ако можех да се добера до един от тези вълчъри — помисли Ардо. — Бих могъл да се промъкна навън. Бих могъл да...

Бих могъл...“

Разтърси рязко глава. И кой друг щеше да умре, защото той се бе спасил? Колко щяха да загинат, защото е спасил собствената си кожа? Тя можеше да откупи време за толкова много хора? Никой никога нямаше да разбере кой е бил и какво е търсил тук. Никой, на когото някога му беше пукало за него, нямаше да научи каква е била съдбата му. Може би само Господ щеше да узнае. Независимо какво му беше внушила Конфедерацията, в какво бе искала да го превърне, Ардо най-после знаеше кой е, а също и че има нещо свое, което може да даде на другите.

Строителят се закатери по бункера. Маркърс бе оставил няколко бронирани плоскости точно до едната стена на сградата и Ардо се зачуди дали инженерът не беше планирал това от самото начало. Янс сграбчи бронята с масивните ръце на строителя, погледна към бункера, намери най-слабото място и затръшна плоскостта върху него. Задържайки плочата на място с металната ръка, той активира плазмения поялник на другата и започна да подсилва корпуса.

Зергите явно осъзнаха какво прави, защото няколко хидралиска рязко извиха към строителя.

Кътър и Ардо ги видяха едновременно.

— Той каза да ги държим на разстояние от него! — изръмжа островитянинът, потейки се обилно. — И как точно се предполага, че ще го направим?!

Янс продължаваше да работи върху бункера, подсилваше старите парчета броня и все по-бързо добавяше нови. Междуременно пехотинците не спираха да стрелят, опитвайки се да задържат рояка назад.

Битката се точеше агонизиращо бавно. Импейлърът на Ардо се беше нагорещил в бронираните му ръце. Но по някакъв начин инженерът успяваше да поправя бункера със същата скорост, с която зверовете го повреждаха.

— Хей, мисля, че става! — изсмя се Бернели. — Май...

Хидралиските се хвърлиха напред.

— Не! — изкрещя яростно Ардо.

Янс не можеше да види, че те се засилват към него. Няколко хидралиска бяха успели да уцелят строителя и той димеше, но все още работеше. И тогава демоничната вълна го достигна. Изсипаха се около

машината като ядосани пчели. Инженерът опита да ги разкара от бронята, но само след секунди те успяха да завлекат и него, и строителя извън полезрението на пехотинците.

— Свалиха Янс! — извика Кътър.

— Загубим ли го, губим и битката! — изкрещя Брийн в отговор.

И тогава с ужасяващ вик островитянинът се хвърли извън бункера.

Около процепите избухнаха талази плазмен огън. Ардо едва успяваше да види какво става там. След това съумя да различи Кътър, който беше застанал току пред входа и изсипваше над врага собствената си идея за свръхнагорещено „държане на разстояние“.

Изведнъж оръжието на Ардо замлъкна. Той изхвърли пълнителя и посегна за нов.

Но такъв нямаше.

— Свършиха ми куршумите! — извика той.

Лейтенантът му метна един пълнител и изкрещя:

— Дръж ги под отчет, хлапе, на всички започнаха да ни попривършват!

Той зареди и отново се обърна към процепа.

Кътър го нямаше.

Младежът отчаяно се заозърта през пролуката, но не можеше да види огромния мъж никъде.

— Маркъс! — извика той в комуникационния канал. — Къде е Кътър?

— *Те... няма... Отгоре ми са. Не мога да издър...*

В същия момент Брийн отхвърча назад от процепа. Един единствен шип от цялата канонада, която хидраликите изсипваха отгоре им, бе успял да проникне през тесния отвор и да пробие шлема ѝ. Той беше преминал през главата и накрая бе заковал задната страна на бронята ѝ за отсрещната стена. Лейтенант Л. З. Брийн остана да виси там, все още изправена.

Ардо се загледа към Бернели, после и към Мердит.

— Излизам да спася Янс. Той може да спечели още малко време. Бернели, да ти е останал пълнител?

— Да — въздъхна другият.

Младият пехотинец погледна към жената до него.

— Той ще се погрижи за теб.

Тя кимна и се загледа настрани.

— Ще се видим от другата страна — каза Ардо и на двамата и се обърна към вратата.

— Хей, войнико!

Погледна отново към Мердит.

„Моля те, Ардо! — проплака тя. — Не ме изоставяй!“

— Благодаря ти, войнико.

Ардо кимна и отвори вратата.

Импейлърът сякаш оживя в тренираните му ръце. Конфедерацията го беше обучила добре. Точният му прицел не само не позволяваше на зергите да напредват, но и ги държеше на разстояние от строителната машина. Докато стоеше там, наскре обречения двор на обречената база Сценик, сетивата му сякаш се бяха изострили. Светът около него изглеждаше по-ясен, отколкото изобщо си спомняше някога да е бил. Възприемаше всичко наведнъж: кошмарът, който по някакъв свръхестествен начин успяваше да задържи, димът над базата, който се бе превърнал в тънки струйки на фона на спускащия се здрач. Звучите. Миризмите.

И всичко това беше оживяло за него.

Усещаше се самия себе си в тези последни мигове. Накрая бе разбрал, че наистина има нещо, което никой не може да му отнеме: победа, по-героична, по-бляскава и удовлетворяваща от всяка друга, която можеше да постигне, на което и да е бойно поле.

Когато последният куршум излетя от дулото, той погледна нагоре. Транспортните кораби, натежали от безценния си човешки товар, се носеха към залеза на най-прекрасния ден в живота му. Сто кораба (а не бяха ли хиляда?) се издигаха с гръмотевичен тътен през атмосферата. Хората в тях никога нямаше да разберат колко яростно се беше борил той за техния живот. Никога нямаше да узнаят името му, нямаше да пеят песни, за да го възхваляват. Само той знаеше за собствения си триумф.

Когато мракът се спусна над него, Ардо се усмихна на тази своя последна мисъл.

Светлините на изкачващите се кораби... те всички бяха златни.

Издание:

Трейси Хикман. Скоростта на тъмнината

Редактор: Цветанка Илиева

Коректор: Младена Крумова

Художник на корицата: Бил Петрас

ISBN: 954-301-010-2

Издателска къща СЕРПИС АД София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.